

64.181

✓48/1-2

ZOLA
ÖSSZES
MŰVEI
AZ ÉLET
ÖRÖME
I-II.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ZOLA ÖSSZES MŰVEI

Országos Széchényi Könyvtár

A GUTENBERG KÖNYVKIADÓ VÁLLALAT KÖNYVEI

FORDITÓK ÉS BIRÁLÓK

AMBRUS ZOLTÁN
ADORJÁN SÁNDOR
BÁLINT LAJOS
BALLA MIHÁLY
BÁNÓCZI LÁSZLÓ dr.
BONKÁLÓ SÁNDOR dr.
CSERNA ANDOR
CSILLAY KÁLMÁN
ÉBER LÁSZLÓ
ENDRÓDY BÉLA dr.
FEKETE OSZKÁR dr.
FORRÓ PÁL dr.
GELLÉRT HUGÓ
GERGELY GYÓZÓ
GUTI ERZSI
GYAGYOVSZKY EMIL
HAIMAN HUGÓ dr.
HALASI ANDOR
HAVAS ALBERT
HAVAS ANDRÁS KÁROLY
HAVAS JÓZSEF
HEVESI SÁNDOR
HONTI REZSŐ
KARDOS LÁSZLÓ dr.

KARINTHY EMILIA
KARINTHY FRIGYES
KELEN FERENC dr.
LÁNDOR TIVADAR
MARGITTAI SZANISZLÓNE
NÉMETH ANDOR
OCSKAY ISTVÁNNÉ
Ifj. PÁLÓCZI HORVÁTH L.
DOBOSI PÉCSY MÁRIA
PETERDI ISTVÁN
POGÁNY KÁZMÉR
PORZSOLT KÁLMÁN
PÜNKÖSTI ANDOR
SALGÓ ERNŐ dr.
SEBESTYÉN KÁROLY dr.
SCHÖNER DEZSŐ
SCHÖPFLIN ALADÁR
SZEGEDY ISTVÁN
SZÉP ERNŐ
SZIKLAY JÁNOS dr.
SZINI GYULA
SZIRMAI JÓZSEFNE
SZTROKAY KÁLMÁN
TRÓCSÁNYI ZOLTÁN dr.

VÉCSEY LEÓ

Z O L A

AZ ÉLET ÖRÖME

(LA JOI DE VIVRE)

I.

JOGOSITOTT TELJES KIADAS

SAJTÓ ALA RENDEZTE ÉS BEVEZETÉSSSEL ELLÁTTA

AMBRUS ZOLTÁN

FRANCIA EREDETIBŐL FORDÍTOTTÁK

BALOG L. VILMA és GELLÉRT HUGÓ

GUTENBERG KÖNYVKIADÓ VALLALAT R. T.

BUDAPEST

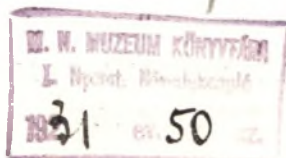
*A címlap keretrajzát
és a bekötést
VÉGH GUSZTÁV
iparművész,
a plakettet
BECK Ö. FÜLÖP
szobrászművész*

Országos Széchenyi Könyvtár

64181/40/1-2

10.309

Viktória, VII., Király uca 3.

AZ ÉLET ÖRÖME

Élni öröm! . . . — ennek átérzése ad erőt Pauline Quenunek arra, hogy legyőzve természetes és örökölt önzését, mindig kész legyen az önfeláldozásra, hogy lemondjon mások javára nemcsak vagyonáról, hanem még a szerelméről is, hogy jószágot juttasson rossz embereknek és hogy derülten, jókedvűen haladjon végig az életen, amelyben csak bűnnel, nyomorúsággal és betegséggel találkozik, mint a mesék hősnői, érintetlenül, tűzön és vizen át.

Ez a Pauline Quenu, tizéves korában árvaságra jutva, szép örökséggel apja unokatestvérének családjához kerül, ahol lassanként elszedegetik a vagyonát, másodunokatestvére javára, akit szeret és akivel eljegyzik. Mikor aztán vagyonának már csak a roncsai maradtak meg, a fiút anyja egy másik, vagyonosabb leánnyal boronálja össze. Pauline, aki az egész család gondviselője és betegápolója volt, kész a legnagyobb áldozatra is és eltitkolja szerelmét, hogy az, akit szeret, boldog lehessen. Végül második anyja lesz a fiatal házaspár koraszülött, satnya kis gyermekének, akit ő örözött meg az életnek; és mert ezt ahelyett is szereti, akit ő nem hozhatott világra, nem éri be azzal, hogy vagyonának maradékát neki köti le, hanem örökre magános marad, hogy ennek a szegény kis teremtésnek élhessen.

Nem ironia-e, hogy a cím az élet örömről beszél? Kevés könyv van, amelyben annyi bajról és betegségről volna szó, mint ebben a regényben. Chanteaut úgy gyötri a köszvény, hogy kinyában minduntalan ordít; végre annyira megbénul, hogy magától nem tud sem enni, sem inni. Feleségét szívbaj öli meg. Véronique, a cseléd, felakasztja magát. Lazare betegesen fél, retteg a haláltól. Maga Pauline is nagy betegséget áll ki. A hely, ahol a történet lejátszódik, a természet kivételes mostohaaságát sínyli. Nyomorgó emberek laknak itt, akik csak a bűnben keresnek örömet. Egy nehéz szülésnek minden rettenetességével meg kell ismerkednünk. Még

az öreg kutya is elnyavalyósodva végzi életét. És az emberek, ha nincs egyéb bajuk, folyton csak kínozni tudják egymást. Pauline csupa szomorúságot lát.

És mégis öröm élni — mondja Zola —, ha meg tudjuk őrizni a testi és lelki egészséget. Paulinenak sok oka volna rá, hogy szerencsétlennnek érezze magát: kifosztják, elhódítják a vőlegényét, nem válhatik asszonnyá, nem teljesülhet az a vágya, hogy életet adhasson; és mégis nyugodt, mégis derült, mert van miért élnie. Mert testi-lelki egészsége megtalálja a módját, hogy az élete ne maradjon üres: sok bajt kisebbíthet, sok szenvedést enyhíthet, életet menthet meg és ennek tudata olyan elégedettséggel tölti el a lelkét, amilyenre soha se tehetnek szert azok, akik — mint Chanteau — csak maguknak élnek.

Ambrus Zoltán

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

I.

Amikor az ebédlő kakukórája elütötte a hatot, Chanteau elvesztette minden reményét. Kínosan állt fel a karosszékből, amelyben köszvénytől nehéz lábát a koksztüze előtt melengette. Két óra óta várta haza feleségét, akinek, három heti távollét után, ma kellett megérkeznie Párisból, kis unokahúgukkal, Quenu Pauline-nel, egy tízéves árvával, aki mellett a gyámságot a házaspár elfogadta.

— Ez megfoghatatlan, Veronique, — mondta Chanteau, belökve a konyha ajtaját. — Valami szerencsétlenség történt velük.

A szolgáló, harmincöttesztendős nagy leány, akinek keze olyan volt, mint egy férfié, arca pedig mint valami csendőré, éppen levette a tűzről a birkacombot, amely biztosan túlfőtt már. Nem zsémbelt, de dühe elsáppasztotta arcának durva bőrét.

— A nagyságos asszony nyilván Párisban maradt, — mondta szárazan. — Ezek a históriák, amiknek se végük, se hosszuk és amik felforgatják az egész házat!

— Nem, nem, — magyarázta Chanteau — a tegnapi sürgöny a kicsike ügyeinek végleges elintézését jelezte... A feleségemnek ma reggel Caenbe kellett érkeznie, ahol megállt, hogy felkeresse Davoinet. Egy órákor újra vonatra ült, két órákor kiszállt Bayeuxban; három órákor Malivoire apró omnibusza beérkezett vele Arromanchesba és még

ha Malivoire nem is fogta be azonnal öreg utazókocsiját, a nagyságos asszony itt lehetett volna legkésőbb négy vagy félöt óra felé... Arromanchestól Bonnevilleig legfeljebb tíz kilométer.

A szakácsnő, szemét nem véve le ürücombjáról, fejcsóválva hallgatta mindezeket a számígtatókat. Chanteau némi habozás után még hozzátette:

— Elmehetnél az út kanyaráig Veronique, hogy lássad, nem jönnek-e?

Emez, a visszafojtott méregtől egyre sápadtabban ránézett.

— Ugyan, minek? Lazare úr már úgyis kiment, sárban gázol, hogy fogadhassa őket, fölösleges, hogy én is nyakig bemocskoljam magam.

— Ez az éppen, — mormogta szeliden Chanteau — hogy most már a fiam miatt is nyugtalanodom... Ő sem jön vissza. Mit csinálhat az úton egy óra óta?

Ekkor, anélkül, hogy több szót veszített volna, Veronique leakasztott egy szegről egy öreg fekete gyapjúkendőt, amellyel beburkolta fejét és vállát. Majd, amikor gazdája a folyosóig követte, nyersen rászólt:

— Menjen már vissza a tüze mellé, ha nem akar holnap reggeltől-estig fájdalmában ordítani.

És a tornácon, miután sebtében bezárta az ajtót maga mögött, felvette facipőit és belekiáltotta a szélbe:

— Ah! Az istenét a taknyosának! Hízeleghet magának, hogy lóvá tesz valamennyiünket!

Chanteau nyugodt maradt. Hozzászokott e leány hevesességéhez, aki tizenöttestendőskorában, Chanteauék házasságának első évében került hozzájuk. Amikor már nem hallotta a facipők lármáját, megugrott, mint valami diák szünidőben, és a folyosó másik végén odaállt egy, a tengerre nyíló

üvegajtó elé. A rövidlábú, potrohos, vörösarcú ember ottfeledkezett egy ideig és kopaszra nyírott hajának havas sapkája alatt kidülledt, gömbölyű kék szemével a tengert nézte. Alig töltötte be ötvenhatodik évét; de a köszvényrohamok, amelyekben szenvedett, idő előtt megvénítették. Nyugtalanságában szórakozottan, a távolba révedező tekintettel arra gondol, hogy a kis Pauline a végén mégis csak meghódítja majd Veroniquet.

Es vajjon az ő hibája volt-e? Amikor a párisi közjegyző megírta neki, hogy unokafivére, Quenu hat hónapi özvegység után meghalt és végrendeletében őt jelölte ki leánya gyámjául, Chanteaunak nem volt ereje ezt visszautasítani. Igaz, hogy alig találkoztak, a család szétszóródott, Chanteau atyja, miután elhagyta a délvidéket és mint szimpla ács bejárta egész Franciaországot, Caenban fakereskedést kezdett, míg a kis Quenu, anyja halála után Párisban kötött ki, ahol később nagybátyjainak egyike egy nagy hentesüzletet engedett át neki, közel a vásárcsarnokhoz. És a két rokon alig találkozott kétszer-háromszor, amikor Chanteau, fájdalommal által kényszerítve kereskedését feladta, Párisba utazott, hogy ott egy orvosi hírességet konzultáljon. A két férfi tisztelte egymást és a haldokló talán a tenger sós levegőjéről álmodozott leánya számára. Ez az utóbbi, a hentesüzlet örököse, legkevésbé sem jelentett terhet. Végre Chanteauné elfogadta a gyámságot, még hozzá oly élénk érdeklődéssel, hogy megkímélve férjét az utazás veszélyes fáradtságától, ő maga kelt útra, járta Páris utcáit, elrendezte az ügyeket, örökös tettvágyát így kielégítve; és Chanteau nem kívánt egyebet, mint-hogy feleségét elégedettnek lássa.

De hát miért nem érkeznek már meg? Aggodalmi ismét elfogták, szemben az ólomszínűséggel, amelyen a nyugati szél nagy, fekete, füstszerű fel-

hőket kergetett, melyek cafatjait a távolban mintha a tenger hullámai vonszolnák magukkal. Egyike azon márciusi viharoknak volt ez, amikor a napéjegyén dagályai dühösen csapkodják a partokat. A még csak emelkedő ár valami korlátszerű fehér fényt vetett az égre, vékony, elvesző tajtékot; és az ezen a napon oly szélesen kitakart tengerpart, a sziklák és sötét hinárok e mértföldjei, e kopár, pocsolyáktól beszenyezett, gyász-tól pecsétes síkság, a felhők riadt menekülésében, a lehanyatló alkonyat alatt, valami szörnyű búskomorság képét mutatta.

— Talán a szél döntötte be őket egy gödörbe?
— mormogta Chanteau.

Szükségét érezte, hogy lásson és ez előrehajtotta. Kinyitotta az üvegajtót, megkockáztatta posztó botosait a lépcsőzetesen emelkedő fővényen, amely túlmagaslott a falun. A viharban repdeső esőcseppek verdesték arcát, rettenetes fuvallat csapkodta durva, kék vászonzekéjét. De makacsul kitartott, sapka nélkül, kidomborított háttal; és a mellvédre könyökölt ki, hogy az utat lent megfigyelhesse. Ez az út két meredek part között bocsátkozott le, mintha sziklák között baltával vágták volna, hasadék, amelyből mintha kifolyt volna az a néhány méter föld, ahol Bonneville huszonöt-harminc nyomorult viskója elhelyezkedett. Mintha minden dagály szétmorzsolta volna őket a lejtőn, a part szűk kavicságyán. Balra a kiszállás számára kis kikötő terült el, homoksáv, ahol az emberek szabályszerű kiáltásokkal kötöttek ki vagy tíz bárkát. A falucska alig számolt kétszáz lakost, a tengerből éltek, nagyon rosszul, puhányok önfejűségével ragadva szikláikhoz. És e szegényes tetők alatt, amelyeket minden télen mélyen körülárlakoltak a hullámok, a sziklaparton, félig a lejtőn, nem látszott más. csupán jobboldalt a templom, baloldalt pedig

Chanteauék háza, egy vízmósás által különítve el a többitől. Ez volt egész Bonneville.

— Micsoda átkozott idő, mi? — kiáltott egy hang.

Szemét fölemelve Chanteau megismerte a papot, egy paraszti külsejű, zömök embert, kinek vöröses haját még nem sápasztotta el ötven esztendeje. A templom előtt, a temető területén, a pap konyhakertet tartott fenn magának; és most oda-jött, nézte első salátáját, reverendáját combjához szorítva, nehogy a vihar fejére borítsa. Chanteau, aki nem tudott beszélni, magát a szél ellen megértetni, csak kezével intett feléje üdvözlést.

— Azt hiszem jól teszik, ha bevonják a bárkakat, — folytatta a pap teli torokkal. — Tíz óra felé majd táncolnak.

És, amikor egy szélroham csakugyan fejéig emelte szutánját, eltűnt a templom mögött.

Chanteau visszafordult, fölhúzott vállal tartva ki a szél lökéseit. Vízzel megtelt szeméből egy pillantást vetett a tenger által letarolt kertjére, kétemeletes, ötablakos téglaházára, melynek faredőnyeit, biztosítéki horog ellenére, kitépéssel fenyegette a vihar. Amikor túl volt a vízmósáson, megint kihajolt az út felé; Veronique, karjával hadonázva, éppen visszajött.

— Hogyan! ön kijött?.. Nem megy mindjárt vissza Chanteau úr!

Utólérte a folyosón, leszidta, mint egy tettenért gyereket. Ugy-e? Ha holnap szenvedni fog, neki, Veroniquenak kell majd ápolnia őt!

— Nem láttál semmit? — kérdezte amaz alá-zatos hangon.

— Persze hogy nem, semmit sem láttam... A nagyságos asszony biztosan tető alatt van valahol.

Chanteau nem merte neki megmondani, hogy

messzebb is mehetett volna. Most főleg fia távolmaradása nyugtalanította.

— Láttam, — folytatta a szolgáló — hogy az egész környék talpon van. Senki sem mer otthon maradni ez egyszer... Cuche háza már szeptemberben megrepedt a tetőtől a földig és Prouane, aki az angelust ment harangozni, esküdözött, hogy holnapra nem marad kő kövön.

E pillanatban egy tizenkilencéves nagy legény ugrotta át egyetlen szökelléssel az első három lépcsőfokot. Székes homloka volt, nagyon világos szeme, hosszúkás arcát gesztenyeszínű szakáll finom pihéje keretezte.

— Ah! annál jobb! Ime, itt van Lazare! — mondta Chanteau megkönnyebbülve. — Milyen vizes vagy szegény fiú!

A fiatal ember fölakasztotta az előcsarnokban a zuhogó esőtől átázott gallérját.

— Nos? — kérdezte atyja újra.

— Nos! Senki! — válaszolt Lazare. — Elmentem Verchemontig és ott a vendéglő kocsiszíne alatt várakoztam, folyton néztem az utat, ahol valóságos sártenger van. De senki! . . . Akkor féltem, hogy nyugtalanodni fogsz miattam és visszajöttem.

A fiú augusztusban hagyta el a caeni gimnáziumot, miután letette érettségijét és nyolc hónap óta mászkált a sziklák között, nem tudván magának foglalkozást választani, csak a zenét szerette szenvedélyesen, ami kétségbeejtette anyját. Chanteauné haraggal utazott el, mert fia nem akarta elkísérni Párisba, holott az asszony azt remélte, hogy ott majd el tudja őt helyezni. Az egész háztartás felbomlásnak indult, valami öntudatlan keserűségben, melyet a közös élet még elmélyített.

— Most, hogy ezt megmondtam neked, — folytatta a fiatalember, — kedvem volna elmenni Arromanches-ig.

— Nem, nem, már egészen beesteledik, — kiáltott fel Chanteau. — Lehetetlen, hogy anyád hír nélkül hagyjon bennünket. Várom a táviratát . . . Hallgass csak! Mintha kocsi jönne.

Veronique kinyitotta az ajtót.

— Ez Cazenove doktor egyfogatúja, — jelentette. — Nagyságos úr várja őt? . . . Oh! Istenem! De hiszen ez a nagyságos asszony!

Valamennyien gyorsan lementek a feljáróig. Egy nagy ujjfundlandi kutya, amely az előcsarnok egyik sarkában aludt, vad ugatással rohant előre. A lármára egy kis fehér, finom testű macska szintén megjelent a küszöbön, de meglátva a sáros udvart, farka könnyedén megremegett az undortól és szépen leült a legfelső lépcsőre, hogy onnan nézze a történeteket.

Eközben egy körülbelül ötvenéves hölgy fiatal leány könnyedségével ugrott ki a kocsiból. Kicsi volt és sovány, haja még nagyon fekete, arca, amelyet nagy, becsvágyó orr rontott el, kellemesnek tűnt. A kutya egyetlen egy ugrással vállára helyezte első lábait, hogy megölelje; de ő megharagudott:

— Ugyan Mathieu, nem engedsz mindjárt el . . . te buta kutya! Abbahagyod mingyárt!

Lazare a kutya után átsietett az udvaron. Kibált, hogy megkérdezhesse:

— Nem történt semmi baj, mama?

— Nem, nem — válaszolt Chanteauné.

— Istenem! milyen nyugtalanok voltunk! — mondta az apa, aki a szörnyű szél ellenére követte fiát. — Mi történt tulajdonképen?

— Oh! csupa boszúság, — magyarázta az asszony. — Először is az utak oly rosszak, hogy majdnem két óráig jöttünk Bayeuxból. Aztán Arromanches-ban Malivoire egyik lova eltörte a lábát és nem tudott másikat helyébe állítani; már előre lát-

tam, hogy nála kell töltenünk az éjszakát . . . Végre a doktor volt oly szíves rendelkezésünkre bocsátani egyfogatúját. Ez a jó Martin hozott bennünket haza . . .

A kocsis, öreg, falábú ember, hajdani tengerész, akit egykor a hajóorvos Cazenove operált meg, ez utóbbi szolgálatában maradt és most azon volt, hogy kifogja a lovat. Chanteauné félbeszakította önmagát, hogy odaszóljon neki:

— Martin, segítsen a kicsikének kiszállni.

Eddig senki sem gondolt a gyermekre. Miután a kocsi födele nagyon mélyre volt lebecsátva, a kicsikének csak fekete szoknyája és fekete kesztyűs kezecskéje látszott. Nem várta be, hogy a kocsis segítsen, egyedül és könnyedén ugrott ki a kocsiból. Szélroham sepette végig az udvart a gyermek ruháit csapkodva, barna hajfonatai röptek kalapjának gyászfátyla alatt. Tíz esztendőskorára nagyon erősnek tűnt, ajka duzzadt volt, arca telt és fehér, a párisi boltok homályában felnőtt leánykák fehérségében világított. Valamennyien ránéztek. Veronique, aki kijött, hogy üdvözlje úrnőjét, oldalt állva maradt, fagyos és írgy arccal. De Mathieu nem utánozta e tartózkodó viselkedést, a gyermek karjai közé vetette magát és nyelvével végignyalt arcán.

— Ne félj, — kiáltotta Chanteauné, — Mathieu nem rosszakarátú.

— Óh! nem félek, — válaszolt szeiíden Pauline.
— Nagyon szeretem a kutyákat.

Csakugyan Mathieu vad ölelései közben egészen nyugodt maradt, gyászában komoly, kicsi arcát mosoly világította meg; majd nagy csókot nyomott az ujfundlandi orrára.

— És az emberek . . . azokat nem öleled meg?
— mondta Chanteauné. — Nézd csak! Itt van a bácsikád, mivelhogy engem nénikédnek szólítasz . . . és

itt van az unokafivéred, nagy gyerek, kevésbé okos, mint te.

A gyermek egyáltalán nem látszott zavartnak. Megölelt mindenkit, mindenki számára volt egy szava, udvariassághoz szokott kis párisi nő bájával viselkedett.

— Bácsikám, szépen köszönöm, hogy idevesz magához . . . Majd meglátja, kedves unokafivérem, hogy jó pajtások leszünk . . .

— Igazán nagyon kedves! — kiáltott Chanteau elragadtatva.

Lazare meglepetve nézte a leánykát, mert kisebbnek gondolta, a süldő leány egyszerűségében riadtabbnak.

— Igen, igen, nagyon kedves, — ismételte az öreg hölgy. — És el sem hiszitek, hogy milyen bátor! . . . A szél szemben ért ebben a kocsiban és a porzó eső vakított bennünket. Hússzor is azt gondoltam, hogy a kocsi födele, amely recsegett, mint valami vitorla, szétesik. Nos hát! ez az apróság itt mulatott rajtam, viccesnek találta . . . De mit csinálunk itt? Felesleges, hogy még jobban átázzunk. lám, az eső újra hozzáfog.

Megfordult, Veroniquet kereste. Amint oldalt húzódva, meglátta őt makacs kifejezéssel arcán, gúnyosan szólította:

— Jó napot lányom, hogy vagy? . . . Miközben rászánod magad, hogy megkérdezzed, mi van velem, hozz fel egy üveg bort Martin számára, légy szíves. Nem hozhattuk el podgyászunkat, Malivoire holnap korán reggel majd ide szállítja . . .

Félbeszakította magát és nagyon izgatottan a kocsi felé fordult.

— De hol a táskám! . . . Igazán féltem! Attól tartottam, hogy kiesik az úton.

Nagy fekete bőrtáska volt, négy sarkát már lekoptatta a használat, de Chanteauné határozottan

nem akarta fiára bízni. Végre valamennyien a ház felé igyekeztek, amikor egy újabb szélroham lélegzetüket beléjük fojtva, megállította őket az ajtó előtt. A macska kíváncsian ülve helyén, nézte, hogy küzdenek a szél ellen, és Chanteauné tudni akarta, hogy Minouche jól viselte-e magát távollétében. A név, Minouche, újabb mosolyt csalt Pauline komoly szájára. Lehajolt, gyöngéden simogatta a cicát, aki azonnal szoknyájához dörzsölőzött, farkát a levegőbe emelve. Mathieu ismét heves ugatásba tört ki, hogy jelezze a visszatérést, látván felmenni a családot az erkély lépcsőin, hogy végre tető alá jussanak az előcsarnokban.

— Ah! ah! De jó itt, — mondta az anya. Már azt hittem, hogy sohasem érkezünk meg . . . Igen, Mathieu, jó kutya vagy, de hagyj bennünket nyugton. Oh! Kérlek Lazare, hallgattasd el: széttépi a dobhártyámat!

A kutya megmakacsolta magát. Chanteauék bevonulása ebédlőjükbe a gyönyörűség e zenéje mellett ment végbe. Maguk előtt tolták Paulinet, a ház új gyermekét; és mögöttük jött a még mindig ugató Mathieu, Minouche által követve, amelynek ideges szőre remegett e zűrzavar közepett.

Már a konyhában Martin kortyról kortyra megivott két pohár bort és most indulóban volt, falábal kopogva a kövezeten, jó éjszakát kiáltva oda a háziaknak. Veronique azon volt, hogy visszategye a tűzre üröcombját, amely már kihűlt. Megjelent és kérdezte:

— Tetszik már enni?

— Meghiszem azt, már hét óra, — mondta Chanteau. — Csakhogy lányom, várni kellene, amíg a nagyságos asszony és a kicsike átöltöznek.

— De Pauline podgyásza nincs itt, — jegyezte meg Chanteauné. — Szerencsére alul nem áztunk át . . . Vesd le a kabátodat és a kalapodat, drágám.

Hát segíts neki Veronique... És húzd le a cipőjét, ugy-e? Van itt, ami kell.

A szolgálónak le kellett térdelnie a gyermek elé, aki leült. Ezalatt az öreg hölgy kivett táskájából egy pár kicsiny nemez papucsot, amelyet ő maga húzott Pauline lábára. Aztán saját cipőjét is levette és keze újra belemélyedt a táskába, ahonnan egy pár ócska házi topán került elő.

— Tehát tálalhatok? — kérdezte mégegyszer Veronique.

— Azonnal... Pauline, gyere a konyhába, mosd meg a kezedet és az arcodat... Meghalunk az éhségtől, majd később alaposan tisztálkodhatunk.

Pauline jelent meg elsőnek, kint hagyva néni-kéjét orrával a mosdótálban. Chanteau újra elfoglalta helyét a tűz előtt, nagy, sárga bársony karosszékének mélyén, és gépies mozdulattal dörzsölte lábát egy közeli rohamtól való félelemtől eltelve, miközben Lazare az asztal előtt állt, ahol több, mint egy órája négy teríték várt és kenyeret szeletelt fel. A két férfi kissé zavartan rámosolygott a gyermekre, anélkül, hogy szavakat találtak volna. A lányka nyugodtan vizsgálgatta az ebédlő diófa bútorzatát, szeme a tálalóról a féltucat székre suhant át, majd az ezüstözött réz függőlámpára és megállapodott a barna kárpíton függő öt, bekeretezett könyomaton, amely a négy évszakot és a Vezuv egy látképét ábrázolta. Kétséggkívül a tölgyfaburkolatot utánzó festett fal, amely gipsszel javított sérüléseket mutatott, a régi, zsírfoltos padló, a család által közösen lakott e szoba elhanyagoltsága sajnálkozást ébresztett benne az előző este elhagyott szép hentesüzlet után, mert szemei szomorúsággal teltek meg, mintha kitálalta volna az elfojtott és rejtett keserűséget ezen számára új környezet látszólagos kedélyessége mögött. Végre tekintete, miután érdeklődéssel fürkészett egy nagyon régi barométert egy aranyozott

dobozban, valami furcsa szerkezeten pihent meg, amely sarkain vékony, kék papírsávokkal ékesített üvegszekrénykében elfoglalta a kandalló előtti asztalkát. Játéknak tűnt, apró fahídnak, de különösen bonyolult építményű hídnak.

— A nagybácsi csinálta ezt, — magyarázta Chanteau boldogan, hogy talált beszéd tárgyat. — Igen, az apám az ács mesterségen kezdte . . . Megörzöm mesterművét.

Nem szégyelte származását és Chateauné megtűrte a hidat kandallója előtt, annak ellenére, hogy ez a furcsaság elkedvetlenítette, mert eszébe jutatta házasságát egy munkás fiával. De a kislány már nem figyelt bácsikája szavaira: az ablakon át észrevette a végtelen láthatárt, és gyorsan keresztülment a szobán, megállt az üvegtábla előtt, melynek muszlin függönyeit zsinórból készült tartók emelték magasra. Párisból való elutazása óta Paulinet szakadatlanul a tenger foglalkoztatta. Álmodott róla, a vasúti kocsiban nem szűnt meg nagynénjét kérdésekkel ostromolni, minden lejtőn tudni akarta, hogy a tenger a hegyek mögött bujkál-e? Aztán az arromachesi parton némán ült, tágranyílt szemekkel, szívét nagy sóhaj dagasztotta; végre Arromanchestól Bonnevilleig, minden percben kidugta fejét a kocsiból, a szél ellenére, hogy lássa a végtelen vizet, amely követte őket. És most a tenger még mindig itt volt, itt is marad, mintha az övé volna. Lassan, nagy pillantással birtokába vette.

Az éjszaka leszállt az ólomszínű égről, amelyen a szélvész korbácsolta a felhők eszeveszett iramát. A sötétség növekvő kaoszában csak az ágaskodó hullámok sápadtsága volt megkülönböztethető. Mind szélesebb fehér tajték volt ez, egymást követő leplek kibontakozása, amely elborította a tájat, elöntötte a sziklás partot, elringató szelíd síklásban, melynek közeledése gyengéd símogatáshoz volt hasonló. Am

a távolban a hullámok lármája növekedett. A víz óriási taraja fodrozódott és mintha a halál alkonya nehezedne a sziklapartra, az elhagyott, ajtai mögé elsáncolódtott Bonneville; míg a bárkák elhagyatva, nagy zátonyra jutott halak hullájához hasonlóan síklottak tova. Az eső füstölgő köddel öntötte el a falut, csak még a templom vált ki belőle tisztán, a fellegek egyetlen sápadt sarkában.

Pauline nem beszélt. Kis szíve újra dagadozott, fuldoklott és hosszan sóhajtott, mintha egész lélegzete kiszállt volna ajakán.

— Hm? Ez itt szélesebb, mint a Szajna, — mondta Lazare, aki mögötte állt. Ez a süldő lány egyre jobban meglepte őt. Amióta itt volt, a fiút az ügyetlen kamaszok zavara fogta el.

— Oh! Igen, — válaszolt Pauline halkán, anélkül, hogy megfordította volna fejét.

Amaz tegezni akarta, de elnyelte a szót.

— Nem fél tőle? — Ekkor a kislány meglepetten pillantott rá.

— Nem, miért is? . . . Biztos, hogy a víz nem emelkedik idáig.

— Ej! Nem lehet tudni, — mondta a fiú, a kívánságnak engedve, hogy ingerkedjék a lánykával. — Néha a víz még a templomtornyot is elönti.

De Pauline kedves nevetésbe tört ki. Okos, kis lényéből hangosan és egészségesen buggyant ki a kacagás, a józanok vídámsága, akiknek örömük telik abban, ha visszautasítják a képtelenségeket. És most már ő tegezte elsőnek a fiatalembert, kezét, mintegy játékból megfogva.

— Oh! úgylátszik, azt gondolod, hogy ostoba vagyok! . . . Vajjon te itt maradnál, ha a víz elöntené a templomtornyot?

Most már Lazare is nevetett, megszorította a gyermek kezét, ezentúl ők ketten jó pajtások lesznek. Éppen ezen örömteljes kitörés közepette lépett

Chanteauné a szobába. Boldognak látszott és kezeit törülgetve, mondta:

— Az ismerkedés megtörtént . . . Tudtam, hogy érteni fogjátok egymást.

— Tálalhatok nagyságos asszony? — szakította félbe a beszélgetést Veronique konyhájának küszöbén állva.

— Igen, igen lányom . . . Csakhogy jól tennéd, ha előbb meggyujtanád a lámpát. Már alig látunk itt.

Az éjszaka csakugyan oly gyorsan jött, hogy a homályos ebédlőt csupán a koksx vörös visszfénye világította meg. A tálalás tehát megint késett. Végre a szolgáló lehúzta a függőlámpát, meggyújtotta és a terített asztal az élénk világosság körében jelent meg. És mindenki elfoglalta helyét, Pauline nagybácsija és unokafivére között, szemben nénikéjével, amikor ez utóbbi újra fölállt, sovány, öreg nők fürgeségével, akik nem tudnak egyhelyben maradni.

— Hol van a táskám? . . . Várj csak drágám, odaadom a serlegedet . . . Vedd el a poharát Veronique. Hozzá van szokva a serlegéhez ez a gyerek itt. — A táskából elővett egy már horpadt ezüst serleget, amelyet szalvétájával fényesre dörzsölt és Pauline elé helyezett. Aztán maga mögé egy székre tettel le táskáját. A szolgáló laskalevest szolgált fel, morcos arccal jelentve ki, hogy a tészta már nagyon elázott. Senki sem mert panaszkodni, mindnyájan nagyon éhesek voltak, fújták a levest a kanálban. Majd a leveshús következett. Chanteau, nagy inyenc, alig nyúlt hozzá, étvágyát megőrizve az ürücomb számára. Ám, amikor ez az asztalra került, általános tiltakozás következett. Kiszáradt bőr volt az egész, ezt nem lehetett megenni.

— Istenemre! Tudom, — mondta nyugodtan Veronique. — Nem kellett volna ennyi ideig várni!

Pauline jókedvűen apró darabkákra vágta sült-

jét és mindenk ellenére lenyelte. Ami Lazaret illeti, ő sohasem tudta, hogy mi van a tányérján, bekebelezett volna egy darab kenyeret csirke fehérje helyett. De Chanteau komor szemmel nézte az ürücombot.

— És mit adsz ehhez itt, Veronique?

— Zsírban sült krumplit, nagyságos úr.

Amaz kétségbeesett mozdulattal dőlt vissza karosszékébe. A szolgáló folytatta:

— Akarja nagyságos úr, hogy visszahozzam a marhahúst?

De Chanteau búskomoran rázta fejét és visszautasította. Még a kenyeret is jobban szereti a főtt húsnál. Ah! Istenem! Micsoda ebéd! És a rossz idő, amely megakadályozta, hogy halhoz jussanak! Chanteauné nagyon kis evő, szájalommal nézte férjét.

— Szegény barátom, — mondta hirtelen — szomorúságot okozol nekem... Itt tartogatok magamnál egy ajándékot holnapra; de miután éhinség van itt ma este...

Kinyitotta táskáját s egy szilke májpástétomot vett ki belőle. Chanteau szeme kigyulladt. Májpástétom! Tiltott gyümölcs! Imádott nyalánkság, amelytől orvosa határozottan eltiltotta.

— De, tudod, — folytatta felesége, — csak egyetlen szeletkét engedélyezek neked... Légy okos, vagy nem kapsz többet belőle.

Chanteau megragadta a szilkét, reszkető kézzel vett belőle. Gyakran vívott ily rettenetes harcot a rohamtól való rettegése és inyenc szenvedélye; és csaknem mindig az inyencsége volt erősebb. Annál rosszabb! Így helyes, majd szenvedhet.

Veronique, aki nézte, hogy vág le magának gazdája egy széles szeletet, mormogva tért vissza konyhájába.

— Na jó! Majd ordíthat az úr!

Ez a szó mintegy természetesen tért vissza újra

meg újra szájába, gazdái elfogadták, oly egyszerűen mondta ki. Az úr ordítozott, ha megjött a rohama; és ez a szó oly kifejező volt, hogy nem is emlékeztették Veroniquét a gazdájával szemben elkövetett tiszteletlenségre.

Az ebéd nagyon vidáman fejeződött be. Lazare tréfálkozva kivette a szilkét atyja kezéből és amikor a csemege feltűnt az asztalon, sajt és kétszersült, Mathieu hirtelen megjelenése okozott örömet. Eddig valamelyik szék alatt aludt. A kétszersült megjelenése ébresztette föl; mintha álmában megérezte volna; és minden este pontosan ugyanabban a percben fölugorva, körüljárta az asztalt, leste, kinek ül ki szíve az arcára. Rendszerint Lazare volt, aki leg hamarabb ellágyult; csak hogy ez este Mathieu második kerülőjén jó, emberi szemével merőn nézte Paulinet; aztán fölismerve ebben az emberek és állatok igaz barátnőjét, rátette óriási fejét a gyermek kicsi térdére, anélkül, hogy gyengéd esengéssel teli tekintetét levette volna a lányka arcáról.

— Oh! A koldus! — mondta Chanteauné. — Csak csendesen, Mathieu! Ne vesd magad ily vadul az ennivalóra! — A kutya egyet nyelve, bevette a darab kétszersültet, amelyet Pauline felé nyújtott, visszatette fejét a kis térdre, másik darabot kunyorált, szemével folyton új barátnője szemébe mélyedve. Pauline nevetett, megcsókolta, nagyon mókásnak találta hátracsapott fülével, fekete folttal balszemén, az egyetlen folttal, amely fehér ruháját megbélyegezte, hosszú, hullámos szőrével. Amikor közbejött valami: a Minouche féltékenységeiben könnyedén az asztal szélére ugrott és dorombolva, hajlékony hátgerinccel, a fiatal kecske bájával fejével nagyot lökdösött a gyermek állán. Ez volt az ő gyöngédségének kifejezése, érezték hideg orrát, hegyes fogainak könnyű érintését, miközben talpán táncolt, mint egy papirzaeskó, amely tésztától da-

gad; Pauline el volt ragadtatva a két állattól, balra tőle a cica, jobbra a kutya; elárasztották őt, kajánul kizsákmányolták, amíg el nem osztotta egész csemegéjét.

— Ugyan, küldd el már őket, — mondta néni-kéje, semmit nem hagynak neked.

— Nem baj! — válaszolta a lányka egyszerűen, boldogan, hogy kifosztották.

Befejezték az ebédet. Veronika leszedett. A két állat üresen látva az asztalt, elment, szájukat nyalogatva, anélkül, hogy köszönetet mondtak volna.

Pauline fölkelte és az ablak előtt állva, kilátni igyekezett. A leves óta nézte, mint sötétedik el ez az ablak, lassan, lassan, véve föl a tinta feketeségét. Most áthatolhatatlan fal volt, a sötétség tömege, melyben minden elhomályosult, az ég, a víz, a falu, maga a templom is. Anélkül, hogy unokafivére tré-fái megijesztenék, Paula a tengert kereste, kínozt a vágy megtudni, hogy meddig emelkedik majd föl a víz; és csak a nagyobbodó zúgást hallotta, valami magas, szörnyűséges hangot, melynek folytonos fenyegetése minden percben dagadt, a szél üvöltése és a szakadó eső ostromcsapásai közepett. Már nem volt egyetlen fénysugár, a víz sápadt tajtéka sem világított az árnyak kavargása fölött; semmi, csak hullámok vágatása, úzve a vihartól e megsemmisülés mélyén.

— A pokolba is, — mondta Chanteau, — most aztán keményen hozzáfogott . . . És a dagály még két óráig tart.

— Ha a szél észak felől fujna, — magyarázta Lazare, — azt hiszem, hogy Bonneville-nek vége volna. Szerencsénkre ferde irányból kapjuk.

A kislány megfordult és hallgatta őket, nagy szeme megtelt nyugtalan szájalommal.

— Bah! — folytatta Chanteauné, — szerencsére tető alatt vagyunk; a többiek is csak kikecme-

regnek majd a bajból, mindenki a maga lehetősége szerint . . . Mondd szívecském, akarsz egy csésze jó meleg teát? És aztán majd lefekszünk.

Veronique a leszedett asztalra egy régi, nagy, virágos piros szőnyeget terített, amely körül a család eltöltötte estéjét. Mindenki elfoglalta a maga helyét. Lazare kiment néhány percre, tintával, tollal és egy nagy csomó papírral jött vissza; és a lámpa alatt helyezkedett el, hangjegyeket másolt. Chanteauné, akinek gyöngéd tekintete nem hagyta el fiát visszatérése óta, hirtelen nagyon keserű lett.

— Megint a muzsikáddal jössz! Nem adhatsz nekünk egyetlen estét, még visszaérkezésem napján sem?

— De mama, hiszen nem megyek el, itt maradok veled . . . Hiszen tudod, hogy ez nem akadályoz a beszélgetésben. Lássuk csak, lássuk, mondj valamit, én válaszolok neked.

És megmakacsodott, papirjaival elborította az asztal felét; Chanteau puhán nyújtózkodott el karosszékeben, kezeit lelógatva. A tűz előtt Mathieu aludt, miközben Minouche egy ugrással az asztal szőnyegén teremve, nagy toilettet csinált, egyik lábával a levegőben, gondosan nyaldosta hasán bundáját. Mintha a függőlámpa rezéből meleg bizalmasság áradt volna szét és nemsokára Pauline, aki félig hunyt szemmel mosolygott új családjára, fáradtságtól megtörten, a melegtől elzsibbadva, nem tudott ellentállni az álomnak. Feje lecsúszott összefont két karjára, a lámpa csöndes világosságának teljében. Finom szemhéjja selyemfátyolként borult tekintetére és lélegzete kis, egyenletes leheletben szállt el tiszta ajkáról.

— Már nem tudja magát a lábán tartani, — mondta Chanteauné, halkítva hangját. — Fölkeltjük, hogy igya meg teáját és aztán lefektetjük.

Csend uralkodott. A vihar morgásában csak

Lazare tolla hallatszott. Nagy nyugalom honolt a szobában, régi szokások álmkórsága, élet, mely minden este egy helyben kérődzik. Az apa és az anya hosszan néztek egymásra, anélkül, hogy szóltak volna. Végre Chanteau habozva kérdezte:

— És Caenban Davoine jó leltárt vett fel?

— Ah, mit! Hogyne, de még milyen jót!! . . .

Amaz dühösen vonogatta vállát.

Már mondtam neked, hogy be hagytad magad csapni!

Most, hogy a kicsike szunyókált, beszélhettek. Halkan ejtették a szót, röviden akarták egymással közölni az ujságokat. De a szenvedély elragadta őket és lassan-lassan házasságuk minden kellemetlenségét kifejtették egymás előtt.

Amikor atyja, az egykori ácsmunkás, aki az ország északi részében vakmerően és kalandos fejjel fával kereskedett, meghalt, Chanteau erősen kompromittált üzletet vett át. Kevés cselekvőképes-séggel, gyakorlott elővigyázatossággal, megelégedett azzal, hogy megmentette a helyzetet rendszertének erejével és becsületesen éldegélt bizonyos évi járadékból. Életének egyetlen regénye házassága volt, feleségül vett egy tanítónőt, akivel baráti körben találkozott. Eugénie de la Vignière, egy cotentini tönkrement kurtanemes árvája, arra számított, hogy saját becsvágyát ülteti át férje szívébe. De emez, befejezetlen nevelésével, későn került valamilyen nevelőintézetbe, visszahőkölt szélesebb látókörű vállalkozások elől, és természetének tunyaságát állította szembe felesége uralkodni vágyó akaratával. Amikor fiúk megszületett, ez utóbbi a gyermekére ruházta át reményét magasabbrendű életre, gimnáziumba járatta és minden este együtt tanult vele. Eközben egy utolsó szerencsétlenség zavarta meg számítását: Chanteau, aki negyven esztendő kora óta köszvényben szenvedett, oly fáj-

dalmas rohamokat kapott, hogy arra gondolt, hogy eladja házát. Ez a középszerűséget jelentette, kis megtakarított összegek fölemésztését a homályban, a gyermek majdani küzdelmét a létért, az első húsz-ezer frank évjáradék támasza nélkül, amelyről az anya fia számára álmódzott.

Akkor Chanteauné legalább az üzlet eladásával akart foglalkozni. A haszonélvezet néhány tízezer frank lehetett volna, amelyből a család jól élhetett, bár Chanteauné szeretett vendégeket fogadni. Ő fedezett föl egy Davoine nevezetű urat, aki a következő számítást eszelte ki: Davoine megveszi a fake-reskedést százezer frankért, csak hogy nem helyez el benne ötvenezer franknál többet; elengedve neki a másik ötvenezret, Chanteauék társai maradtak és megosztották vele a hasznot. Ez a Davoine merész intelligenciájú embernek tűnt; feltéve, hogy nem fektet bele többet az üzletbe, ez még mindég ötven-ezer frankot biztosított, amely hozzátéve a három-ezerhez, amelyet az ötvenezer frank jelzőlog jövedelmezett, összesen nyolcezer frank járadékot jelentett. Ezzel megelégedhettek, bevárhatták fiúk siker-eit, amelyek megszabadítják majd őket életük közép-szerűségétől.

És az ügyeket következőképpen intézték. Chanteau épen két évvel azelőtt vett egy házat a tengerparton Bonnevilleben, alkalmi vétel, amelyet egy inzulvens kliens összeomlásából halászott ki. Ahelyett, hogy eladták volna, mintahogy első percben akarták, Chanteauné elhatározta, hogy oda fognak visszavonulni, legalább is Lazare első diadalainak idejéig. Lemondani vendégségeiről, elrejtőzni abban az eldugott lyukban, öngyilkosságot jelentett számára; de városi házát teljesen átengedte Davoinenek, valahol lakást kellett volna bérelnie és most megjött a kedve a takarékos-sághoz, hogy majdan győzedelmesen térhessen vissza

Caenbe, amikor fia ott már nagy állást tölt be. Chanteau mindebbe beleegyezett. Ami a köszvényét illeti, ennek hozzá kellett szoknia a tenger szimszédságához; különben a három tanácskozássra hívott orvos közül kettő szíves volt kijelenteni, hogy a tengeri szél kedvezően fogja befolyásolni közérzetét. Tehát egy májusi reggelen Chanteauék, az akkor tizennégyéves Lazaret intézetben hagyva, távoztak, hogy végleg elhelyezkedjenek Bonnevilleben.

E hősies önmagát-kiszakítás óta öt év mult el és a család ügyei egyre rosszabbra fordultak. Miután Davoine nagy spekulációba vetette magát, azt mondta, hogy többelőlegre van szüksége, megkockáztatta a haszonélvezetet is, olyannyira, hogy a leltár alig fedezte már a veszteséget. Bonnevilleben a háromezer frank járadékból voltak kénytelenek élni, még pedig oly szegényesen, hogy a lovukat is el kellett adni és hogy Veronique a konyhakertből látta el gazdáit.

— Lássuk csak Eugénie, — kockáztatta meg Chanteau, — ha engem becsaptak, úgy ez egy kissé a te hibád is.

De Chanteauné már nem vette magára a felelősséget, szívesen megfélelkezett róla, hogy a Davoine-nal való társulás az ő műve.

— Hogyan! Az én hibám! — válaszolta száraz hangon. — Hát én vagyok a beteg? . . . Ha nem betegedtél volna meg, talán már milliomosok lehetnénk.

Valahányszor a keserűség így elöntötte feleségét, Chanteau lehajtotta fejét, zavartan és szégyenkezve, amiért saját csontjaiban ad hajlékot családjának ellenségének.

— Várni kell, mormogta. Davoine úgy látszik biztosra veszi a dolgot, amit előkészít. Ha a fenyőára fölmelegszik, vagyonhoz jutunk.

— És aztán, mi lesz akkor? — szakította félbe Lazare anélkül, hogy abbahagyta volna hangjegyeinek másolását, — így is van mit ennünk... igazán kár, hogy így gyötritek magatokat. Ami engem illet, én füttyölök a pénzre.

Chanteauné másodszor is vállat vont.

— Te, te jobban tennéd, ha kevesebbet füttyölgetnél és nem pazarolnád idődet ostobaságokra.

Elgondolni, hogy ő tanította fiát zongorázni! Most pedig magánkívül volt, ha csak szeme elé került egy partitúra. Utolsó reménysége fogytán volt: fia, akit álmaiban már polgármesternek, vagy törvényszéki elnöknek látott, arról beszélt, hogy operát akar írni; és ő attól félt, hogy majdan, mint ő maga. Lazare az élet rejtekhelyein, az ucca sarában búvik meg.

— Végre, — folytatta Chanteauné, — itt van egy kimutatás, amelyet Davoine az utolsó három hónapról állított fel s adott át nekem... Hogyha ez így folytatódik, júliusban már mi tartozunk neki pénzzel.

Táskáját maga elé tette az asztalra és egy írást vett ki belőle, melyet Chanteau felé nyújtott. Amanak el kellett vennie, de ide-odaforgatta, végre letette, anélkül, hogy kinyitotta volna. Veronique most behozta a teát. Hosszú csend állott be, a csészek üresen maradtak. A cukortartó mellett a Minouche, aki mancsával hengerelte az asztalt, szenteskedően szorította össze szemét; míg Mathieu a kandaló előtt horkolt, mint egy ember. És a tenger szava behatolt a szobába, mély basszushoz hasonlóan kísérve e szunnyadozó otthon apró, nyugodalmas zajait.

— Ha fölkeltenéd mama? — mondta Lazare. — Nem valami kényelmesen alszik itt.

— Igen, igen, — mormogta Chanteauné elgondolkozva, szemét Paulinera függesztve.

Mind a hárman nézték az elszunnyadt gyermeket. Lélegzete még csendesebb lett, fehér arca, rózsaszínű szája egy virágcsokor mozdulatlan nyugalma mutatta a lámpa világosságában. Csak hosszú, barna, a szélről összeborzadt haja vetett finom árnyékot homlokára. És Chanteauné gondolatban visszatért Párisba, újra átélte a kellemetlenségeket, amelyeken keresztülment, maga is elcsodálkozott a meleg hajlandóságon, amellyel elfogadta ezt a gyámságot, az ösztönös indító okon, amely arra bírta őt, hogy a gazdag gyámleány mellett döntsön, teljes becsületességgel ugyan és a felügyelete alá helyezett vagyont illetőleg minden utógondolat nélkül.

— Amikor bementem a boltba, — kezdte lassan mondani a dolgokat, — Pauline kis fekete ruhájában jött elém, megölelt és keservesen zokogott . . . Oh! milyen szép bolt, hentesüzlet, csupa márvány és tükör, éppen szemben a vásárcsarnokkal . . . És egy jókedvű lányt találtam ott, egy kis cselédet, nem magasabb egy csizmaszárnál, friss, pirospozsgás, ő értesítette a közjegyzőt, bírói pecsét alá helyeztetett mindent és nyugodtan árulta tovább a hájat és a virsliket . . . Adèlenak hívják, ő mesélte el nekem szegény unokafivérünk, Quenu halálának történetét. Hat hónap óta, mióta elvesztette feleségét, Lisát, vére fojtogatta; kezével mindig a nyakához nyúlt, mintha le akarná tépni nyakkendőjét; végre egy este rábukkantak, amint violaszínű arccal, orrával egy zsíros bődönben feküdt . . . Gradelle nagybátyja is így halt meg.

Elhallgatott, újra csend lett a szobában. Pauline alvó arcán álom suhant át, egy mosoly gyors föl-villanása.

— És ami a meghatalmazást illeti, jól ment minden? — kérdezte Chanteau.

— Nagyon jól . . . De a közjegyzőnek csak-

ugyan igaza volt, mikor a meghatalmazott nevének helyét üresen hagyta, mert eleinte úgy látszott, mintha én nem helyettesíthetnék téged, az asszonyok ki vannak zárva az ilyen ügyekből . . . Mint ahogy megírtam neked, mindjárt megérkezésem után elmentem a megbeszélést kisürgetni ahhoz a párisi közjegyzőhöz, aki elküldte neked a végrendelet kivonatát, ahol téged neveztek meg gyámnak. A meghatalmazást mingyárt irnoka nevére állíttatta ki, ami saját bemondása szerint, gyakori eset. Ezután már gyorsan ment a dolog . . . A békebírónál a családi tanácsba jelöltem Lisa részéről három rokont, két fiatal unokafivért. Mouret Oktave-ot és Lantier Claude-ot és mint összekötő tanácstagot Rambaud urat, aki Marseilleben lakik; aztán a mi részünkről, Quenuék részéről, Naudet-t, Liardint és Delorme-ot. Ez, amint leszegezheted, nagyon megfelelő családi tanács, amellyel együtt megtehetünk mindent, amit csak akarunk, a gyermek boldogságáért . . . És az első ülésen kinevezték a helyettes gyámot, akit szántszándékkal Lisa rokonai közül választottam ki: Saccard urat . . .

— Csitt, csitt! ébredszik, — szakította félbe anyját Lazare.

Csakugyan Pauline tágra nyitotta szemét. Mozdulatlanul, csodálkozó arccal nézte ezeket az embereket, akik itt körülötte beszélgettek; aztán az álomtól elmosódott mosollyal újra lezárta pilláit, legyőzhetetlen fáradtságában; és lecsendesült arca ismét a kamélia tejszerű, áttetsző fehérségét mutatta.

— Saccard, az üzletember, ugy-e? — kérdezte Chanteau.

— Igen, — válaszolt felesége, — találkoztam vele, beszélgettünk. Kedves ember . . . Tele van a feje üzletekkel, azonnal tudtomra adta, hogy ne számítsunk az ő közreműködésére . . . Érted ugy-e,

nincs szükségünk senkire. Attól a pillanattól kezdve, hogy magunkhoz vettük a kicsikét, ő a mienk, ugye? Ami engem illet, én nem szeretem, ha valaki beleüti az orrát a mi dolgainkba . . . És ettől kezdve sebtében intéztük el a többit. A te meghatalmazásod szerencsére részletezte az összes szükséges tenni-valókat. Levették a pecséteket, megcsinálták a vagyoni leltárt, árverésen fölverték a hentesüzlet árát. Oh! milyen szerencse! Két nekidühödött konkurens kilencvenezer frankot fizetett készpénzben! A közjegyző már kötvényekben is talált hatvanezer frankot egy bútordarabban. Én kértem, hogy vegyen még kötvényeket és ime, itt van ötvenezer frank biztos értékben, amelyet nagy megelégedésemre, azonnal magammal hoztam, miután átadtam eleve a megbízás alól való fölmentését és a nyugtát a pénzről, melynek elküldését postafordultával kértem tőled . . . Fogd ezt! nézd át.

Kezével újra belemerült a táskába és terjedelmes csomagot húzott elő, egy csomag kötvényt, a hentesüzlet egy régi lajstromának két kemény fedőlapja közé szorítva. A zölden márványozott fedél zsírpecsétetes volt. És az apa és a fiú nézték ezt a vagyont, amely asztaluk kopott terítőjére hullott.

— Kihűl a tea, mama, — mondta Lazare, tollát végre félretéve. — Kiöntsem, akarod?

Fölállt helyéről és megtöltötte a csészéket. Az anya nem válaszolt, szeme a kötvényekre rögződött.

— Természetesen, — folytatta halk hangon, — egy utolsó családi tanácskozáson, amelyet én kívántam, utazási költségeim megtérítését kértem és a kislány tartásdíját nyolcszáz frankban állapították meg . . . Mi szegényebbek vagyunk nálánál, nem gyakorolhatunk vele szemben jótékonytságot. Egyikünk sem akar meggazdagodni a gyermekén, de a miénkből nehezen adhatnánk neki. Pénzének kamatai többet tesznek ki nyolcszáz franknál, tőkéje

nagykorúságáig meg fog kétszereződni . . . Istennem! mi csak kötelességünket teljesítjük. A halottnak szót kell fogadni. Ha minden tőlünk telhetőt megteszünk, nos hát! ez csak szerencsét hozhat nekünk, amire igazán nagy szükségünk van . . . Szegény drágám, olyan levert volt és olyan nagyon zokogott, amikor elbúcsúzott a kis cselédtől! Azt akarom, hogy boldog legyen közöttünk.

A két férfit elfogta a meghatottság.

— Én ugyan nem bántom meg, ez biztos, — szólt Chanteau.

— Igazán nagyon kedves, — tette hozzá Lazare, — és én máris nagyon szeretem.

Álmában megérezve a tea szagát, Mathieu egyet rázott magán és buksi fejét megint az asztal szélére fektette. Minouche a maga részéről nyujtózkodva, ásítva, behúzta derekát. Általános nagy ébredezés volt ez; a cica kinyújtotta nyakát, hogy szimatolgassa a kötvénycsomó zsíros fedelét. És amikor Chanteauék tekintete Paulinera vetődött, észreveték, hogy a lányka nyitott szeme a papirosokra tapadt, erre az öreg, széttépett lajstromra, amelyet most viszontlátott.

— Oh! Pauline nagyon jól tudja, — folytatta Chanteauné, — hogy ebben itt mi van. Ugy-e, drágaságom, megmutattam neked még Párisban . . . Ez az, amit szegény apád és szegény anyád rád hagyott.

Nagy könnyek folytak végig a lányka arcán. Fájdalma így jelentkezett, ilyen hirtelen tavaszi záporban. Már mosolygott is könnyei között, a Minoucheon mulatott, amely miután hosszan szagolgatta a kötvényeket, nyilván a zsír szaga által csalogatva, újra dorombolni és talpaival dagasztani kezdett, miközben nagyokat lökött fejével a lajstromon.

— Minouche, hagyd már abba! — kiáltott Chanteauné. — Hát szabad a pénzzel játszani!

Chanteau nevetett és Lazare is nevetett. Az asztal szélén Mathieu nagyon fölizgatva, lángoló szemével elnyelve a papirokat, amelyeket nyilván valamilyen inyenccfalatnak nézett, a macskára ugatott. És az egész család nagy zajjal nyilatkozott meg. Pauline e játéktól elragadtatva, karjaiba vette Minouchet, ringatta, símogatta, mint valami babát.

Chanteauné attól félt, hogy a gyermek újra elalszik, tehát azonnal megittatta vele teáját. Azután Veronique-ot hívta:

— Add ide a gyertyákat . . . Csak beszélgetünk és nem is gondolunk a lefekvésre. Pedig már tíz óra! És én, aki evés közben szinte elaludtam!

De a konyhából férfihang hatolt be és Chanteauné kérdezősködött a szolgálónál, amikor ez a négy égő gyertyát behozta:

— Kivel beszélgetsz?

— Prouane van itt, nagyságos asszony . . . Eljött megmondani a nagyságos úrnak, hogy odalent nem jól mennek a dolgok. A dagály mindent összezúz, úgylátszik.

Chanteaunak el kellett fogadnia a bonnevillai polgármesterséget és Prouane iszákos fráter, aki templomszolga volt Horteur abbé mellett, azonkívül az irodatiszt teendőit is teljesítette. Egykor rangja volt a tengerészetnél, úgy írt, mint egy iskolamester. Amikor kiszóltak, hogy jöjjön be, megjelent az ajtóban, gyapjúsapkájával kezében, zekéjéről és csizmájáról csurgott a víz.

— Nos hát! Mi van Prouane?

— Az ördögbe is, nagyságos úr, Cuche házát egy csapásra eltakarította az ár . . . Nos, ha így folytatódik, Gonin kunyhójára kerül a sor . . . Mindnyájan ott voltunk. Tourmal, Houtelard, én és a többiek. Dehát mit akar tőlünk! Nem tehetünk semmit ez ellen a hitvány áradat ellen; úgy látszik,

meg van írva, hogy minden esztendőben elvigyen egy darabot a mi földünkből.

Csend volt. A három gyertya lángja magasan égett és hallani lehetett a tengert, azt a „hitványt“, amely a sziklákat csapdosta. Ez órában teljében volt. Hullámainak összecsapásai megreszkettették a házat. Olyan volt, mint egy óriás tűzéréség ágyúrobbanásai: mély és egyenletesen visszatérő lökések, szakadatlan lövések recsegése. És e szilaj lármában a szél fájdalmának vonítása hallatszott, az eső minden percben megkétszerezte hevességét és mintha ólamzárpor korbácsolta volna a falakat.

— Ez a világ vége, — mormogta Chanteauné.
— És Cucheék hova menekülnek most?

— Kell, hogy valahol tető alá helyezzük őket, — válaszolt Prouane. — Egyelőre Goninéknál vannak . . . Ha látták volna! A kicsike, aki alig három esztendő, csurgott, mint a leves! És az anya alsószoknyában, mindent megmutatva, amiye csak van, bocsánatot kérek! És az apa, akinek fejét félig bezúzta egy gerenda! Megmakacsolta magát és mindenáron meg akarta menteni rongyait.

Pauline elhagyta az asztalt. Az ablakhoz visszatérve, felnőtt személy komolyságával hallgatta az elbeszélést. Arca fájdalmas jószágot mutatott, lázas rokonszenvet, mely megremegtette duzzadt ajkait.

— Oh nénikém, — mondta, — ezek a szegény emberek!

És tekintete kifelé hatolt a fekete örvénybe, ahol még sűrűbbé tömörült a sötétség. Érezni lehetett, hogy a tenger most már egészen az útig vágta-tott, hogy itt volt, földuzzadtan, üvöltve. De már nem lehetett látni, mintha tinta áradata borította volna el a kis falut, a szirteket, az egész láthatárt. Fájdalmas meglepetést jelentett ez a gyermek számára. Ez a víz, amelyet ő oly szépnek látott és amely most rávetette magát a világra!

— Lemegyek magával, Prouane, — kiáltott Lazare. — Talán tehetek valamit.

— Oh! Igen, kedves Lazare, — mormogta Pauline fölragyogó szemmel.

De Prouane lehajtotta fejét.

— Nem érdemes, hogy fáradjon, Lazare úr. Maga sem tehet többet, mint a pajtások. Ott állunk és nézzük, hogy rombol, ahogy neki tetszik; és ha már nem tetszik neki, nos hát! még hálásak is vagyunk érte . . . Én egyszerűen csak jelenteni akartam a polgármester úrnak.

Ekkor Chanteau, akit e dráma, amely elrontotta éjszakai nyugalma és dolgot ad neki másnap, untatott, dühbe jött.

— Dehát hogy is lehetett ilyen hülyén fölépíteni ezt a falut! Valósággal a hullámok alá bujtak be, szavamra mondom! Nem esoda, ha a tenger egymásután nyeli el a házaikat . . . És végre is miért maradnak ebben a lyukban? Az ember elmegy.

— Ugyan hova? — kérdezte Prouane, aki megdöbbenve hallgatta Chanteaut. — Az ember itt van, nagyságos úr és itt marad . . . Valahol csak kell lenni.

— Ez az igazság, — vont le a következtetést Chanteauné, — és lássa, itt vagy máshol, baj van mindig, mindenhol . . . Most fölmegyünk aludni Jó estét. Holnap majd kivilágosodik.

Prouane köszönt, elment és bent hallották, amint Veronique bereteszte az ajtót mögötte. Mindegyik kezében tartotta a maga gyertyáját, még megsímogatták a Mathieut és a Minouchet, amelyek együtt aludtak a konyhában, Lazare összeszedte hangjegyeit, míg Chanteauné karja alatt szorongatta a kötvényeket a régi lajstrom fedelei között. Elvette az asztalról Davoine leltárát is, amelyet férje ott felejtett volna. Ez a papiros megrepesz-

tette szívét! Felesleges, hogy mindenfelé az ember szeme előtt legyen.

— Felmegyünk Veronique, — kiáltotta ki. — Remélem, nem lődörögsz itt tovább ilyen későn?

És amikor a konyhából csak dűnnyögés hallatszott, Chanteauné halkabban folytatta:

— Mi baja van? Hiszen nem szopós gyereket hoztam haza neki.

— Hadd békében, — mondta Chanteau, — tudod, hogy a baja van . . . Hm? Együtt vagyunk mind a négyen? Hát, jó éjszakát.

Ő maga a földszinten aludt, a folyosó másik oldalán, a régi szalonban, amelyet hálósobának alakítottak át. Így, amikor rohama volt, könnyen tolhatták karosszékét az asztal mellé, vagy ki az erkélyre. Kinyitotta az ajtót, megállt még egy pillanatra, nehéz lábakkal, amelyekben már a roham tompa közeledését érezte. Határozottan nagyon rosszszul tette, hogy evett a májpestétomból. Most kétségbeejtette ez a bizonyosság.

— Jó éjszakát, — ismételte gyöngye hangon. — Ti alusztok, ti, valamennyien . . . Jó éjt kicsikém. Pihend ki magad jól, ez illik a te korodhoz.

— Jó éjt bácsikám, — mondta Pauline és megölelte őt.

Az ajtó bezáródott. Chanteauné maga előtt engedte Paulinet a lépcsőn. Lazare követte őket.

— Tény, hogy ez éjjel nem kell hogy elringaszanak, — jelentette ki az öreg hölgy. — Elaltat ez a lárma, nekem egyáltalán nem kellemetlen . . . Párisban ez hiányzott nekem, ez a rázás az ágyamban.

Mind a hárman fölértek az első emeletre. Paulinet, aki szép egyenesen tartotta gyertyáját, mulattatta ez a libasorban való fölmenés a lépcsőn, mindenki a maga fáklyájával, melynek fénye táncos árnyékokat rajzolt a falra. A folyosón, ahol habozva

megállt, nem tudva, hogy nagynénje hova vezeti, ez utóbbi szelíden előre lökte.

— Menj csak előre . . . Látod, itt van a barátod szobája és szemben van az én szobám. Gyere be egy percre. Mutatni akarok valamit.

Zöldindás sárga kretonnal bevont szoba volt, nagyon egyszerű mahagoni bútorokkal . . . Egy ágy, egy szekrény, egy csukott íróasztal. Középen vörös szőnyegen öltözőasztalka állott.

— Gyere, nézd, — kezdte Chanteauné.

Kinyitotta az íróasztal egyik kis fiókját, ahova sóhajtvá tette be Davoine kétségbeejtő leltárát. Aztán kiüresített felette egy másik fiókot, egészen kihúzta, kirázta belőle a régi morzsákat; és benne elhelyezve a kötvényeket, mielőtt rázárta volna a kulcsot, megmutatta a figyelmesen odanéző gyermeknek:

— Látod, ideteszem őket, mindig itt lesznek, egyedül . . . Akarod magad betenni őket?

Pauline valami szégyenfélét érzett, nem tudta volna megmagyarázni miért. Elpirult.

— Oh! nénikém, igazán nem érdemes.

De már kezébe is adták a régi lajstromot és neki magának kellett elhelyeznie a fiók mélyén, miközben Lazare odatartott gyertyájával világította meg a bútor belsejét.

— Na, — folytatta Chanteauné, — most biztos lehetsz felőle és nyugodj meg, mi többiek éhen halhatnánk mellette . . . Ne felejtse el, balfelől az első fiók. Nem kerülnek ki innen, csak azon a napon, amikor elég nagy leszel már, hogy magad kezelhesd őket . . . Hm? A Minouche nem fog idejönni és fölfalni őket.

A gondolat, hogy Minouche kinyithatná az íróasztalt, hogy megegye a papirokat, hangos kacagásra birta a gyermeket. Pillanatnyi zavara eltűnt, játszott Lazare-ral, aki, hogy mulattassa kis rokonát,

dorombolt, mint a macska és úgy tett, mintha kar-molászna a fiókon. Ő is jó szívvel nevetett. De anyja ünnepélyesen lezárta az asztal fedelét és erélyesen kétszer rázárta a kulcsot.

— Rendben van, — mondta. — Ugyan Lazare, ne add a bolondot . . . Most fölmegegyek, megnézem, hogy Paulinenak nem hiányzik-e semmi.

És mind a hárman ismét libasorban fölfelé mentek a lépcsőn. A második emeleten Pauline habozva kinyitotta a baloldali ajtót, de nagynénje rákiáltott:

— Nem, nem, nem ezen az oldalon! Ez az unokabátyád szobája. A te szobád szemben van.

Pauline mozdulatlanul állott meg, elszédítette a szoba nagysága és a lim-lom, amely elborította, mint valami padlást: zongora, pamlag, óriási asztal, könyvek, képek. Végre benyitott egy másik ajtón és el volt ragadtatva, bár szobája egész kicsinek tűnt, összehasonlítva a másikkal. A kék rózsákkal telehintett papirkárpit ekrűszínű volt. Muszlin függönyökkel díszített vaságy állott benne, öltöző asztalka, fiókos szekrény és három szék.

— Minden van itt, — mormogta Chanteauné, — víz, cukor, törülköző, szappan . . . És pihenj nyugodtan. Veronique itt alszik melletted a kis szobában, ha félsz, csak kopogtass a falon.

— Aztán én is itt vagyok, én! — jelentette ki Lazare. — Ha jön a kísértet, betoppanok nagy kardommal.

A két egymással szemben fekvő szoba ajtaja nyitva maradt. Pauline tekintete egyikből a másikba síklott át.

— Nincs kísértet, — mondta szokott vidám arckifejezésével. — Kard tolvajok számára kell . . . Jó éjt nénikém, jó éjt Lazare.

— Jó éjt, drágaságom . . . Le tudsz vetközni?

— Oh, hogyne, hogyne . . . Nem vagyok én már kislány. Párisban mindent magam csináltam.

Megcsókolták egymást. Chanteauné figyelmeztette, miközben kiment a szobából, hogy Pauline kulccsal is bezárhatja szobáját. De a gyermek már az ablak előtt állt, kíváncsi volt, hogy a tengerre nyílik-e a kilátás. Az eső olyan hevességgel patakzott az üvegtáblákon, hogy nem merte kinyitni. Kint fekete volt minden, a lányka mégis boldogan hallgatta a lábai előtt csapkodó tengert. Aztán a fáradtság ellenére, amely állóhelyében csaknem elaltatta, körüljárta a szobát, megnézte a bútorokat. A gondolat, hogy saját magának van szobája, a többiekétől elkülönített szobája, ahol bezárkózhatnak, felnőtt személyek büszkeségével dagasztotta szívét. De e pillanatban, amikor meg akarta fordítani a zárban a kulcsot, amikor levetette ruháját, és kis alsószoknyájában állott ott, habozott, rossz érzés fogta el. Merrefelé menekülhetne, ha valaki itt elbújt volna? Megremegett és újra kinyitotta az ajtót. Csendben, a másik szoba közepén Lazare állott és nézte őt.

— Mi az? — kérdezte, — szükséged van valamire?

Pauline nagyon elvörösödött, hazudni akart, majd mégis engedett szokott őszinteségének.

— Nem, nem . . . Látod, bevallom, félek, ha az ajtó kulccsal van bezárva. Tehát nem fogom bezárni, érted, és ha kopogok, ez azért van, hogy te gyere be . . . Te, hallod és nem a cseléd!

Lazare előbbre jött, elszédítette e gyermeki egyenes és gyöngéd báj.

— Jó éjszakát, — ismételte, karjait kitárva.

Pauline nyakába ugrott, átölelte két kicsi sóvány karjával, anélkül, hogy kislányos mezítelensége nyugtalanította volna.

— Jó éjt, kedves Lazare!

Öt perccel később bátran elfújta gyertyáját,

belefúrta magát muszlinnal ékes ágya mélyébe. Fáradtsága sokáig éber álomban tartotta. Előbb Veronique-ot hallotta, amint vigyázatlanul botorkált föl a lépcsőn és lökdöste bútorait, hogy mindenkit fölébresszen. Aztán nem volt más, csak a vihar dörgésének morgása; a makacs eső verte a sziklákat, a szél megrázta az ablakokat, és bömbölt az ajtók előtt, és még egy óra hosszat folytatódott ez ágyúzás. Minden, a szirtekhez csapódó hullám mély, tompa lökéssel rázta meg ágyát. Ugy érezte, hogy a ház megsemmisülve, a csöndtől görnyedten, elindul a vízen, mint a hajó. Pauline most jó langyos melegen feküdt, ide-oda cikkázó gondolatai visszatértek segíteni akaró szájalommal a szegény emberek felé, akiket a tenger ott lent elűzött tetőjük alól. Majd minden elsötétedett, ő szinte lélegzet nélkül aludt.

II.

Országos Széchényi Könyvtár

Pauline jelenléte már az első hét óta örömet hozott a házba. Szép, józan egészsége, csöndes mosolya megnyugvást jelentett a tompa keserűségben, amelyben Canteauék éltek. Az apa ápolóra talált benne, az anya boldog volt, hogy fia többet tartózkodott otthon. Csak Veronique folytatta zsémbelődését. Ugy tetszett, mintha az íróasztalba zárt ötvenezer frank annak ellenére, hogy nem nyúltak hozzá, a gazdagság látszatát kölcsönözte volna a családnak. Egy új kötelék fonódott, és tönkjük közepette új remény született, anélkül, hogy határozottan szavakba tudták volna önteni.

Harmadnapra éjszaka, a köszvényroham, amelyet Chanteau előre megérezett, bekövetkezett. Egy hét óta csipéseket érzett az ízületekben, borzongást, amely megremegettette tagjait, leküzdhetetlen irtóza-

tot minden mozgással szemben. Ez este mégis nyugodtabban feküdt le, de reggeli három óra felé a fájdalom határozottsággal lépett föl ballába nagyujjában. Aztán a sarkába húzódott, majd a bokáját hasogatta. Egész reggelig Chanteau csendesen jajgatót, izzadt takarója alatt, nem akart senkit zavarni. Rohamai rémei voltak a háznak, utolsó percig várt, mielőtt hívott valakit, mert szégyelte, hogy újra elfogta a kín és a düh, amellyel betegségének jelentkezését fogadták, kétségbeejtette. Mégis, amikor Veronique nyolc óra felé elment az ajtó előtt, Chanteau nem tudott visszatartani egy kiáltást, amelyet egy mélyebbre ható nyilalás szakított ki belőle.

— Na! Már itt tartunk, — zsörtölődött a szolgáló. — Kezdődik az ordítás.

Bejött, látta, amint gazdája kínszenvedésében fejét ide-oda forgatja párnáin és nem talált más vigasztalást számára, minthogy mondta:

— Ha azt hiszi, hogy a nagyságos asszony nagyon meg lesz elégedve!

Csakugyan, amikor Chanteauné értesülve a történetekről, bejött, a kétségbeesett bátortalanság mozdulatával ejtette le két karját.

— Megint, — mondta, — alighogy megérkeztem és már elkezdődik!

Tizenötöstendős harag élt benne a köszvény ellen. Gyűlölte, mint ellenségét, ezt az aljas betegséget, amely megrontotta egzisztenciáját, tönkretette fiát, megölte becsvágyá. Vajjon a köszvény nélkül is száműzetésben élnének-e itt, e világból kiesett falu mélyén? És jó szíve ellenére, ellenséges és rideg maradt férje rohamaival szemben, kijelentette, hogy ügyetlennek érzi magát képtelennek, a betegápolásra.

— Istenem! Hogy szenvedek! — hebegte a szegény ember. — Ez a roham erősebb lesz, mint az

utolsó . . . Ne maradj idebent, hiszen idegessé tesz; de küldj azonnal Cazenove doktorért.

Az egész ház fölfordult. Lazare elment Arromanchesba, annak ellenére, hogy a család nem sok reményt fűzött az orvosokhoz. Tizenöt év óta Chanteau kipróbált minden gyógyszert; és minden újabb kísérlet fokozta a bajt. Az eleinte csak gyöngén és ritkán jelentkező rohamok nemsokára megsokszorozódtak és hevességük növekedett; ma már mind a két láb szenvedett és az egyik térdet is fenyegette a köszvény. A beteg már háromszor változtatta a gyógyulás lehetőségének módját, szomorú teste a tapasztalatok harctere volt, ahol különböző reklámok és gyógyszerek harcoltak egymással. Miután bőségesen vettek tőle vért, szinte esztelenül purgálták és most teletömtek gyógynövényekkel. És elszegényedett vére kimerültségében és megrongált szervezetében heveny köszvénye lassan-lassan krónikus köszvénné változott át. A helyi kezelés nem sokat eredményezett, a piócák merevvé tették az ízületeket, az ópium meghosszabbította a rohamokat, a hólyaghúzó tapasz gennyedést okozott. Wiesbaden és Karlsbad hatás nélkül maradtak, néhány hét Vichyben csaknem megölte Chanteaut.

— Istenem! Hogy szenvedek! — ismételte a beteg. — mintha kutyák mardosnák a lábamat.

És egy félelemmel eltelt cselekvési vágytól hajtva, remélve, hogy helyét változtatva, némi enyhülésre talál, megfordította és újra visszafordította lábát. De a roham csak növekedett, minden mozdulat jajveszékelést szakított ki belőle. Nemsokára szakadatlan ordítást hallatott kínjainak túlfeszültségében. Borzongásai voltak, láza, heves szomjúság égette.

Közben Pauline besurrant a szobába. Az ágy előtt állva, nézte nagybátyját, komoly arccal, sírás nélkül. Chanteauné elvesztette fejét, a rohamok ide-

geire mentek. Veronique meg akarta igazítani a takarót, melynek súlyát a beteg nem bírta kitartani; de amikor férfias kezeivel közeledett, Chanteau még hangosabban kiabált, megtiltva a szolgálnak, hogy hozzányúljon. Veronique megrémítette, azzal vádolta a szolgát, hogy ide-oda dobálja őt, mint egy csomó szennyes ruhát.

— Akkor hát ne hívjon a nagyságos úr, — mondta Veronique és dühösen kiment. — Ha valaki elriasztja az embereket, szolgálja ki magát egyedül.

Pauline lassan közeledett; és gyermek ujjával, könnyed ügyességével, fölemelte a takarót. A beteg rövid megkönnyebbülést érzett, elfogadta a leányka szolgálatait.

— Köszönöm kicsikém . . . Nézd, itt! ez a ránc. . . . Ötszáz kilót nyom . . . Oh! ne oly gyorsan! Megijedek tőle.

A végén a fájdalom még élesebben jelentkezett. Mikor a felesége foglalatostkodni akart a szobában, felhúzta az ablakfüggönyt, vagy egy csészét tett az éjjeli szekrényre, Chanteau megint fölindult:

— Kérlek, ne járkálj, minden reng körülöttem . . . Mintha kalapácsütést mérnének rám minden lépésedre.

Chanteauné már mentegetőzni sem mert, férje szükségleteit nem tudta kielégíteni. Mindig így végződött. A végén egyedül hagyták szenvedni.

— Gyere Pauline, — mondta Chanteauné egyszerűen. — Látod, hogy nagybátyád nem bír el bennünket ágya körül!

De Pauline maradt. Oly halk mozdulatokkal járt-kelt a szobában, hogy pici lábai alig érintették a padlót és e perctől kezdve elfoglalta helyét a beteg mellett, aki senki mást nem tűrt meg fekhelyénél. Mondta is, hogy azt akarja, hogy egy lehelet ápolja. Pauline kitalálta és megértette a bajt, megelőzte a kívánságokat, megjegyezte a napot, amikor nagy-

bátyjának egy csésze búzadara vizet kell innia, melyet Veronique az ajtóig hozott. Ami különösen megnyugtatta a szegény embert, az volt, hogy szünet nélkül maga előtt látta a leánykát, okosan és mozdulatlanul egy szék szélén ülve, nagy, rokonszenvező szemekkel, amelyek nem hagyták el őt. Szórakozni igyekezett, gyámleányának felsorolva szenvedéseit!

— Látod, e pillanatban mintha késsel vájkálnának lábam csontjaiban; és ugyanakkor meg mernék rá esküdni, hogy langyos vízzel öntözik bőrömet.

Aztán megváltozott a fájdalom: vasfonállal kötötték össze bokáit, megpattanásig húzták meg izmait, mint a hegedű húrját. Pauline megértéssel hallgatta, mindent megértett, zavar nélkül élt a fájdalom ordítása közepett és egyedül a gyógyulás, az enyhülés lehetőségeivel volt elfoglalva. Még vidám is tudott lenni, elérte, hogy két nyögés között megnevetette nagybátyját.

Amikor Cazenove doktor végre megérkezett, el volt ragadtatva és egy nagy csókot nyomott a kis betegápoló hajára. Az orvos ötvennégy éves férfi volt, szikár és erőteljes, aki miután harminc évet szolgált a tengerészetnél, Arromanchesba vonult vissza, ahol egy nagybátyjától házat örökölt. Baráti viszonyban élt Chanteauékkal, amióta kigyógyította Chantenaunét egy nyugtalanító lábficamodásból.

— Nos hát! Megint csak itt tartunk, — szolt, — ideszaladtam, hogy kezet szorítsak önnel, mert nagyon jól tudja, hogy én sem tehetek többet a gyermeknél. Kedves barátom, ha az ember köszvényt örökölt és elmúlt már ötven éves, akkor saját magát gyászolhatja. Tegye még hozzá, hogy csomó gyógyszerrel is vágta maga alatt a fát . . . Ön ismeri az egyetlen orvosságot: nyugalom és flanel!

Adta a nagy kételkedőt. Harminc esztendő alatt annyi szegény nyomorultat látott haldokolni, minden éghajlat alatt és mindenféle rothadástól föl-

emésztve, hogy a lelke mélyén nagyon szerény fiú lett belőle. A legtöbbször az életet hagyta cselekedni saját maga helyett. Mégis, megvizsgálta a dagadt nagy lábujjat, melynek bőre sötét vörösen fénylett, megnézte a térdet, amelyet szintén fenyegetett a gyulladás és a jobb fül szélén kicsi, kemény, fehér gyöngyszemű kinövés jelenlétét állapította meg.

— De doktor, — vinnyogott a beteg, — csak nem hagy ennyire szenvedni!

Cazenove elkomolyodott. Ez a furcsa csontszerű kinövés érdekelte és visszanyerte hitét ezen új szimptoma előtt.

— Istenem, — mormogta, — próbáljunk meg alkalint és savakat... Ez a köszvény krónikussá válik, ez bizonyos.

Aztán felfortyant:

— A maga hibája, nem tartja be, amit rendelek. ... Sohasem mozog, mindig csak itt gubbaszt a karosszékekben és borral él, fogadok, hússal, úgy-e, valja be, hogy hevítő dolgokat eszik.

— Oh! Egy picit darab libamájpástétomot, — gyónt Chanteau gyáván.

Az orvos fölemelte két karját, hogy tanunak hívja az elemeket. Mégis bő felöltőjének zsebéből üvegeséket vett elő és hozzáfogott, hogy megkeverje az orvosságot. Helyi kezelésként megelégedett azzal, hogy a lábat és a térdet vattába pakolja, melyet aztán viaszkos vászonnal kötött le és amikor elment, Paulinenak ismételte előírásait:

— Minden órában egy kanál orvosság, annyi búzadara víz, amennyit a beteg inni akar és főleg teljes diéta.

— Csak nem hiszi, hogy az ember vissza tudja tartani őt az evéstől, — mondta Chanteauné, az orvost kikísérve.

— Nem, nem nénikém, majd meglátod, milyen okos lesz, — bizonyíttgatta Pauline. — Majd én rajta

leszek, hogy engedelmeskedjen.

Cazenove ránézett a kislányra, akinek higgadt modora mulattatta őt. Ujra megcsókolta, most mind a két arcán.

— Lám, egy kis csibész, aki mások jóvoltáért született, — jelentette ki gyors éleslátással, amely diagnózisait jellemezte.

Chanteau nyolc napon át ordított. A köszvény átment a jobblábába, amikor már azt hitték, hogy a roham befejeződött; és a fájdalmak megkettőzött hevességgel újra jelentkeztek. Az egész ház reszketett. Veronique konyhájába zárkózott, hogy ne halljon semmit, Chanteauné és Lazare néha maguk is kimenekültek ideges félelmükben. Egyedül Pauline nem hagyta el a szobát, ahol még a beteg önfejlősége ellen is kellett küzdenie, aki mindenáron borjúszeletet akart enni, kiáltozott, hogy éhes, hogy Cazenove doktor számár, mert nem tudja őt meggyógyítani. A kínok különösen éjjel fokozódtak. A kislány alig aludt két-három órát. De végre is süldő lányka volt, soha gyermek nem növekedett egészségesebben. Chanteauné, megkönnyebbülten, elfogadta az egész házat megnyugtató gyermek segítségét. Végre beállott a lábbadozás, Pauline visszakapta szabadságát és most meleg pajtáskodás fejlődött ki közte és Lazare között.

A fiatalember nagy szobájában kezdődött. Ott lebontottak egy választófalat és így a második emelet egész felét elfoglalta. Egy kicsi vaságy szinte elveszett az egyik szögletben, egy meghasadt öreg spanyolfal mögött. A fal mellett fehér fapolcokon, vagy ezer kötet könyv halmozódott föl, klasszikus művek, felemás irodalmi munkák, amelyeket Lazare a caeni padláson fedezett föl és magával hozott Bonnevillébe. Az ablak mellett öreg normand szekrény állott, fenékgig megtöltve különös tárgyakkal: ásványtan próbakövei, használaton kívül helyezett

szerszámok, felkoncolt gyermekjátékszerek. És volt itt zongora is, fölötte két vívótőrrel és egy vívóálarccal, nem szólva a közepen álló óriási asztalról, hajdani rajzasztalról, mely igen magas lábakon állott, és papirokkal, képekkel, dohánytartókkal, pipákkal volt elborítva és ahol nagyon nehezen lehetett volna írás számára egy arasnyi helyet találni.

Pauline e rendetlenségbe sodorva, gyönyörrel telt el. Egy hónapot áldozott a szoba átkutatására; minden nap újabb meglepetést hozott: egy Robinsonkiadást metszetekkel a könyvtárban, egy elfelejtett pojácát a szekrény alatt. Mihelyst fölkel, átugrott szobájából unokatestvéréhez, ott befészkelte magát, ebéd után visszament, ott élt. Lazare első naptól kezdve úgy bánt vele, mint egy fiúval, öcsikével, aki kilenc évvel fiatalabb nálánál, de aki vidám, mulatságos, aki nagy, okos szemeivel már nem zavartatja magát, füstölt az ő pipájából, végignyujtózva egy széken, lábával a levegőben olvassa az ő könyveit, hosszú leveleket ír, amelyekbe virágokat csúsztat. Csakhogy ez a pajtás néha rettenetes élenkségével verte fel a szobát. Hirtelen fölmászott az asztalra, vagy egy szökkenéssel átugrotta a repedt spanyolfalat. Egy reggel, amikor megfordult, mert nem hallotta maga mögött motoszkálni, látta, amint a vívómaszkkal arca előtt, kezében az egyik tőrrel, vigyázz állásban áll a senki előtt. És ha rákiáltott, hogy maradjon már nyugton, ha megfenyegette, hogy kiteszi, mindez rendszerint kettőjük ijesztő zenebonájában végződött, bakugrásokban a fölfordított szoba közepén. Pauline Lazare nyakába vetette magát és az megforgatta, mint valami csigát, szoknyái röpültek, a fiatalember maga is gyerek lett megint, és mind a ketten jóízú, friss gyermeki kacagással nevettek.

Aztán a zongora foglalkoztatta őket. A hangszer, egy öreg Erhard, 1810-ből származott és egy-

kor Vignière Eugénia tizenöt esztendeig adott rajta zongoraleckéket. Belsejében, a megkopott mahagoni doboz alatt távolból jövő hangokkal, fátyolozott édességgel sóhajtoztak a húrok. Lazare, aki nem tudott anyjától új zongorát kikunyorálni, teljes erejével verte a billentyűket, anélkül, hogy kihozta volna belőlük a regényes zengést, amely saját koponyájában zúgott; és megszokta torkával erősíteni a zongora hangjait, hogy elérje a kívánt hatást. Szenvedélye nemsokára visszaélt Pauline szívességgével; egész hosszú délutánokon át, mint közönséget tartotta vissza őt, rázúdította egész műsorát: a legkomplikáltabb zenét, különösen az akkor megtagadott Berliozt és Wagnert. És ordított, bógott és a végén már ugyanúgy játszott a torkával, mint az ujjáival. Ezeken a napokon a gyermek nagyon unatkozott, de maradt, nyugodtan végighallgatta unokafivérét, mert félt, hogy fájdalmat okoz neki.

Az alkony néha rájuk köszöntött. Akkor Lazare a zene ritmusától szédülten, elmondta nagy álmait. Ő is zseniális zenész lesz, anyja ellenére, az egész világ ellenére. A caeni gimnáziumban volt egy hegedű tanára, aki fölfigyelve zenei intelligenciájára, dicső jövőt jósolt neki. Titokban leckéket vett zeneszerzésből, most egyedül dolgozott és máris vannak bizonytalan elképzelései, elképzelései egy szimfóniáról, amelynek címe már kész: „Földi Paradicsom“, sőt egy része már meg is van: Ádám és Éva elűzve az angyalok által, ünnepélyes és fájdalommal telt induló, amelyet egy este el akart játszani Pauline előtt. A gyermek helyeselte ezt, nagyon jónak találta. Aztán vitatkoztak. Kétségkívül nagy élvezet lehet szép zenét szerezní; de talán mégis okosabb volna engedelmeskedni a szülőknek, akik azt akarják, hogy polgármester, vagy bíró legyen belőle. Az egész ház kétségbeesett az anya és fiú harca miatt, mert az utóbbi már arról beszélt, hogy

Párisba megy és fölvéteti magát a konzervatóriumba, az előbbi pedig csak októberig engedélyezett fiának időt, hogy egy becsületes emberhez illő életpályát válasszon. És Pauline nagynénje tervét támogatta, akinek nyugodt meggyőződéssel kijelentette, hogy befolyásolni fogja unokafivére elhatározását. Nevettek ezen, csak Lazare csukta be dühösen a zongorát és odakiáltott a kislánynak, hogy „szennyos polgárnő“!

Három napig haragudtak egymásra, aztán kibékültek. Hogy megnyerje a zene számára, Lazare fejébe vette, hogy megtaníttja Paulinet zongorázni. Ráillesztette ujjait a billentyűkre és órákig gyakoroltatta vele a skálákat. De a gyermek határozottan felbőszítette érzéketlenségével. Csak nevetni akart, mulatságosnak találta, ha Minouche végigsétált a billentyűkön, mancsaival barbár szimfóniákat zúdítva ki a hangszerből; és esküdözött, hogy a cica a nevezetes kivonulást a Földi Paradicsomból játssza, ami még a komponistát magát is mosolyra indította. Akkor megkezdődött a nagy zenebona, Pauline a fiú nyakába ugrott és amaz pörgettyűként megforgatta, miközben a Minouche szintén táncba lépve, az asztalról a szekrényre ugrott. Ami Mathieut illeti, őt ilyen alkalmakkor nem fogadták be, öröme túlerőszakos volt.

— Hagyj már békén, szennyos kis polgárnő! — ismételte egy napon kétségbeesetten Lazare. — Mama majd megtanít zongorázni, ha kedve tartja.

— A te zenéd semmire se jó, — jelentette ki röviden Pauline. — Én a te helyedben orvosnak készülnék.

Lazare magánkívül nézett rá. Orvosnak, most. Mi jut eszébe ennek a lánynak? Föllelkesült, belevetette magát szenvedélyébe oly erőszakossággal, amely egészen magával sodorta.

— Hallgass meg, — kiáltotta, — ha megakadá-

lyozzák, hogy zenész legyek, megölöm magam.

A nyár befejezte Chanteau gyógyulását és Pauline követhette Lazaret a szabadba. A nagy szoba elhagyatottá vált, kettőjük pajtáskodása örült iramban száguldott előre. Néhány nap óta megelégedtek az erkéllyel, ahol déli szélről megperzselt tamariszbokrok alélta; majd birtokukba vették az udvart, eltörték a ciszterna láncát, elvadították a tucat sovány tyúkot, amelyek ugrándozva közeledtek, elbújtak az üres istállóban és kocsiszínben; majd behatoltak a konyhakertbe, egy száraz földterületre, amelyet Veronique úgy ásott föl, mint a parasztok szoktak; négy ágy gumós-főzelék, közben silány gyümölcsű körtefák, valamennyi görnyedezett északnyugati szélrohamok végigvonulásában; és kilökve egy kis ajtót, innen mentek a sziklák közé, a szabad ég alá, szemben a nyílt tengerrel. Pauline megőrizte szenvedélyes kíváncsiságát a végtelen víz iránt, amely oly szelíden és tisztán terült el a júliusi ég alatt. A ház minden helyiségéből a tengert nézte. De még nem közelítette meg és új élet kezdődött számára, amikor egyedül Lazare-ral ott állt a tengerpart életes magányossága közepett.

Mily nagyszerű kiruccanás! Chanteauné zsémbelt, vissza akarta őket tartani a lakásban, annak ellenére, hogy bizott a kislány okosságában. És sohasem mentek az udvaron keresztül, ahol Veronique látta volna őket; a konyhakerten át szöktek meg és eltűntek egész estig. Nemsokára a séták a templom körül, a temető tiszafáktól védett zúgán, a pap fél-tucat salátafeje mellett untatta őket; és éppen így kimerítették nyolc nap alatt egész Bonneville-t, a sziklákhöz lapuló harminc házát, a kavicsátonyt, ahol a halászok bárkái megfeneklettek.

Legmulatságosabb volt apályban messze-messze menni a sziklás part alatt: finom fővényben lépkedve, ahol ollótlan rákok menekültek az em-

beri léptek elől, szitról-szirtre ugorva, moszat között, hogy elkerülhessék a tiszta vizű patakokat, amelyekben tengeri rákok fickándoztak; nem is szólva a halászatról, a csigákról, amelyeket nyersen, kenyér nélkül ettek, a furesa ázalagokról, amelyeket a zsebkendő egy sarkában vittek haza, hirtelen leletekről, egy-egy eltévedt tengeri csillagról, egy-egy kis humárról, amely valamilyen lyuk mélyéről mozgott feléjük. Néha hagyták, hogy az újra emelkedő tenger elérje őket, a hajótörést játszották, zátonyrajutást, várva, hogy a víz ismét visszavonuljon óriás medrébe. Szinte elkábultak az örömtől, nyakig nedvesen tértek haza, a szélben lobogó hajjal, annyira megszokva a nagy, sós levegőt, hogy este a lámpa alatt fulladoztak.

De legigazibb gyönyörűségüket a fürdésben lelték. A part túlságosan sziklás volt ahhoz, hogy a caeni és bayeuxi családokat odavonzza. Míg az arromanches-i strandot minden évben új meg új nyaralók lepték el, Bonnevilleban egyetlen fürdővendég sem mutatkozott. Ők ketten fedezték föl, vagy egy kilométernyire a falutól, a Port en Bessin-i oldalon az elragadó zugocskát, a kicsi, két szirt lejtője közé sülyesztett öblöt, melynek finom homokja csillogott, mint az arany. A „Kincsek Öblének“ kereszttették el, a tengerből szinte elkülönített magányos hullámai miatt, amelyek úgy gördültek, mint a húszfrankosok. Benne otthon érezték magukat, és szégyenkezés nélkül levetköztek. A fiú folytatva a beszélgetést, félig elfordult és fürdőruháját gombolgatta. A lányka egy ideig szájával tartotta maga elé ingének kulisszáját, majd megjelent, csípőjét vászonövvel leszorítva, mint a fiúk. Nyolc nap alatt Lazare megtanította Paulinet úszni: az úszóleckék jobban sikerültek, mint a zongoraleckék, a lányka vakmerőségében nem egyszer

nagy kortyokban nyelte a tenger sós vizét. Egész fiatalságuk bent kacagott e fanyar frissességben, amikor egy-egy erőteljesebb habzuhatag egymásra borította őket. Sótól fénylőn kerültek ki a hullámokból, mezítelen karjukat a szélben száríttatták anélkül, hogy abbahagyták volna csibészkedő játékaikat. Ez még a halászatnál is mulatságosabb volt.

A napok múltak, már augusztus elején tartottak és Lazare még semmiféle elhatározásra sem jutott. Paulinet októberben egy bayeuxi nevelőintézetbe akarták adni. Amikor a tenger boldog fáradtságban zsibbasztotta el őket, elnyúltak a fővényen és nagyon okosan beszélgettek ügyeikről. Pauline végre elérte, hogy felébressze Lazare érdeklődését az orvostudomány iránt, megmagyarázva neki, hogy ha férfi volna, legjobban az lelkesítené, ha meg tudná gyógyítani az egész világot. Éppen akkor, körülbelül egy hét óta, a „Földi Paradicsom“ rosszul állott, Lazare kételkedett saját zsenijében. Bizonyos, létezett orvosi dicsőség is; eszébe jutottak a nagy nevek: Hippokrates, Paré Ambroise és annyi más. Ám egy délután örömkialtásban tört ki; most, most bontakozott ki benne mesterműve! A „Földi Paradicsom“ butaság volt, összetépi az egészet! Meg fogja írni a Fájdalom Szimfóniáját, örökéletű művet, fenséges harmóniákban, a kétségbeesett Emberiség panaszát, amely fölsír az egek felé; és e mű keretében fölhasználja majd Ádám és Éva indulóját, egyszerűen átalakítja a Halál indulójává. Nyolc nap óta lelkesedése óráról-órára nőtt, az egész világegyetemet belevette tervébe. Elmúlt egy újabb hét, és barátnője nagyon meglepődött, mikor Lazare egy este kijelentette, hogy mindezek ellenére szívesen iratkozna be a párisi egyetem orvosi fakultására. Titokban Lazare arra gondolt, hogy az egyetem közelebb hozza őt a

konzervatóriumhoz: csak legyen egyszer Párisban, a többi majd adódik. Fia elhatározása nagy örömet jelentett Chanteaunénak. Jobban szerette volna ugyan, ha ez előbbi a közigazgatásban, vagy a bírói karban talál elhelyezkedést; de az orvosok legalább tiszteletreméltó emberek, akik esetleg sok pénzt is kereshetnek.

— Te kis tündér vagy! — mondta Paulinet megcsókolva. — Ah! Drágaságom, te igazán visszaszolgálsz, hogy magunkhoz vettünk!

Mindent elrendeztek. Lazare október elsején akart elutazni. És szeptemberben a két gyerek kiruccanásai még nagyobb lendülettel ismétlődtek, a pajtások méltóan akarták befejezni szabadságuk szép korszakát. Késő éjszakáig ott felejtkeztek a „Kincsek Öblének“ fővényén.

Egy este egymás mellett elnyúlva nézték a sáppadozó égen tüzes gyöngyöknként szétszórt csil-

Paulineban e jelenet csodálkozással teli emléket godt, bensőséges bámulatát tanúsította. Lázár, akiben közeledő utazása már fölgyújtotta a lázt, idegesen pislogott túlhajtott akarátának nyomása alatt, amely egyre újabb és újabb tervekkel gyötörte agyát.

— Szépek ezek a csillagok — mondta a leányka komolyan, hosszú hallgatás után.

A fiú nem szakította meg e hallgatást. Vidámsága már nem volt oly tiszta, belső rossz érzés zavarta meg tágranyilt szemének tekintetét. Az égen az égítetek hemzsegeése percről-percre keresztezte egymást, úgy tűnt, minthogyha teli lapáttal dobnának széntüzet a mindenségén át.

— Te ezt nem tanultad, te, — mormogta Lazare végre. — Minden csillag egy nap, amely körül olyan masinák forognak, mint a mi földünk; és ilyen van milliárd, ezek mögött megint egy másik, mindig másik...

Elhallgatott, aztán miközben borzongás fojtogatta hangját, újra kezdte:

— Én, én nem szeretem ezt nézni... F'élek tőle.

Az emelkedő tenger távoli jajjal közeledett, amely a nyomorát elsíró tömeg kétségbeeséséhez volt hasonló. A most már fekete, végtelen láthatáron száguldó világok ragyogó porzása lángolt. És a csillagok végnélküli sokasága alatt agyonnyomott föld panasza közeledett, a gyermek zokogást vélt hallani maga mellett.

— Mi bajod van? Beteg vagy?

Amaz nem felelt, zokogott, arcát görcsösen kezeibe rejtette, mintha nem akarna látni semmit. Amikor ismét szólni tudott, hebegett:

— Oh! Meghalni... meghalni!

Paulában e jelenet csodálkozással teli emléket hagyott vissza. Lazare nehézkesen kelt föl, aztán visszatértek a sötétségben Bonnevilleba, lábukat a habok nyalдостák; és nem volt egymás számára mondanivalójuk. A leány nézte, amint a fiú előtte előrehalad, úgy tűnt neki, mintha kisebb lenne, meggörnyedne a nyugati szél fuvallata alatt. Ez este egy újonnan érkezett vendég várta őket az ebédlőben. Egy hét óta várták Louiset, egy tizenegy és fél éves lánykát, aki minden évben tizen-négy napot töltött Bonnevilleban. De kétszer hiába mentek elébe Arromanchesba; és most, ez este, amikor nem is gondoltak rá, hirtelen betoppant. Louise anyja Chanteauné karjaiban halt meg, ennek lelkére kötve hátrahagyott leánykáját. Az apa, Thibaudier úr, caeni bankár, hat hónappal a haláleset után újra megnősült és e házasságból már három gyermeke született. Új családjától igénybevéve, fejében töméntelen számmal, első feleségétől származó kis lányát intézetben hagyta, és a szüenidőben is szívesen lerázta magáról, ha csak tehetett,

barátokhoz küldte. Legtöbbször ő maga el sem kísérté Louiset, most is, egy heti késéssel egy szolgálta Bonnevilleba. Thibaudier úrnak annyi kellemtelensége van! És az inas nyomban vissza is utazott, mondván, hogy gazdája minden lehető el fog követni, hogy személyesen jöhessen el a kisaszszonyért.

— Gyere gyorsan Lazare! — kiáltotta Chanteau. — A vendégünk megérkezett!

Louise mosolyogva csókolta meg a fiatalember mind a két orcáját. Ugyan nem ismerték egymást nagyon jól, a leány intézetében lévén bezárva, a fiú pedig alig hogy elhagyta a líceumot. Barátságuk csak a legutóbbi szünidők óta fejlődött ki valamennyire; Lazare szertartásosan érintkezett Louise-zel, máris kacérnak érezte, ifjú hölgynek, aki megvetette a gyermekkor lármás játékait.

— Nos, Pauline! Te meg sem csókolod? — mondta Chanteauné, aki éppen a szobába lépett. — Louise tizenynolc hónappal idősebb náladnál... Szeressétek egymást, evvel örömet okoztok nekem.

Pauline ránézett a vendégre, aki vékony és finom volt, arcának vonásai szabálytalanok, de nagyon bájosak, szép szőke haja befonva és kisütve, mint egy felnőtt hölgyé. Elsápadt, amikor az idegen leányka átölelte Lazare nyakát. És amikor a másik vidáman megcsókolta őt, remegő ajakkal adta vissza a kedvességet.

— Mi van veled? — kérdezte nagynénje. Talán fázol?

— Igen, egy kicsit. A szél nem meleg, — válaszolta és elpirult saját hazugságától.

Az ebédnél nem evett. Nem vette le tekintetét a többiekről és szeme vadul elsötétedett, ha unokatestvére, nagybátyja, vagy akár csak Veronique Louise-zal foglalkozott. De különösen szenvedett, amikor Mathieu a csemegénél szokása szerint kö-

rüljárta az asztalt és vaskos fejét az új jövevény térdére helyezte. Ő hiába hívta, a kutya nem hagyta el az idegent, aki cukorral tömte.

Amikor valamennyien fölálltak, Pauline eltűnt és Veronique, aki leszedte az asztalt, konyhájából bejött és győzedelmes arccal mondta:

— Lám! És a nagyságos asszony, aki olyan áldott jónak tartja az ő Paulineját... Menjetek csak ki és nézzék, mi van az udvarban.

Valamennyien kimentek. A kocsiszín mögött a gyermek a falhoz szorítva tartotta Mathieut és a vadság szinte örült rohamától elragadva, kis öklének teljes erejével ütötte, verte a kutya koponyáját. Emez bódultan hajtotta le nyakát, anélkül, hogy védekezett volna. A többiek odarohantak, de Pauline csak tovább ütötte az állatot, el kellett vinni, félájultan, szinte mereven, olyan betegen, hogy azonnal lefektették és nagynénjének az éjszaka egy részét mellette kellett töltenie.

— Kedves, igazán nagyon kedves, — ismételtette Veronique, elragadtatva, hogy végre hibát találtak a gyöngyön.

— Emlékszem, hogy már Párisban beszéltek nekem dührohamairól, féltékeny természetű, ez csunya dolog . . . A hat hónap alatt, amióta itt van nálunk, csakugyan én is észrevettem bizonyos kis dolgokat; de egy kutyát agyonütni akarni, ez már sok.

Másnap, amikor Pauline találkozott Mathieuval, két karjával magához ölelte és oly könnyáradat között csókolta meg orrát, hogy attól tartottak, hogy előző esti rosszulléte ismétlődni fog. Ennek ellenére a leányka nem javult meg, valami belső erőszak öntötte ereiből a vért agyába. Ugy tűnt, mintha féltékeny hevessége távolról jönne, valamelyik anyai ősétől, keresztültörve a szép lelki egyensúlyon, amelyet atyjától és anyjától örökölt, akinek eleven kép-

mása volt. Miután tíz esztendejére sok józan ész fölött rendelkezett, ő maga magyarázta meg, hogy mindent a világon elkövet, hogy saját dühe ellen harcoljon, de hiába! Csak szomorúság fogta el miatta, mint valamilyen baj miatt, amelyet szégyel az ember.

— Annyira szeretem magukat, miért szeretnek maguk másokat is? — válaszolta, elrejtve fejét nagynénje vállán, aki szobájában pirongatta őt.

Minden erőfeszítése ellenére Pauline sokat szenvedett Louise jelenléte miatt. Amióta ez utóbbinak érkezését bejelentették, nyugtalan kíváncsisággal várta, és most számolta a napokat, amannak távozását türelmetlen vággyal lesve. Louise különben elszédítette őt szép ruháival, nagykisasszony modorával, az otthonában kevés gyengédséget élvező gyermek kissé ravaszkodó bájával; de amikor Lazare jelen volt, éppen a kicsi nő e szédítése, valami ismeretlenre való ébredés volt, ami megzavarta és idegesítette Paulinet. Pedig a fiatalember őt részesítette előnyben; a másikat kinevette, kijelentette, hogy nagyzó módorával untatja, hogy Louise adja a felnőtt hölgyet, ő és Pauline majd máshova mennek játszani a maguk módja szerint. Mert a heves játékokat most mellőzték, képeket néztek a szobában, vagy illedelmesen sétáltak a tengerparton. Két hetük vészett így kárba.

Egy reggel Lazare kijelentette, hogy öt nappal hamarabb utazik el. Lakást akart keresni Párisban és ott akart találkozni egyik régi caeni iskolatársával. És Pauline, akit ezen elutazásra való gondolat már egy hónap óta kétségbeejtett, most élénken támogatva unokafivére elhatározását, örömteljes cselekvési vággyal segített nagynénjének Lazare holmijait becsomagolni. Aztán, amikor Malivoire apó öreg utazókocsijában magával vitte Lazaret, szaladt, hogy bezárkózzék szobájába, ahol sokáig sírt. Ez

este nagyon kedvesnek mutatkozott Louise iránt: és a hét, amelyet ez utóbbi még Bonnevilleban töltött, igen kellemesen telt el. Amikor Thibaudier úr szolgája eljött a kisasszonyért, megmagyarázva, hogy gazdája nem hagyhatta el banküzletét, a két kis bártnő egymás karjába borult, esküdözve, hogy örökké fogják egymást szeretni.

Lassan elmúlt egy év. Chanteauné megváltoztatta elhatározását: ahelyett, hogy nevelőintézetbe küldte volna Paulinet, maga mellett tartotta, amiben különösen Chaneau panaszai erősítették meg, aki már nem tudott a gyermek nélkül ellenni; de önmagának sem vallotta be ezen önző okot, arról beszélt, hogy ő maga akarja a kislány nevelését irányítani, és a gondolat, hogy újra fölveheti tanítói foglalkozását, egészen megfiatalította. A nevelőintézetben csúnya dolgokat hallanak a kislányok. Ő felelni akar tanítványának teljes ártatlanságáról. Kihalásztak Lazare könyvtárának mélyéről egy nyelvtant, egy aritmetikát, egy világtörténelmet, sőt még egy mitológiát is; és Chanteauné élt tanítói tekintélyével, naponta órákat adott, dolgozatokat diktált, problémákat fejtegetett, kívülről mondatta fel Paulineval leckéjét. Unokafivére nagy szobája tanteremül szolgált a kislánynak. Paulinenak vissza kellett ülni a zongorához, meg kellett tanulnia a kéztartás titkait, amihez nagynénje szigorúan ragaszkodott, hogy tanítványának fiús modorát megjavítsa; egészben véve Pauline szelíd és intelligens volt, szívesen tanult még akkor is, ha a tárgy visszataszította. Egyetlen könyv untatta: a katekizmus. Nem tudta megérteni, hogy nagynénje miért zavartatja magát és kíséri el őt vasárnap a misére. Ugyan mire jó ez? Párisban sohase vitték el a Szent Eustache-templomba, amely pedig oly közel volt házukhoz. Az elvont dolgok nagyon nehezen hatoltak agyába, nagynénjének meg kellett magyaráznia, hogy egy jólnevelt kisasszony

falun nem vonhatja ki magát az alól, hogy jó példát mutatva, előzékeny és udvarias a pappal szemben. Ő maga is csak szokásból tartotta meg a vallás formáit, ami éppen úgy a jólneveltség egyik jele, mint a helyes kéztartás.

Közben a tenger hullámverésének örökös hintázásával napjában kétszer verdeste Bonnevillet és Pauline a végtelen láthatár e színjátéka mellett nőtt fel. Már nem játszott, mert nem volt pajtása. Amikor Mathieuvel néhányszor körülvágatta a házat és a Minouche-sal vállán befejezte sötáját a konyhakertben, egyetlen szórakozása volt, nézni a mindig eleven tengert, amely ólmos a decemberi sötét téli napokon és a hullámos selyem érzékeny zöldjét mutatta az első májusi fénysugárban. Különbözik ezen esztendő boldogan telt el, a boldogság, amelyet mintha Pauline megérkezése visszahozott volna a házba, a Davoine által váratlanul küldött ötezer frankban is bizonyítékát lelte. Davoine nem akart szakítani Chanteauékkal, akik az üzletből való kilépéssel fenyegették. A nagynéni igen lelkiismeretesen minden három hónapban elutazott Caeube, hogy ott fölvegye Pauline járadékát, levonta abból a családi tanács által meghatározott tartásdíj összegét és a többi pénzen kötvényeket vásárolt; és visszatérve, azt akarta, hogy a kislány föl kísérje szobájába, kinyitotta az érdekes íróasztalfiókot, miközben ismételte:

— Látod, ezeket is a többihez teszem . . . Hm? A csomó vastagodik. Ne félj, mindent megtalálsz itt, egyetlen centime sem fog hiányozni.

Augusztusban egy szép reggelen Lazare betopant, évváró vizsgájának teljes sikerét közölve családjával. Egy héttel később kellett volna megérkeznie, de meg akarta lepni anyját. Ez örömnapi volt. Kéthetenként hazaírt leveleiben növekvő kedvet mutatott az orvostudomány iránt. Most, így újra kö-

rükben, teljesen megváltozottnak tűnt, már nem beszélt zenéről és végül már untatta őket a tanáraitól elmondott véget nem érő históriákkal és tudományos fejtegetéseivel a legcsekélyebb dolgokról; mindenről, az asztalra kerülő ételekről, a szélről, amely befújt az ablakon. Új láz fogta el, teljesen, szenvedélyesen átadta magát a gondolatnak, hogy nagy orvos lesz belőle, akinek megjelenése fölforgatja majd a világot.

Különösen Pauline, miután kis csibész módjára, aki még nem rejti el érzelmeit, nyakába ugrott unokabátyjának, nagyon meglepődött, hogy ez utóbbi most már egészen más volt, mint azelőtt. Csaknem elszomorította, hogy már egyáltalán nem beszél zenéről, mint kedves emlékéiről sem. Vajjon csakugyan megszűnhet az ember szeretni valamit, amit sokáig szeretett? A napon, amikor Pauline Lazare szimfóniája után érdeklődött, ez tréfásan monddta, hogy vége, ezeknek az ostobaságoknak örökre vége; és a lányka elszomorodott. Majd zavartnak látta Lazaret vele szemben, kellemetlen nevetést hallatott, szemében, mozdulataiban tíz hónap tapasztalataival, amelyekről nem beszélhetett kislányok előtt. A fiatalember maga csomagolta ki bőröndjeit, hogy elrejtse könyveit, regényeket, metszetekkel tarkított tudományos köteteket. Már nem forgatta meg a levegőben Paulinet, mint pörgettyűt, hogy szoknyái röppültek utána és néha kihozta a sodrából, ha a lányka makacsul ragaszkodott hozzá, hogy unokabátyja szobájában tartózkodhassék. Pedig Pauline alig nőtt tavaly óta és tiszta, ártatlan szemmel nézett arcába; és az első hét végén fiús pajtáskodásuk meg is ujhódott. A tenger fanyar szellője lemosta Lazareról a párisi diáknegyed szagát, ismét gyermeknek érezte magát e másik egészséges gyermekkel, akinek harsány vidámsága elragadta őt. Minden visszatért, minden újra kezdődött, a játékok a

nagy asztal körül, a vágatások Mathieu és a Minouche társaságában a konyhakerten keresztül-kasul, a séták a Kincsek Öbléig és az ártatlan fürdők napsütésben, a hevítő öröm, amely elfogta őket, amikor fürdőruhájuk zászlóként csapdozta lábukat. Éppen ebben az esztendőben Louise májusban látogatott el Bonnevilleba és most Rouenben töltötte el szünidejét, más barátoknál. Két gyönyörű hónap telt el így, barátságukat nem zavarta semmiféle összezokcanás.

Októberben, a napon, amikor Lazare csomagolt, Pauline látta, amint bőröndjébe teszi a magával hozott könyveket, amelyek eddig a szekrénybe voltak zárva, anélkül, hogy a fiú egyetlen egyszer is kivette volna őket.

— Hát elviszed a könyveket? — kérdezte a lányka kétségbeesett arccal.

— Hogyne, — válaszolt amaz. — Szükségem van rájuk, ha tanulok . . . Ah! Az ördögbe is, hogy fogok én dolgozni! Mindennek a mélyére akarok járni.

Halálos csend borult ismét a kis bonnevillei házra, az Óceán örök ritmusára a napok egyformán követték egymást. De ez évben Pauline életében valami nevezetes történt. Júniusban először áldozott. Tizenkét és fél éves korában. Lassan, lassan birtokába vette őt a vallás, egy komoly, mély vallásosság, amely fölötté állott a meg nem értett katekizmus tanainak. Fiatal, gondolkodó fejében megfogant Isten, a hatalmas úr, nagy és tudós, aki mindent igazgat, úgy, hogy e világon igazság szerint mennek a dolgok; és e leegyszerűsített hit megerősítette jó viszonyát Horteur abbéval. Ez utóbbi, paraszti származású, keményfejű, akibe csak Isten igéi tudtak behatolni, odáig jutott, hogy híveinél megelégedett a vallás külső formáinak betartásával, a templomi rend ildomos tiszteletével. Ő maga, saját

személyében vigyázott üdvösségére; ami hiveit illeti, annál rosszabb, ha az elkárhozás útjára térnek! Tizenöt esztendő óta igyekezett őket megrémíteni anélkül, hogy ez sikerült volna, most már nem kívánt tőlük egyebet udvariasságnál, hogy nagy ünnepeken feljőjjenek a templomba. Régi szokásból egész Bonneville eljárt az istenházába, a bűn ellenére, amely a falut rothasztotta. Nemtörődömsége mások üdvözülésével, türelmes papnak tüntette fel Horteurt. Minden szombaton eljárt Chanteauékhoz sakkozni, bár a polgármester, köszvényével mentve ki magát, sohasem tette be lábát a templomba. Chanteauné különben eleget tett kötelességének, amennyiben pontosan eljárt a misékre, ahova magával ragadta a gyermekeket. Párisban megvetéssel beszéltek előtte a papokról, e képmutatókról, akik fekete ruhájuk alatt rejtegetik bűneiket. De ez itt, a tengerparton, valóban derék embernek tűnt, nagy cipőjével, naptól barnított nyakával, szegényes tanyákon fölvelt beszédmodorával és mozdulataival. Horteur abbé egy szokása különösebb hozzájárult Pauline meghódításához: a pap szenvedélyesen szerette vastag tajtékpipáját, de mégis voltak kétségei és csak kertje mélyén, salátái között egyedül, engedte át magát nyugodtan a pipázás gyönyörűségének és az a pipa, amelyet kétségbeesett zavarral rejtegetett, ha valaki jött és rajtakaphatta volna őt, nagyon meghatotta a kislányt, anélkül, hogy meg tudta volna mondani, miért. Pauline mély komolysággal áldozott, két másik südő lánnyal és egy falubeli suhanceccal együtt. Este amikor a pap Chanteauéknál ebédelt, kijelentette, hogy Bonnevilleben eddig nem ismert úrvacsora elé járuló gyermeket, aki oly szép magatartást tanúsított volna az úr asztala előtt, mint Pauline.

Ez az év kevésbé jól telt el; a fenyők árának emelkedése, amelyet Davoine régen várt, nem követ-

kezett be; és Caenből is rossz hírek érkeztek: értesítés jött, hogy vesztességgel kényszerültek eladni és így az összeomlás felé haladtak. A család szegényesen élt, a háromezer frank éppen csak hogy a háztartás legszükségesebb kiadásait fedezte. Chanteauné legnagyobb gondja Lazare volt, akitől leveleket kapott, amelyeket nem mutatott meg senkinek. Ugy látszik, tékozló életet élt, mert anyját állandóan pénzért üldözte. Júliusban, amikor Chanteauné fölvette Pauline járadékát, hevesen tört be Davoinehoz; a kétezer frank, amelyet ez utóbbi már átadott neki, a fiatalember kezei között úszott el; és most sikerült anyjának még ezer frankot kihúzni az üzlettársból; ezeket azonnal Párisba küldte. Lazare azt írta neki, nem tud hazajönni, ha előbb nem fizeti ki adósságait.

Egy egész héten át várták. Minden reggel levél érkezett, amelyben elutazását Párisból a következő napra halasztotta. Anyja és Paula Verchemontig mentek eléje. Összeecsókolóztak az úton, porfellegek közt mentek hazafelé, követve az üres kocsitól, amely a podgyászt vitte. De ez a visszatérés a családi körbe kevésbé vidám volt, mint a tavalyi győzedelmes meglepetés. Lazare megbukott júliusi vizsgáján, keserűség fogta el tanárai iránt, egész este gúnyolta őket, azt mondta, hogy szamarak, akkikkel már torkig van. Másnap Pauline előtt bedobta könyveit a szekrény egyik polcára, kijelentve, hogy tőle akár ott is rothadhatnak. E határozottan kifejezett undor megijesztette a leánykát, megdöbbenve hallgatta, hogy unokabátyja szilaj tréfákat kockáztatott meg az orvostudományról és azt ajánlotta neki, hogy még a náthájával se menjen bizalommal orvoshoz; és egy napon, amikor Pauline az ifjúság hitével és lendületével védte a tudományt, elpirult, mert Lazare kegyetlenül gúnyolta a tudatlanok lelkesedését. A végén a fiú mégis belenyugodott, hogy orvos le-

gyen; akár ez ahalandzsa, akár egy másik! Lényegében minden egyformán értéktelen! Paula felháborodott az új eszméken, amiket Lazare magával hozott. Honnan vette őket? Rossz könyvekből bizonyára; de nem mert tovább vitatkozni, teljes tudatlansága zavarba ejtette, unokabátyja gúnykacaja rossz érzéssel töltötte el, annál is inkább, mert az utóbbi úgy tett, mintha nem mondhatna el neki mindent. A szünidő így múlt el, folytonos civódás közepett. Közös sétáik közben a fiú most unatkozni látszott, ostobának találta a tengert, mindig egyformának; versfaragásra adta magát, gondos szerkezetű, dús rimelésű szonetteket írt a tengerhez. Nem akart fürödni, felfedezte, hogy a hideg fürdő ellentétben van vérmérsékletével; mert, bár tagadta az orvostudományt, metsző véleményeket nyilvánított, egyetlen szóval fölmagasztalta, vagy elítélte az embereket. Szeptember közepe felé, amikor Louisenak meg kellett érkeznie, hirtelen arról beszélt, hogy visszatér Párisba, a vizsgájára való előkészületeket hozván fel ürügyül; a két kislány untatta volna, visszavágyott a párisi diáknegyedbe. Pauline annál szelídebb lett, minél több gondot okozott neki unokabátyja. Ha ez durva volt vele szemben, ha valóságos gyönyörrel ejtette őt kétségbe, ránézett gyöngéd, mosolygós szemével, amellyel Chanteaut megnyugtatta, ha ez a rohamtól való félelmében ordított. Pauline számára Lazare is beteg volt, az öregek szemével látta az életét.

Elutazásának előestéjén Lazare oly nagy örömet tanúsított, hogy elhagyhatta Bonneville-t, hogy Pauline zokogott:

— Már nem szeretsz engem!

— Milyen buta vagy! Hát nem a magam útján kell járnom? . . . Egy nagy lány, aki pityerreg!

És a kicsike már vissza is nyerte bátorságát, mosolygott:

— Dolgozz szorgalmasan ebben az évben, hogy elégedetten jöhess vissza.

— Oh, fölösleges annyit dolgozni. A vizsga merő ostobaság! Ha nem tettem le, csak azért történt, mert nem vettem magamnak elég fáradságot, hogy akarjam letenni . . . Ez most másképp lesz, miután vagyontalanságom akadályoz abban, hogy összetett kézzel élhessem az életet, ami az egyetlen, intelligens emberhez méltó dolog.

Október első napjaitól kezdve, mikor Louise visszatért Caenbe, Pauline újra megkezdte a tanulást nagynénjével. A harmadik esztendő tananyaga Franciaország története volt és a fiatalok használatára beállított mithológia, amely képesítette a tanítványt, hogy megértse a múzeumok képeit és szobraikat. De az elmúlt évben oly szorgalmas gyermek most nehéz fejűnek mutatkozott: földadatainak elvégzése közben többször elaludt, hirtelen forróság bíborszínűre festette arcát. Egy örületes dühroham Veronique ellen, akiről azt mondta, hogy nem szereti őt, két napra ágyba döntötte. Majd önmagában kereste a változást, amely megzavarta, észrevette egész testének lassú fejlődését, a keletkező, fájdalmas gömbölydedségeket, a sötét, pehelykönnyű árnyékolást bőrének legrejtettebb és legérzékenyebb részein. Ha este lefekvéskor gyors pillantással vizsgálta magát, kellemetlen érzés fogta el, zavar, amely arra bírta, hogy gyorsan elfújja gyertyáját. Hangja ércesen zengett, amit csunyának talált, nem tetszett önmagának, a napokat valami ideges várakozásban töltötte el, remélve, maga sem tudta mit, nem merészelve beszélni e dolgokról senkinek.

Végre karácsony felé Pauline állapotát nyugtalanítani kezdte Chanteaunét. A kis lány heves fájdalomokról panaszkodott keresztcsontjában, levertség vett rajta erőt, lázrohamok keletkeztek. Amikor Cazenove doktort, aki nagy barátságot mutatott a

leány iránt, megkérdezték, ez négyszemközt beszélt a nagynénivel, tanácsolván neki, hogy világosítsa föl hűgát. A pubertas emelkedő hulláma volt ez; és az orvos azt mondta hogy a vér e dagálya sok fiatal leányt dönt ágyba félelemből. A nagynéni előbb védekezett, túlzottnak tartván ezt az elővigyázatosságot, visszautasítva hasonló bizalmaskodást: az ő nevelési módszere a teljes tudatlanság volt, a zavaró dolgok elkerülése mindaddig, amíg önmaguktól nem jelentkeznek. Mégis, amikor az orvos állta követelését, megígérte, hogy beszélni fog, de az este nem szólt semmit és egyik napról a másikra halasztotta a magyarázatot. A gyermek nem volt félénk természetű; és sok más leánykát sem készítettek elő. Még mindig elég korán lesz megmondani, hogy ez a dolgok természetes rendje, anélkül, hogy az ember már jó előre kérdéseknek és kellemetlen magyarázkodásoknak tenné ki magát.

Egy reggel, éppen amikor Chanteauné elhagyta szobáját, jajgatni hallotta Paulinet; nagyon nyugtalanul ment föl hozzá. Ágya közepén ülve takaróját ledobva, a fiatal leány szakadatlan kiáltásokkal hívta nénjét, a borzalomtól hófehéren. És kitárta bevérezett mezítelenségét, nézte, ami kifolyt belőle, megragadva a meglepetéstől, amely annyira megrázta, hogy elvesztítette szokott bátorságát.

— Oh! Nénikém! Oh! Nénikém!

Chanteauné egyetlen szempillantással megértette a helyzetet.

— Semmi, szívecském, semmi. Térj magadhoz.

De Pauline, aki egy sebesült merev helyzetében, szüntelenül nézte magát, még csak nem is hallotta, hogy szólnak hozzá.

— Oh nénikém, éreztem, hogy nedves vagyok és most nézze csak, nézze csak, vér, vér! . . . Mindennek vége, a paplan tele van vele.

Hangja elhalt, azt hitte, hogy erei kiürülnek e vörös patakon keresztül. Unokabátyjának kiáltása tódult ajkára, a kiáltás melynek kétségbeesését a határtalan égbolt előtt nem értette meg.

— Mindennek vége, meghalok!

Zavartan, Chanteauné ildomos szavakat keresett valami hazugságot amely megnyugtathatná a gyermeket, anélkül, hogy teljesen felvilágosította volna.

— Ugyan, ugyan, ne gyötörd magad, nyugtalanabb volnék ugy-e, ha veszély fenyegetne téged... Esküszöm, hogy ez a dolog minden nővel megtörténik. Ugyanaz, mint az orrvérzés . . .

— Nem, nem, csak azért mondd, hogy megnyugtass . . . Meghalok, meghalok.

Nem lehetett megnyugtítani. Amikor Cazenove doktor megérkezett, idegláztól tartott. Chanteauné lefektette a fiatal leányt és azt mondta neki, hogy szégyelje magát félelme miatt. Napok múltak, Pauline felgyógyult rohamából, csodálkozva gondolt új és meglepő dolgokra, bensejében tompán lüktetett a kérdés, amelyre választ keresett. A következő héten visszatért tanulmányaihoz és különösen a mitológia visszatért tanulmányaihoz és különösen a mithológia iránt látszott érdeklődni. Már le sem ment Lazare nagy szobájából, amely tantermül szolgált neki; hívni kellett minden étkezéshez, a mozdulatlanságtól nehézkesen, szórakozott fejjel érkezett. De, a mithológia az asztal sarkán hevert, a nap, a szekrényben hagyott orvosi munkák olvasásával telt el; kitágult szemmel, a megértés vágyától hajtva tanulmányozta őket, homlokát szorgalomtól fagyos két keze közé szorítva. Lazare a buzgalom szép napjaiban vette ezeket a könyveket, amelyek számára nem voltak nélkülözhetetlenek: Longet Fiziológiája, Cruveilhier Anatómiája. És éppen ezeket hagyta a szekrényben, míg a munkájához szükséges műveket ma-

gával vitte. Pauline elővette őket, mihelyt nagynénje hátatfordított s a legkisebb zajra ismét visszatette a szekrénybe, sieség nélkül, nem büntetésre méltó kíváncsiságból, de mint tanuló, akinek hivatottsága elé a szülők akadályokat gördítenek. Eleinte nem értette meg, amit olvasott, akadályozva a szakkifejezések által, melyeket a szótárban kellett megkeresnie. Majd később, megértve a módszer szükségességét, az Anatómiára vetette magát, mielőtt átment volna a Physiologiára. És e tizennégy éves gyermek tanulta, mint valami föladatot, amit elhallgatnak a szűz előtt nászéjszakájáig. Lapozott az Anatómia ábrái között, gyönyörű, véres realitású ábrák között; megállt minden szervnél, behatolt a legtitkosabbba is, azokba, amelyek a férfi és a nő szégyenét jelentik: de ő nem szégyelte magát, komoly maradt, nézte a szerveket, amelyek az életet adják, és azokat, amelyek mindezt szabályozzák, az egészség szeretete megértette vele és tisztán mentette meg számára ezen érzéki tényeket. Az emberi gépezet lassú fölfedezése bámulattal töltötte el, elragadtatással olvasta a könyvet, soha tündérmese, Robinson, így ki nem szélesítette intelligenciájának határait. Majd a Physiologiát olvasta, mintegy magyarázatul az ábrákhoz; semmi sem maradt rejtve előtte. Sőt megtalálta a Pathologia Kézikönyvét is, leszállt borzalmas betegségek mélyébe, megértette, hogyan kezelik a rothadást. Sok dolog elkerülte figyelmét, csupán egyetlen előképzettsége volt ahhoz, amit tudni kell, ha szenvedők támasza akart lenni: jó szíve meghasadt a száanalomtól. Visszatért egykori álmához, hogy mindent megismerjen a célból, hogy mindent orvosolhasson. És most Pauline tudta, hogy érettségének vérző hulláma miért buggyant ki, mint érett szőlőfűrtből, amelyet szétnyomnak a szüreten, a lé. Ez a feltárt misztérium mélységesen komollyá tette az élet nagy hullámverésében, amelynek dagályát

érezte önmagában. Nagynénjének hallgatása meglepetéssel és haraggal töltötte el a teljes tudatlanság miatt, amelyben tartotta. Miért tűrte, hogy így megriadjon? Ez nem volt igazságos, a tudásban nincs semmi rossz.

De két hónapig nem jelentkezett semni. Chan-teauné egy napon mondta:

— Ha látsz valamit, mint decemberben, emlékszel? legalább ne ijedj meg . . . Ugy jobb lesz.

— Igen, tudom, — válaszolt nyugodtan a fiatal leány.

— Vajjon mit tudsz?

Ekkor Pauline elvörösödött a gondolatra, hogy hazudnia kell, csak hogy tovább rejtegethesse olvasmányait. A hazugság elviselhetetlen volt számára, inkább be akart mindent vallani. Amikor Chan-teauné, kinyitva az asztalon fekvő könyveket, látta az ábrákat, lesujtva állt ott. Ő, aki annyi fáradságot vett magának, hogy Juppiter szerelmeit az ártatlanság fátylába burkolja! Igazán Lazare elzárhatta volna ezeket a rémségeket. És hosszan kikérdezte a fiatal bűnöst, nagy elővigyázatossággal és mindenféle kerülgetéssel. De Pauline ártatlan arcával nénje nyakába borult. Ej, ugyan mit! Az ember így van megalkotva, nincs benne semmi rossz. Tisztán szellemi szenvedélye robbant ki, semmiféle kíváncsi érzékiség nem éledt nagy, világos gyermekszemében. Ugyanabban a szekrényben talált regényeket, amelyek első fejezetüktől kezdve undorral töltötték el, annyira unta silány közhelyeiket, amelyekből ő semmit sem értett. Nagynénje, mindinkább kijöve sodrából, mégis már kissé megnyugtatta, megelégedett azzal, hogy bezárta a szekrényt és magánál tartotta a kulcsot. Egy héttel később az már kint hevert ismét és Pauline néha-néha megengedte magának, szinte üdülésképen, hogy elolvasson egy-egy fejezetet az

idegbajokról, közben unakabátyjára gondolva és a köszvény kezeléséről, abban a reményben, hogy ezután könnyíteni tud majd nagybátyja kínjain. Különben is Chanteauné szigorúsága ellenére nem nagyon restelkedtek előtte. A körülötte élő néhány háziállat fölvilágosította volna Paulinet, ha nem is olvassa a könyveket. Különösen Minouche érdekelte a fiatal leányt. Ez a Minouche aljas teremtes, aki évenként négyszer szörnyű cirkálásokra adta fejét. Ő, aki oly finom volt, folyton toilettet csinált, lábát a félelemtől, hogy beszenyyezheti magát, csak az undor kis remegésével húzta ki a szobából, hirtelen eltűnt két három napra. Hallották fújni és verekedni, látták Bonnevillé valamennyi kandurjának szemeit a sötétben csillogni, mint égő gyertyákat. Majd a Minouche visszajött, szörnyű állapotban, mintha végigvonszolták volna az utcákon, bundája elhasznált és szennyes, hogy egy hétig nyaldosta, míg valamennyire rendbejött. Aztán újra fölvette az undorodó hercegkisasszony modorát, odadörzsölődött az emberek állához, mintha észre se venné, hogy hasa gömbölyödik. Egy szép reggelen, kicsinyeket találtak mellette. Veronique kötényében vitte el valamennyit, hogy a vízbe dobja őket. És Minouche, a gyűlöletes anya, mégcsak nem is kereste gyerekeit, hozzászokott, hogy így tehermentesítsék, gondolván: az anyaság itt befejeződik. Nyaldosta magát, dorombolt, adta a búbájost azon estéig, amelyen elkóborolva, nagy miákolás és karmolázás között elrohant, hogy újra hasas legyen. Mathieu jobb apja volt a Minouche gyerekeinek, amelyeket nem ő nemzett, mert nyöszörögve kísérte Veronique kötényét: az volt a szenvedélye, hogy megtisztítsa az összes kis lényeket a bölcsőben.

— Oh nénikém, ez egyszer meg kell hagyni egyet, — mondta minden alkalommal Pauline felhá-

borodva és mégis elragadtatva a cica szerelmes kecsességétől.

De Veronique megharagudott.

— Nem, szavamra! Hogy mindenfelé magával hurcolja! ... És aztán ez itt nem sokat törődik velük. Élvezett minden gyönyörűséget anélkül, hogy kellemetlensége volna belőle.

Paulineban az életnek nagy szeretete ébredt, amely, amint nénje mondta, „az állatok anyjává” avatta őt. Minden ami élt, minden ami szenvedett, aktív gyöngédséggel töltötte be, a gondoskodni akaráss és hízeglő szeretet vágyával.

Elfelejtette Párist, úgy érezte, mintha e durva rögök körül nőtt volna ki, a tenger szeleinek tiszta leheletében. Kevesebb, mint egy esztendő alatt a gyermek habozó formáiból kifejlődött a fiatal nő erőteljes teste, erős csipőkkel, széles mellel. És e fejlődés zavarai elmúltak; a nedvekkal telt test duzzadtsága, lélegzetének nyugtalan lihegése, a finom, fekete pihe bőrén, a barnák selymes bőrén, nem aggasztották többé. Ellenkezőleg, most örült kibontakozásának, a győzedelmes érzésnek, hogy a napon nő és érlelődik. Vérének piros esőben való kibugygyanása büszkeséggel töltötte el.

Reggeltől estig betöltötte a házat hangjának elmélyült csengése, amelyet ő szépnek talált; és lefekvéskor, ha tekintete végigsíklott keblének virágzó gömbölyedségén, egész a sötét foltig, amely beárnyékolta símán fénylő hasát, mosolygott és egy pillanatig belehelte önmagát, mint valami virágcsokrot, boldogan élvezve saját, az új asszony illatát. Az elfogadott, a szeretett élet működése volt ez, amelytől nem undorodott, nem félt, és az egészség diadalmas dalával köszöntött.

Lazare ez évben hat hónapig nem írt. Alighogy néhány rövid sorral nyugtatta meg családját. Majd hirtelen elárasztotta anyját levelekkel. A novemberi

vizsgákon ismét elbukott; mindinkább visszataszítva orvosi tanulmányainak túlszomorú anyagától újabb szenvedélye támadt: a kémia. Véletlenül sikerült megismernie a híres Herbelint, akinek felfedezései forradalmasították a tudományt és Lazare mint segéd lépett be laboratóriumába, anélkül, hogy bevallotta volna, hogy hátat fordít az orvosi tudománynak. Azonban a levelek némsokára megteltek egy eleinte bátortalanul, majd lelkesedve előadott terv kifejtésével. A tengeri mocsarak kihasználásáról volt szó, aminek milliókat kellett volna jövedelmezni, hála a híres Herbelin új felfedezéseinek. Lazare felsorakoztatta a siker lehetőségeit: a nagy kémikus segítségét, a könnyűséget, mellyel az első anyagot meg lehet keresni, a nem tulságosan drágagát, hogy lemond orvosi tanulmányairól és tréfálkozva jelentette ki, hogy még inkább elad a betegeknek gyógyszert, mint hogy megölje őket. Érvekkel a gyors meggazdagodás lehetősége mellett, fejezte be valamennyi levelét, amelyekben még az ígéretet is csillogtatta a család előtt, hogy nem hagyja el őket többé, hogy gyárát otthon, Bonnevill mellett akarja berendezni.

Hónapok múltak el. Lazare nem jött haza a szünidőkre. Egész télen át szorosan teleírt lapokon fejtette ki tervét, amelyet Chanteauné este, az ebéd után hangosan olvasott fel. Egy májusi estén nagy tanácskozást tartottak, mert a fiú határozott választ kért. Veronique ott őgyelgett körülöttük, leszedte az asztalt, feltette a szőnyeget.

— Lazare eleven arcmása nagyatyjának, nyugtalan és vállalkozó kedvű, — jelentette ki az anya, egy szempillantást vetve az egykori ácsmunkás mesterművére, melynek jelenléte kandallója párkányán mindig bosszantotta őt.

— Biztos, nem tőlem örökölte, aki borzadok a változástól, — mormogta két feljajdulás között

Chanteau, aki karosszékében elnyúlva, épen végezni készült egy rohamával. De te, te kedvesem, te sem vagy valami nyugodt természetű.

Emez vállat vont, mintha mondani akarná, hogy az ő aktivitását a logika támogatja és irányítja. Majd lassan folytatta:

— De végre is mit akarhatunk? Meg kell neki írni, hogy cselekedjék saját feje szerint . . . Én azt szerettem volna, ha a közigazgatásban helyezkedik el; orvos . . . ez már nem valami tiszta mesterség; és lám, most patikárus akar lenni . . . Hát jöjjön vissza és keressen sok pénzt, ez is valami.

Lényegében ez a pénzgondolat volt, ami elhatározásra juttatta. Imádata a fia iránt új álomba ringatta. Gazdagnak látta Lazaret, caeni ház birtokosának, városi bizottsági tagnak, talán képviselőnek. Chanteaunak nem volt véleménye, ő megelégedett a szenvedéssel, feleségére bízva a család érdekeinek magasabbrendű gondozását. Ami Paulinet illeti, a néma meglepetés és rosszalás ellenére, amelyet unokabátyjának folytonos pályaváltoztatása ébresztett benne azt tanácsolta, hogy hagyják hazajönni és hozzáfogni nagy munkájához.

— Legalább mindnyájan együtt leszünk, — mondta.

— Aztán amit Lazare úr fontosat végez Párisban! — merte megjegyezni Veronique. — Jobb, ha itthon gondozza a gyomrát.

Chanteauné fejbőlintással helyeselt. Elővette a reggel kapott levelet.

— Várjunk csak. Itt a vállalat pénzügyi oldalát is érinti.

És felolvasta az írást, magyarázatokat fűzött hozzá. Körülbelül hatvanezer frankra volt szükség, hogy berendezzék a kis üzemet. Párisban Lazare találkozott egyik hajdani iskolatársával, a kövér Boutignyvel, aki a gimnázium negyedik osztályá-

ból maradt ki és most borügynök. Boutigny elragadtatva a tervtől, harmincezer frankot ajánlott fel: nagyszerű társ lesz, kiváló szervező, kinek célszerű tapasztalatai biztosítják az anyagi sikert. Marad harmincezer frank, melyet kölcsön kellett venni, mert Lazare kezében akarta tartani a tulajdon felét.

— Amint hallhattátok, — folytatta Chanteauné, — a fiú arra kér, hogy forduljak nevében Thibaudierhez. A gondolat jó, Thibaudier azonnal kölcsön fogja neki adni a pénzt... Csakhogy Louise éppen most betegeskedik kissé, érte akarok menni, hogy egy hétre idehozzam és akkor alkalmam lesz beszélni atyjával.

Pauline szeme elhomályosult, ajka görcsösen szorult össze. Az asztal másik oldalán állva, éppen egy teáscsészét törölgetve, Veronique merően nézte őt.

— Én másra gondoltam, — mormogta a néni, de minthogy az ipari vállalkozások mindig kockázatosak, megígértem önmagamnak, hogy erről nem beszélek.

És a fiatal leányhoz fordulva:

— Igen drágám, ha csak te saját elhatározásodból nem kölcsönzöd a harmincezer frankot unokabátyádnak... Sohasem helyezhetnéd el őket helyesebben, pénzed talán huszonöt százalékot is hozna, mert unokabátyád részesítene jövedelmében; megrepesztí a szívemet, hogy ez a vagyon más zsebébe folyjon... Csak nem akarom, hogy te megkockáztasd garasaidat. Vagyonod szent előttünk, ott fenn fekszik a fiókban és érintetlenül fogom neked átadni.

Pauline sápadtan hallgatta. Belső harc martaléka volt. Örökölt fukarság élt benne Quenu és Lisa szeretete az irodájukban biztos helyre tett jó kis összegek iránt, a hentes-üzletben kapott első nevelésének emléke a pénz tisztelete, a félelem, hogy

kevés marad belőle, egy szégyenteljes ismeretlen érzés a jó szíve mélyén fölébredt. Aztán nagynénje annyiszor mutatta neki az asztalfiókot, ahol az ő öröksége aludt, hogy a gondolat, azt elsüllyedni látni unokafivére hirtelen kezében, csaknem felingerelte. És elhallgatott, megsemmisülve Louise felvillanó képétől, amint egy nagy zsák pénzt hoz a fiatal embernek.

— Ha te akarnád is, én még sem akarnám, — folytatta Chanteauné. — Ugy-e, barátom, ez lelkiismeret kérdése?

— Az ő pénze, az ő pénze! — válaszolt Chanteau, aki felkiáltott fájdalmában, mert lábát akarta megmozdítani. — Ha a dolog rosszra fordul, bennünket vonnak majd felelősségre . . . Nem! nem! Thibaudier nagyon boldog lesz, ha a pénzt kölcsön adhatja.

De Pauline szíve majd szétrobbant és végre megtalálta hangját.

— Oh! ne okozzanak nekem fájdalmat, én vagyok az, akinek kölcsön kell adnom a pénzt Lazarenek! Hát nem testvérem ő? Nagyon csunya volna tőlem, ha megtagadnám tőle a harmincezer frankot. Akkor miért beszéltek erről nekem? . . . Add neki a pénzt, nénikém; add neki mind!

Erőlködésében szeme könnyel telt meg; és mosolygott, megzavarodva, hogy egyáltalán habozott, hogy még dolgozott benne a sajnálat, amely kétségbeejtette. Végül is harcolni kellett rokonaival, akik makacsul a vállalkozás kedvezőtlen eseteit vették fontolóra. Ebben az esetben teljes önzetlenséget tanusítottak.

— Gyere, ölelj meg, — mondta végre Chanteauné, aki nem tudta legyőzni könnyeit. — Jó kis lány vagy . . . Lazare elfogadja pénzedet, ha azt mondod, hogy megharagszol.

— És engem meg se csókolsz? — kérdezte Chanteau.

Valamennyien sírtak és összecsókolództak az asztal körül. S miközben Veronique felszolgált a teát, Pauline kiment Mathieuért, amely az udvarban ugatott, Chanteauné pedig szemét törölgetve szólt:

— Ez nagy vígasz, ennek a leánynak helyén van a szíve.

— Szavamra! hogy a másik ne adhasson semmit, ő odaadná az utolsó ingét.

Nyolc nappal később, egy szombati napon, Lazare megérkezett Bonnevillebe. Cazenove doktor, aki ebédre volt hivatalos, egyfogatúján magával hozta a fiatalembert. Horteur abbé, aki szintén itt ebédelt, a karosszékében elnyúló Chanteauval sakkozott. Rohama teljes három hónapig tartott, még sohasem szenvedett ennyit; és most úgy érezte magát, mint a paradicsomban, a viszketés ellenére, amely majd felfalta lábát: a bőr lehámlott, a daganat csaknem eltűnt. Mert Veronique éppen galambokat süített, Chanteau, akit elfogott javíthatatlan falánksága, felütötte orrát, valahányszor a konyhaajtó kinyílt; ami a papnak bölcs intelmekre adott alkalmat.

— Ön nincs a játéknál, Chanteau úr Higyje el nekem, mérsékelnie kell magát ma este az asztalnál. Az ön állapotában csak árt a sűrűvérűség.

Louise előző este érkezett meg. Amikor Pauline meghallotta a doktor kocsiját, mindketten kirohantak az udvarra. De Lazare, meglepetten, csak unokahugát látszott észrevenni.

— Hogyan, ez volna a Pauline?

— Hogyne, én vagyok!

— Ah! Istenem! Mit ettél, hogy így megnőttél tőle? . . . Férjhezadó lány vagy most.

Amaz elpirult, jókedvűen nevetett, szeme égett az örömtől, amikor így vizsgálgatták. Lazare egy kis csibészt hagyott Bonnevilleban, iskolás-lányt rövid szoknyában és most egy nagy ifjú leánnyal állt szemben, akinek kacér keble és csipője tavaszias, rózsákkal mintázott fehér ruhába volt szorítva. Pauline elkomolyodva nézte a fiút és úgy találta, hogy megöregedett: mintha meggörnyedt volna, nevetése már nem volt fiatal, könnyű, ideges remegés cikázott arcán.

— Lám, lám, folytatta Lazare most már komolyan kell téged venni... Jónapot üzlettársam.

Pauline elpirult, e szó boldogsággal töltötte el. Miután unokafivére megcsókolta őt, megcsókolta Louiset is; nem volt rá féltékeny.

Az ebéd kedvesen sikerült. Chanteau, akit az orvos fenyegetései megijesztettek, nem túlzott az evésben, Chanteauné és a pap nagyszerű terveket szőttek Bonneville megnagyobbítása érdekében, ha a spekuláció a tengeri moszattal majd meggazdagítja a vidéket. Csak tizenegy órakor tértek pihenőre. Fent Lazare és Pauline szobájuk ajtaja előtt váltak el egymástól; a fitaleMBER tréfás hangon kérdezte:

— Tehát, mert megnőttünk már jóéjszakát se mondunk?

— Dehogynem! — kiáltotta Pauline Lazare nyakába borulva és a régi süldőleány vad heves ségével szájon csókolta.

III.

Két nappal később erős apályban húzódott vissza a víz a mély sziklákról. A szenvedélynek abban a viharában, amely minden új vállalkozása kezdetén magával ragadta, Lazare nem akart

tovább várni: meztelen lábszárakkal, csupán egy vászon ujjast dobva fürdőruhájára, elindult; és Pauline veletartott, ugyancsak fürdőruhában, otromba cipőben, melyet rákászáskor szokott viselni.

Mikor egy kilométernyire voltak a meredek parttól, egy hínármező közepén, amely még csepegett a visszahúzódó ártól, a fiatalember hangos lelkesedésben tört ki, mintha most fedezte volna fel ezt a tengeri moszat-vetést, amelyen már százszor is átgázoltak.

— Nézd, nézd! — kiáltotta. — Mennyi pénz!... És semmit sem kezdenek el vele, pedig ez így megy le több, mint száz méter mélységre!

Azután vidám pontossággal nevezte meg az egyes fajtákat: a halványzöld, finom hajzathoz hasonló tengeri füvet, amely hatalmas pázsitként húzódott a végtelen felé; a tengerzöld színben átlátszó, széles és vékony levelű salátamoszatot; a csipkészlélű fukuszokat, a hólyagalakú fukuszokat, amelyek oly buján lepték el a sziklákat, mint valami magas moha; és amint egyre jobban leereszkedtek az apály nyomában, magasabb növésű és különösebb formájú fajtákra akadtak, Neptun kardkötőjére, erre a fodrosszlélű, zöldes bőrvögre, amely mintha egy óriás testére lenne kiszabva.

— Lám, micsoda kárbaveszett gazdagság — kezdte el újból Lazare. — Milyen ostoba is az ember!... A skótoknak legalább annyi eszük van, hogy megeszik a salátamoszatot; mi csak növényrostoknak használjuk a tengeri füvet, meg halat csomagolunk a fukuszba. A többi kétesértékű szemét, melyet a partvidék parasztjainak engedünk át... Ha elképzeljük, hogy a tudomány még csak annál a barbár módszernél tart, hogy szóda-előállítás végett eléget belőle néhány szekérrevalót!

Paulinet, aki térdig vízben állt, boldoggá tette

ez a sós frissesség. Egyébiránt unokabátyja magyarázatai rendkívül érdekelték.

— Szóval, te mindezt desztillálni fogod? — kérdezte. A „desztillálni“ szó nagyon mulattatta Lazaret.

— Igen, ha akarod: desztillálni. Csakhogy ez meglehetősen bonyolult folyamat, majd meglátod, kedvesem... Mindegy, jegyezd meg jól a szavaimat: az emberiség meghódította a földi vegetációt, nemde?, a növényeket, a fákat, amelyeket felhasználnak, amelyeket megeszünk; noshát: lehetséges, hogy a tengeri vegetáció meghódítása még gazdagabbakká fog tenni bennünket, mihelyt rászánjuk magunkat, hogy megpróbálkozzunk vele.

Eközben mindketten buzgalomtól lelkesedve, gyűjtötték a mintákat. Teleszedték a karjaikat és oly messzire bent feledkeztek a tengerben, hogy mire visszafordultak, vállig nedvesek voltak. És a magyarázatok folytatódtak, a fiatalember elismételte tanítója, Herbelin mondásait: a tenger hatalmas gyűjtőmedencéje a kémiai vegyületeknek; a moszatok az ipar számára dolgoznak, amikor szöveikben kondenzálják a sókat, amelyek csekély arányban vannak meg a vizekben, ahol élnek. A probléma éppen az, hogyan vonjuk ki gazdaságosan ezekből a moszatokból az összes hasznos vegyületeket. Beszélt arról, hogy ki kell belőlük vonni a hamuzsírokat, a kereskedelem nyers-szódáját, azután tökéletes tisztaságban el kell különíteni és szabadokká kell tenni a nátrium és kálium brom- és jód-sóit, a nátronszulfátot, a többi vas- és mangán-sókat, úgy, hogy az eredeti anyagból semmi se vesszen el. Az, ami fellelkesítette, az a remény volt, hogy egyetlen hasznos test sem fog kárba veszni, hála a hűtési módszernek, melyet a híres Herbelin fedezett fel. Tömérdek kincs feküdt itt előttük.

— Szent Isten! Hát ti mit csináltatok? -- kiáltott fel Chanteauné, amikor hazaértek.

— Ne haragudj, — felelt vidáman Lazare és a köteg moszatot a terras közepére dobta. — Nézd csak! megannyi ötfrankost hozunk neked.

Másnap egy verchemonti paraszt kihajtott szerével egy egész kocsideréknyi tengeri fűért és a második emeleti nagy szobában elkezdődtek a vizsgálatok. Pauline preparátor lett. Határtalan tűzzel dolgoztak egy hónapon keresztül, a szoba gyorsan megtelt száraz növényekkel, üvegedényekkel, amelyekben preparátumok úszkáltak, furcsa külsejű műszerekkel; az asztal egyik sarkát egy mikroszkóp foglalta el, a zongora eltűnt az üstök és retorták alatt, maga a szekrény recsegve roskadozott a szakmunkáktól és a folyton igénybevett gyűjteményektől. Egyébiránt a kicsinyben, aprólékos gondossággal végrehajtott kísérletek biztató eredményeket adtak. A hűtő módszer azon a felfedezésen alapult, hogy bizonyos testek különböző testekre nézve különböző alacsony hőmérsékleten kristályosodnak ki és nem volt egyébről szó, mint hogy a szükséges hőmérsékleteket előállítsák és fenntartsák: minden test sorjában szétbomlott, különvált a többitől. Lazare egy veremben elégette a moszatokat, azután a hamulúgot a hideg hatásának tette ki, egy fagyasztó eljárás segítségével, mely ammoniák gyors elpárologtatásán alapult; ezt az eljárást azonban alkalmazni kellett nagyban is, át kellett vinni a laboratóriumból az iparba, ügyelve a gépek gazdaságos berendezésére és működésére.

Azon a napon, amikor Lazare az anyalúgokból öt pontosan különböző testet állított elő, a szoba diadalittas kiáltásoktól visszhangzott. A legfontosabb eredmény volt egy meglepő arányú kálium bromür. Ezt a divatos gyógyszer úgy lehetett

eladni, mint a kenyeret. Paulinet újból elfogta a régi pajkossága, körül táncolta az asztalt, majd zajosan leszáguldott a lépcsőkön és berontott az ebédlőbe, ahol nagybátyja ujságot olvasott, nagynénje pedig monogrammot hímezett a szalvétákba.

— Most aztán már lehetnek betegek, — kiáltotta; — adunk nektek bromürt dosztig!

Chanteauné, aki egy idő óta idegrohamokban szenvedett, Cazenove doktor rendelésére éppen bromür-kúrát tartott. Mosolyogva mondta:

— De vajjon lesz-e belőle annyitok, hogy az egész világot meggyógyíthassátok, mert manapság az egész világnak elcsavarodott a feje?

Az erőteljes fiatal leány, akinek örömtől ragyogó arca tündöklött az egészségtől, kitárta karjait, mintha gyógyító írást szét akarta volna szórni a világ négy sarka felé:

— Igen, igen, tele fogjuk vele tömni a földet... Kampec a ti nagy idegességeteknek!

Miután a tengerpartot alaposan szemügyre vette és az épületek elhelyezését megvitatta, Lazare úgy határozott, hogy gyárát a Kincs-öbölben fogja felállítani. Itt volt meg minden előfeltétel: vége láthatatlan, mintegy sziklalapokkal kikövezett part, ami megkönnyítette a moszatok gyűjtését; közvetlenebb összeköttetések a Verchemont felé vezető országút felhasználásával; olcsón megvehető területek, kéznél levő anyag, elegendő, de nem túlságos távolság. És Pauline tréfálkozott a néven, amelyet homokja finom aranyáért adtak egykor az öbölnek: nem is hitték, hogy annyira találó lesz: most valóságos „kincs“, amelyet a tengerben fognak megtalálni. A kezdet pompás volt: húszezer négyzetméter terméketlen föld olcsó megvásárlása és hatósági engedély, amelyre csupán két hónapig kellett várniok. A munkások végül hozzáfogtak az építkezéshez. Megérkezett Boutigny, egy harminc

év körüli alacsony, vörös, nagyon közönséges ember, aki nagyon nem tetszett Chanteau-éknak. Vonakodott Bonnevilleben lakni, mert — mint mondotta — nagyon kényelmes házat talált Verchemontban; és a család hidegsége fokozódott iránta, mikor megtudták, hogy egy asszony is van vele, valami eltévelyedett leány, akit nyilván Páris egy hirhedt házából hozott magával. Lazare, akit a vidéki észjárás bosszantott, vállait vonogatta; kétségtelenül nagyon bájos volt ez a nőszemély, egy szőke leány, akiben nem csekély önfeláldozásnak kellett lennie, hogy így eltemette magát ebben a farkasfészekben; különben, Paulinera való tekintettel, nem nagyon feszegette a dolgot. Az, amit Boutignytól vártak, nem volt több, mint éber felügyelet és okos munkabeosztás; már pedig tényleg csodálatos embernek bizonyult, aki az adminisztrálás tüzétől lelkesedve állandóan talpon volt. Rendelkezései alatt a falak szemlátomást nőttek.

Az alatt a négy hónap alatt, ameddig az épületek tető alá hozásának és a műszerek felállításának munkálatai tartottak, a Kincs-gyár, mert végül is ez a név maradt rajta, mindennapos séta célpontja lett. Chanteauné nem kísérte el mindig a gyerekeket és Lazare és Pauline újból megkezdték hajdani barangolásaikat. Csak Mathieu követte őket, gyorsan kifáradva, nehezen vonszolva széles mancsait és kilógó nyelvvel terült el a parton, egy kovácsfujtató rövid és szapora lihegésével. Egyedül ő is fürdött, belevetve magát a tengerbe, amikor botot hozattak ki vele és elég okos volt ahhoz, hogy hullám mentén kapja el, nehogy sós vizet kelljen nyelnie. Lazare minden egyes látogatás alkalmával siettette a vállalkozókat, míg Pauline néha nagyon helyénvaló gyakorlati megjegyzéseket tett. A készülékeket Lazarenak Caenben kellett megrendelnie a saját maga rajzolta tervek szerint és mun-

kások jöttek, hogy felállítsák azokat. Mikor látta, hogy a kiadások szakadatlanul nőnek, Boutigny nyugtalankodni kezdett. Miért nem elégednek meg egyelőre csak a feltétlenül szükséges termekkel, az elengedhetetlen gépekkel? Minek ezek a bonyodalmas építkezések, ezek az óriás készülékek? Nem lenne-e észszerűbb fokozatosan fejleszteni az üzemet, amikor már pontos képet lehet alkotni a gyártás és az eladás feltételeiről? Lazare haragra lobbant. Ő végtelen lehetőségeket látott, a hangárok-nak legszívesebben monumentális homlokzatot adott volna, amely uralkodjék a tenger felett és jelképezze a határtalan horizont előtt eszméje nagyságát. A látogatás lázas remények közepette ért véget: mire jó zsugoriskodni, mikor kezükben van a szerencse? És hazamenet nagyon vígak voltak; eszükbe jutott Mathieu, amely szakadatlanul elmaradt tőlük. Pauline hirtelen elbújt Lazare-val egy fal mögé és mindketten gyermekek módjára mulattak, amikor a kutya, abban a hitben, hogy egyedül maradt és elveszett, nevetséges rémülettel ugrált össze-vissza.

Odahaza minden este ugyanaz a kérdés várta őket.

— Nos, megy a munka, meg vagytok elégedve?

És a felelet is mindig egy és ugyanaz volt:

— Igen, igen... De mégsem készülnek el vele.

Tökéletes benső barátság hónapjai voltak ezek. Lazare élénk vonzalmat érzett Pauline iránt, amelybe hála is vegyült azért a pénzért, amelyet a leány a vállalkozásba fektetett. Lassanként a nő megint eltűnt, Lazare úgy élt mellette, mint egy fiú, egy fiatalabb testvér társaságában, akinek jó tudajdonságai napról-napra erősebben kidomborodtak. Pauline olyan okos volt, olyan bizakodó, annyira tele kacagó jószággal, hogy végül is be nem

vallott tiszteletet, néma nagyrabecsülést ébresztett fel Lazare-ban, amely ellen az még élcelődve védekezett. Pauline nyugodtan mesélte el neki olvasmányait, nagynénje rémületét az anatómiai rajzok láttára, és Lazare egy pillanatra meglepődött és meghökkent ez előtt a nagy, őszinteszemű és már tudós leány előtt. Később viszonyuk még meghittebb lett; Lazare megszokta, hogy egészen szabadon beszéljen közös tanulmányaiknál, amikor Pauline segédkezett neki: tökéletes tudományos egyszerűséggel, a megfelelő szót használva, mintha más nem is létezett volna. Maga Pauline, anélkül, hogy más cél is vezérelte volna, minthogy tanuljon és hasznára legyen Lazare-nak, semilyen kérdéstől sem riadt vissza. De a fiú gyakran mulatott rajta, annyi hézag volt a tudásában, olyan különleges keveréke volt ez tudás az egymással hadilábon álló ismereteknek: nagynénje segédtanítónői eszméinek, a leánynevelő intézetek szemérmes világfelfogásának, azután a pontos tényeknek, amelyeket orvosi munkákban olvasott, a férfi és a nő igaz fiziológiájának, amely megvilágítja az életet. Ha a leány valami naívságot mondott, Lazare annyira nevetett, hogy Pauline dühbe jött: ahelyett, hogy nevet, nem lett volna jobb, ha rámutat tévedésére? és a vita leggyakrabban oktatással végződött: Lazare tanítani kezdte, fiatal kémikusként, aki fölötte áll az előítéleteknek. A leány sokkal többet tudott, semhogy meg ne tudhatta volna a maradékot is. Egyébiránt Pauline folytonosan dolgozott, állandóan olvasott, fokozatosan rendszerbe szedte mindazt, amit hallott, mindazt, amit látott, változatlan tisztelettel viselkedve azonban Chanteauné iránt, akinek illedelmes hazugságait változatlanul komoly arckifejezéssel hallgatta. Csupán unokafivére társaságában, a nagyszobában lett fiúvá, preparátorrá, akire Lazare rákiáltott:

— Mondd csak, megnézted ezt a Florideát? ...
Csak egy neme van.

— Igen, igen — felelt a leány, — férfiivar-
szervei nagy csomókban.

Valami bizonytalan zavarodottság ébredt
azonban fel benne. Amikor Lazare néha testvérie-
sen meglökte, Pauline néhány pillanatra elfulladva
maradt állva és szíve hevesen dobogott. A nő
ébredt fel testében, még vére lüktetésével is, akiről
mindketten megfélekedtek. Egyízben, amint
Lazare megfordult, könyökével megtaszította.
Pauline felsikoltott és kezeivel kebléhez kapott. Mi
történt? Fáj talán? Hiszen alig ért hozzá. És egy
természetes mozdulattal szét akarta húzni vállken-
dőjét, hogy megnézze. A leány hátrahökkenet és így
maradtak szemtől szemben, megzavarodottan,
kényszeredetten mosolyogva. Egy másik alkalom-
mal, egy kísérlet folyamán, Pauline vonakodott
belemártani kezeit a hideg vízbe. Lazare elcsodál-
kozott, bosszankodott: miért? Micsoda ostoba sze-
szély! Ha nem segít neki, jobb, ha lemegy. Azután,
mikor látta, hogy Pauline elpirul, Lazare észre tért
és bámuló arckifejezéssel nézett rá. Hogyan, ez a
süldő, ez az ő öccse, valóban nő volna? Nem lehe-
tett hozzá érnie, hogy panaszosan fel ne sikoltson,
még számítania sem volt szabad rá a hónap minden
időszakában. Mindenesetre ez meglepetés volt, akár
valami előre nem látott felfedezés, amely meg-
zavarta és izgatta mindkettőjüket fiús pajtáskodá-
sukban. Lazare nyilván csak bosszankodott emiatt:
nem lesz többé lehetséges együtt dolgozniok, mert
Pauline nem férfi és egy semmiség is kizökkenti a
sodrából. Ami Paulinet illeti, valami feszélyezett-
séget érzett, szorongást, amelybe jóleső csáb is
vegyült.

Ettől a pillanattól fogva a fiatal leányban
olyan érzések fejlődtek ki, amelyekről senkinek

sem szólt. Nem hazudott, egyszerűen csak hallgatott, nyugtalan büszkeségből, de szemérmertességből is. Gyakran azt hitte, hogy baja van, hogy súlyos betegség előtt áll, mert lázasan feküdt ágyában, álmatlanságtól perzselve, egész bensőjében felzaklatva a rátámadó ismeretlen érzés tompa zavarától; azután, az egyik napon, csak levertséget érzett, de nem panaszkodott még nagynénje előtt sem. Majd hirtelen hőség verte ki, ideges izgalom fogta el és váratlan gondolatok törtek rá, amelyek később felháborították és álmokat látott, amelyekből önmagára haragosan ébredt fel. Olvasmányai, a szenvedélyesen tanulmányozott anatómia és fiziológia annyira nem érintették testi szűziességét, hogy minden jelenségnél gyermeki ámulatba esett. Azután az okoskodás megnyugtatta: nem különleges egyén, számolnia kell azzal, hogy benne is végbe megy az életnek az a mechanikája, ami másokban. Egy este, vacsora után, az álmok ostobaságáról vitatkozott: nem bosszantó-e, hogy az ember védtelenül fekszik a hátán, különös képzelődések zsákmányaként? S ami elkésértette az volt, hogy az álomban az akarat meghal, az én teljesen tehetetlen válik. Pessimista nézetű unokabátyja azért is támadta az álmokat, mert megzavarják a semmi tökéletes boldogságát; amivel szemben nagybátyja már különbséget tett; szerette a kellemes álmokat, de irtózott a lázas lidércnyomásoktól. Pauline azonban annyira heveskedett, hogy a meglepett Chanteauné megkérdezte, hogy mit is lát éjszaka. Erre a lány hebegni kezdett: semmit, képtelenségeket, túlságosan határozatlan látományokat ahhoz, hogy megrögzíthesse őket emlékezetében. És még mindig nem hazudott: álmai félig éber állapotban vonultak el benne, látományok úsztak tova előtte, nőisége testi életre ébredt, anélkül, hogy az érzése valaha is határozott képhez fűződött volna. Senkit sem

látott, a tengeri szél símogatásának tarthatta volna a dolgot, amely nyáron a nyitott ablakon keresztül beosont szobájába.

Pauline-nak Lazare iránt érzett nagy vonzalma azonban napról-napra fokozódni látszott és ez nemcsak a nő ösztönszerű felébredése volt hét évig tartó testvéries pajtáságuk után, hanem az odaadás szükséglete is, egy ábrándkép, amely Lazaret a legokosabbnak és a legerősebbnek mutatta előtte. Lassanként szerelem lett ebből a testvéri érzésből, a születő szenvedély különleges gagyogásával, megborzongató, csengő kacajokkal, titkos és látszólag véletlen érintkezésekkel, a nemi ösztöntől felkorbácsolt szemérmes gyengédségek egész búbajos skálájával. Lazare, akit quartier latin-beli kicsapongásai megvédték s akinek minden kíváncsisága már ki volt elégítve, továbbra is csak nővért látott Pauline-ban, akit vágya nem kívánt meg. A még szűz Pauline ellenben ebben a magányban, ahol senkit sem talált Lazare-on kívül, lassankint imádni kezdte a fiút és teljesen neki szentelte magát. Amikor együtt voltak, reggeltől estig, a fiú jelenlétéből látszott élni, szemei az övéit keresték, készen a szolgálatára.

Chanteauné ezidőtájt csodálkozóba esett Pauline ájtatosságán. Kétízben látta meggyónni. Azután a fiatal leány hirtelen neheztelni kezdett Horteur abbéra; három vasárnap még a misére is vonakodott elmenni és csak azért kezdett újra eljárni, hogy bánatot ne okozzon nagynénjének. Különbén nem adott semmi magyarázatot; nyilván sértve érezte magát az abbé kérdéseitől és magyarázataitól, akinek kissé durva volt a nyelve. És ekkor történt, hogy Chanteauné a szenvedélyesen szerető anya szimatjával rájött Pauline erősödő szerelmére. De hallgatott, nem szólt még férjének sem. Ez a végzetes esemény meglepte, mert egy

lehetséges gyengéd viszony, esetleg házasság, mind-
eddig nem kapcsolódott bele terveibe. Mint Lazare,
ő is még mindig süldőnek tekintette gyámleányát;
és gondolkozni akart és feltette magában, hogy
vigyázni fog rájuk, amiből semmisem lett, mert
alapjában keveset törődött azzal, ami nem okozott
fiának örömet.

A forró augusztusi napok megjöttek; egyik
este a fiatalember elhatározta, hogy másnap, a
gyárba menet, meg fognak fürdeni. Az illendőség
gondolatától vezérelve, a délután három órai rette-
netes napsütés dacára, az anya elkísérte őket.
Mathieu mellett leült a perzselő kavicspartra, nap-
ernyőjével védekezve, amely alá a kutya is igyeke-
zett benyújtani a fejét.

— Hova megy vajjon? — kérdezte Lazare,
amikor Paulinet félig eltűnni látta egy szikla
mögött.

— Vetkőzni megy, te csacsi! — mondta Chan-
teauné. — Fordulj el, feszélyezed, ez nem illik.

A fiú nagyon elámult; egyideig oda nézett még
a szikla felé, ahol egy ing fehér csücske lobogott,
aztán rászánta magát, hogy hátat fordít és anyjára
emelte a szemeit. Gyorsan maga is levetkőzött,
anélkül, hogy egy szót is szólt volna.

— Készen vagyunk? — kiáltotta végül. —
Minek ez a komédia?

Pauline könnyed léptekkel futott hozzá, túl-
ságosan vidám nevetéssel, amelyben némi zavarod-
ottság érződött. Unokabátyja visszaérkezése óta
nem fürödtek együtt. Egyetlen darabból készült
úszóruha volt rajta, derekán övvel összeszorítva és
csípőit kidomborítva. Hajlékony termetével, magas
keblével firenzei márványszoborhoz hasonlított.
Meztelen combjai és karjai, szandálba bujtatott
meztelen kis lábai fehérek voltak, mint egy gyer-
mekéi.

— Nos? — kezdte újból Lazare, — elmegyünk a Picochet-sziklákig?

— Helyes, a Picochet-sziklákig, — felelte Pauline.

Chanteauné utánuk kiáltott:

— Ne ússzatok messzire... Mindig megijeszttek!

De már beledobták magukat a vízbe. Picochet egy sziklacsoport volt körülbelül egy kilométer távolságra, amelynek egyik-másik szirtje még dagálykor is kilátszott. És Lazare és Pauline egymás mellett úsztak, sietség nélkül, mint két barát, aki egy szép, nyílegyenes úton sétára indult. Mathieu eleinte követte őket; de mikor látta, hogy egyre tovább úsznak, visszatért, hogy megrázza magát és leföcskendezze Chanteaunét. A céltalan hőstettek megtörték lustaságán.

— Te okos állat vagy — mondta az öreg hölgy. — Nem bűn-e, hogy így kockára teszik az életüket?

Alig tudta megkülönböztetni Lazare és Pauline fejét, amelyek a hullámok tetején imbolygó moszat-csomókhoz hasonlítottak. A tenger elég erősen hullámzott; Lazare és Pauline lágyan himbálódzva haladtak előre, nyugodtan beszélgetve, a moszatokkal foglalkozva, amelyek az átlátszó vízben elmaradoztak alattuk. Pauline kifáradva a hátára feküdt, arccal a felhőtlen ég felé, beleveszve a mély kékségbe. Ez a tenger, amely ringatta, hűséges barátja maradt. Szerette erős lehelletét, a jeges és szűzies áradatot, átengedte magát neki, boldogan, hogy érzi húsán végtelen csobogását, élvezve ennek a fárasztó testgyakorlatnak az örömét, amely szabályozta szíve dobogását.

De egyszerre halkan fölkiáltott. Unokabátyja nyugtalan megkérdezte:

— Mi történt?

— Azt hiszem, hogy elrepedt az úszóruhám dereka... Túlerős tempót tettem a bal kezemmel.

És mind a ketten tréfálkoztak. Pauline óvatosan újból úszni kezdett és zavarodottan nevetett, megállapítva a szerencsétlenséget: a vállon felfeslett a varrás és egész válla és melle szabad lett. A fiatalember vidáman tanácsolta neki, hogy kereszen a zsebeiben, hátha akad bennök gombostű. Eközben megérkeztek a Picochet-sziklákhöz és Lazare szokásuk szerint felkapaszkodott az egyik szirtre, hogy kifújja magát, mielőtt visszaindulnának a partra. Pauline tovább úszkált a szikla körül.

— Te nem kapaszkodsz fel?

— Nem, jól érzem magam.

Lazare szeszélynek gondolta a dolgot és boszús lett. Okos ez? Visszamenet kifogyhat az ereje, ha nem pihen meg egy pillanatra. De Pauline makacskodott, sőt utóbb még feleletet sem adott, halk csobogással álláig lemerülten úszkálva, eltakarva válla meztelen fehérségét, amely elmosódó és tejszerű volt, mint egy kagyló gyöngyház héjja. A nyílt tenger felé, a végtelen láthatárral szemközt, a szikla üreges volt, mint valami barlang, ahol valaha Robinsont játszottak. A másik oldalon, a parton, Chanteauné egy bogár fekete és elvesző foltjának látszott.

— Átkozott konokság! — kiáltotta fel végül Lazare és újból a vízbe dobta magát. — Ha iszol egy korttyal, hagyni foglak inni, becsületszavamra!

Lassan megindultak visszafelé. Duzzogtak egymásra, egyikük sem szólt. Minthogy Lazare lihegni hallotta Paulinet, azt tanácsolta neki, hogy feküdjék legalább a hátára. Ugy látszott, mintha a lány nem hallotta volna. A ruháján a szakadás nagyobbodott: amint megkísérelte, hogy hátára forduljon, a legkisebb mozdulatra keble vízivirágként kibukkant, akárcsak a mélyben élő algák bimbója. Lazare

most nyilván mindent megértett; és látva Pauline fáradtságát és érezve, hogy a maga erejéből sohasem jutna ki a partra, elszántan közeledett felé, hogy támogassa. A leány eleinte ellenkezni próbált, segítség nélkül akarta folytatni az úszást; azután engednie kellett. Test testen, Pauline keresztben Lazare előtt, értek ki a fővényre. Chanteauné rémülten futott feléjük, míg Mathieu hasáig vízben állva, vonított.

— Istenem! Micsoda esztelenség... Megmondtam előre, hogy túlságosan messzire mentek!

Pauline elvesztette az eszméletét. Lazare mint egy gyermeket vitte ki a homokra; Pauline, most félig meztelenül, melléhez símulva maradt és sós víz csurgott mindkettőjükről. A leány csakhamar mélyen felsóhajtott és kinyitotta a szemeit. Mikor a fiatalembert felismerte, heves zokogásban tört ki, csaknem megfojtotta ideges ölelésével, teliszájjal csókolva az arcát, ahol érte. Szinte öntudatlan, szabad kitörése volt ez a szerelemnek, amely a halálos veszedelem nyomán áttörte korlátjait.

— Óh! milyen jó vagy, Lazare! óh! mennyire szeretlek.

Lazaret a csóknak ez a heve egészen megrendítette. Mikor Chanteauné Paulinet felöltöztette, önmagától félreállt. A Bonnevillebe való visszatérés édes és kínos volt; mindketten összetörteknek látszottak a fáradságtól. Közöttük lépkedett az anya, azon gondolkodva, hogy ütött a döntés órája.

Más nyugtalanító események is zaklatták a családot. A „Kincsgyár“ felépült és már nyolc nap óta siralmas eredménnyel próbálgatták a készülékeket. Lazarenak be kellett vallania maga előtt, hogy bizonyos részeket rosszul tervezett ki. Elutazott Párisba, hogy mesterétől, Herbelintől kérjen tanácsot és kétségbeesetten tért vissza: mindent újból kellett elkészíteni, a nagy vegyész már töké-

létesítette módszerét és teljesen átalakította a készülékeket. Ezzel szemben a hatvanezer frank már elfogyott és Boutigny vonakodott egyetlen további garast is adni; reggeltől estig keserűen beszélt a pazarlásokról, annak a gyakorlati embernek az elviselhetetlen makacsságával, aki diadal-maskodott. Lazarenak néha kedve kerekedett, hogy megverje. Talán mindent faképnél hagyott volna, ha nem fogja el aggodalom arra a gondolatra, hogy Pauline harmincezer frankját ebben az örvényben hagyja. Becsületessége, büszkesége fellázadt: lehetetlen megtennie, kellett, hogy pénzt hajtson fel, nem szabad így abbahagyni egy vállalkozást, amely később milliókat fog hozni.

— Légy nyugodt, — ismételtette az anyja, amikor fiát betegnek látta a bizonytalanságtól. — Még nem jutottunk annyira, hogy ne tudnánk néhány ezres bankót szerezni.

Chanteaunéban egy terv érlelődött. Lazare és Pauline házasságának gondolata, amely kezdetben meglepte, most már elfogadhatónak tűnt fel előtte. Egészen véve csak kilenc év volt közöttük, olyan korkülönbség, amelyen minden nap túlteszik magukat az emberek. Nem hozna-e rendbe mindent ez a házasság? Lazare ezután a feleségéért dolgoznék, nem gyötörné magát az adóssága miatt, sőt még kölcsön is vehetné Paulinetől a pénzt, amire szüksége van. Igaz ugyan, hogy Chanteaunét lelke mélyén egy homályos aggály nyugtalanította: egy végső katasztrófától, gyámleánya tönkrejutásától való félelme; de ezt a lehetetlen kimenetelt elhessegette magától: nem lángész-e Lazare? Gazdaggá fogja tenni Paulinet, s tulajdonképpen a lány az, aki jól jár. Ha szegény is a fia, egész vagyont ér, ha odaadja Paulinenak.

A házasságot rendkívül egyszerűen határozták el. Egy reggel az anya kikérdezte szobájában a

fiatal leányt, aki mosolygó nyugalommal öntötte ki tüstént előtte a szívét. Tanácsára Pauline azután bágyadtságot színlelt; és délután Chanteauné egyedül kísérte el fiát a gyárba. Mikor visszajövet hosszasan elmagyarázta Lazarenak a tervét, kis unokahúga szerelmét, egy ilyen házasság helyénvalóságát, az előnyöket, melyek e házasságból mindenkre háramolnának, a fiú eleinte meghökkentnek látszott. Erre soha sem gondolt; hány éves is a gyerek? Később egészen megindult. Kétségtelen, hogy ő is szereti Paulinet és meg fogja tenni, amit kívánnak tőle.

Mikor hazaértek, Pauline, aki mindenáron munkát keresett magának, éppen asztalterítéssel foglalatoskodott, míg nagybátyja, ujságjával a térdén, Minouchet nézte, amely kéjesen nyalogatta a hasát.

— Tudjátok az ujságot? Házasság lesz, — mondta Lazare, zajos vídámság mögé rejtve izgalmát.

Pauline mélyen elpirulva állt, egy tányérral kezében és a szó torkán akadt.

— Ki házasodik? — kérdezte a nagybácsi, mint akit felráztak álmából.

Felesége mindent elmondott neki reggel; de a jóleső érzésnek az a kifejezése, amellyel a macska végigsétáltatta nyelvét a szőréen, egész figyelmét lekötötte. Mindazonáltal tüstént észbe kapott.

— Hja igen! — kiáltotta.

És ravaszul kacsintott a fiatalokra, de ajka megrándult, mert fájó görcs nyilalt a jobblábába. Pauline szelíd mozdulattal letette a tányért.

— Ha te akarod, én nagyon szívesen, — felelte Lazarenak.

— Akkor hát rendben vagyunk, csókoljátok meg egymást, — fejezte a leánykérést Chanteauné, miközben a szalmakalapját felakasztotta.

A fiatal leány indult meg elsőnek, kinyújtott kezekkel. Lazare nevetve fogta meg őket és tréfásan kérdezte:

— Sutba dobtad hát a babádat? ... Ezért titkolóztál úgy előttem, hogy még akkor sem volt szabad néznielek, amikor az újjad hegyét mostad? ... És éppen a szegény Lazare az, akit áldozatodul választottál?

— Óh! nénikém, hallgattasd el, különben elszaladok, — dünnyögte Pauline megzavarodva és igyekezett magát kiszabadítani.

Lazare lassan magához vonta, játszott még vele, mint iskolásgyerek-pajtáságuk idején; Pauline azonban váratlanul csattanós csókat nyomott az arcára, melyet a fiú találomra visszaadott az egyik fülére. Azután, mint akit egy titkos gondolat hangol le, Lazare szomorúan hozzátette:

— Fura vásárt csapsz, szegény gyermekem! Ha tudnád, hogy alapjában milyen öreg vagyok! ... De hiszen te magad akarod!

Az ebéd zajosan folyt le. Valamennyien egyszerre beszéltek, terveket kovácsoltak a jövőre, mintha első alkalommal gyűltek volna össze. Véronique, aki az eljegyzés kellős közepén lépett be, összeszorított ajakkal durrantotta be a konyhajtót. A csemegénél végül rátértek a komoly kérdésekre. Az anya kifejtette, hogy a házasság nem történhetik meg két évnél korábban: be akarta várni a nagykorúság törvényes időpontját, nem szerette volna, ha azzal vádolják, hogy fia segítségével nyomást gyakorolt egy túlfiatal gyermekre. Ez a kétévi haladék megdöbbsentette Paulinet; de nagynénje becsületessége nagyon meghatotta és felállt, hogy megölelje. Kitűztek egy határidőt; a fiatalok legyenek addig türelemmel és türelmesen várakozva szerezzenek meg az első tallérokat a jövőendő milliókból. A pénzkérdést ily módon lelke-

sedéssel kezdték tárgyalni.

— Végy a fiókból, nénikém, — ismételtette a fiatal leány. — Amennyit csak akar, feltétlenül! Most már ugyanannyira az övé is, mint az enyém.

Chanteauné hangosan tiltakozott.

— Nem, nem, egyetlen garas sem fog kikerülni onnan cél nélkül... Tudod, hogy bennem meg lehet bízni; inkább a kezem hagyom levágni... Odalenn tízezer frankra van szükségetek: odaadom nektek a tízezer frankot és kétszer is ráfordítom a kulcsot. A fiók szent.

— Tízezer frankkal, — mondta Lazare, — biztos vagyok a siker felől... A nagy kiadásokat már elintéztük; vétek volna elcsüggedni. Meglátjátok, meglátjátok... Téged meg, drágám, arany ruhába foglak öltöztetni házasságunk napján, mint egy királynét.

Az örömet Cazenove doktor váratlan megérkezése még növelte. Azért jött, hogy beközzön egy halászt, aki egy csónak alatt összezúzta az ujjait; és ott tartották, erőszakkal megittattak vele egy csésze teát. A nagy ujság látszólag nem lepte meg. Csak amikor hallotta, hogy mennyire lelkesednek Chanteauék az algák kiaknázásáért, nyugtalan pillantást vetett Paulinera.

— A gondolat kétségtelenül elmés, — dünyögte; — meg lehet próbálni. De még biztosabb, ha járadéka van az embernek. A maguk helyében, enélkül is boldog lennék a magam kis zugában...

Elharapta szavait, mert látta, hogy árnyék sáppasztja el a fiatal leány szemeit. A nagy szeretet, melyet Pauline iránt érzett, újból megszólaltatta s most már meggyőződése ellenére folytatta:

— Óh! A pénz jó dolog, szerezzenek belőle sokat... De a lakodalmukon én is táncolni fogok. Igen, el fogom táncolni a karaibok zambukoját, amelyet fogadok, hogy nem ismernek... Nézzék

csak! A két kéz csípő-csapkodások közepette malomként forog a has előtt és így járják körül a foglyot, amikor már meg van főzve és az asszonyok felszeletelik.

A hónapok tovább folytak. Pauline most visszanyerte mosolygó nyugalját; csak a bizonytalanság nehezedett őszinte természetére. Szerelmének bevallása, a házasság határidejének kitűzése látszólag még testi zavarait is lecsillapította; és láz nélkül vette tudomásul élete kivirágzását, testének ezt a lassú ébredését, vérének ezt a vörös lüktetését, ami egyidőben annyira kínoztta nappal és gyötörte éjszaka. Nem ez volt-e az általános törvény? Nőnie kellett, hogy szeressen. Egyébként Lazarehoz való viszonya egyáltalán nem változott meg; mindketten folytatták a közös munkálatokat: Lazare szakadatlanul elfoglalva, a megkívánás vágya ellen a zúgshálódoák élményeitől vértézve, Pauline annyira egyszerűen, annyira nyíltan a mindenttudó és szűzleány nyugalmaában, hogy mintegy kettős fegyverzet oltalmazta. Azonban néha, a túlsúfolt nagyszoba közepén, megfogták egymás kezét és gyengéden egymásra nevettek. Egy természetrajzi könyvet lapozgattak együtt, miközben a hajuk összeért; vagy egy piros bromüvegecskét, egy lila jód-mintát vizsgáltak s egy pillanatra egymásra támaszkodtak; vagy Pauline Lazare mellett hajolt az asztalt és a zongorát ellepő műszerek fölé, vagy hívta Lazaret, hogy emelje fel a szekrény legmagasabb polcaíg. De ebben az állandó érintkezésben nem volt több a nagyszülők szemeláttára váltott, megengedett gyengédségnél, az unokafivér és unokanővér érzéki örömtől alig fűtött jóbarátságánál, akiknek egy szép napon össze kellett házasodniok. Amint Chanteauné mondta, valóban okosak voltak. Amikor a kacér és csinosarcú Louise látogatóba jött, Pauline még

csak féltékenynek sem látszott.

Egy egész év múlt el ily módon. A gyár már dolgozott s talán főként azok a nyűgök védték a fiatalokat, amelyeket az üzem okozott. A műszerek nehézségekkel járó átépítése után az első eredmények kitűnőeknek látszottak; a hozam kétségtelenül közepes volt, de a módszert tökéletesítve s a gondosságot és szorgalmat megkettőzve óriás termelést kellett elérniök. Boutigny már széles piacokat teremtett, sőt túlságosan széleseket. A gazdagság bizonyosnak látszott szemükben. És ez a remény ettől kezdve makacssá tette őket, elnéztek a romlás minden előjele fölött, a gyár örvény lett, ahová marokkal szórták a pénzt, mindig abban a szilárd meggyőződésben, hogy azt végül is arany rudak alakjában vissza fogják kapni. Minden új áldozattal csökönységük fokozódott.

Chanteauné eleinte semmit sem vett ki az íróasztal fiókjából anélkül, hogy ezt Pauline-nal ne közölte volna.

— Kicsikém, szombaton fizetéseket kell eszközölnötök, három ezer frankotok hiányzik... Nem jönne fel velem, hogy kiválaszd az eladandó címleteket?

— Hiszen magad is kiválaszthatod őket, — felelte a fiatal leány.

— Nem; tudod, hogy semmit sem teszek nélküled. A te pénzedről van szó.

Később Chanteauné felhagyott ezzel a szigorral. Egy este Lazare vallomást tett neki egy adóságáról, melyet eltitkolt Pauline előtt: ötezer frankról volt szó rézcsövekért, melyeket fel sem használtak. És minthogy az anya éppen az imént látogatta meg a fiókot a fiatal leánnyal együtt, most, fia kétségbeesése láttára, egyedül ment vissza és kivette az ötezer frankot, azzal az önmagának adott ígérettel, hogy az első bevételből visszateszi.

De ettől a naptól fogva a rés nyitva volt, Chanteauné hozzászokott és számlálás nélkül merített a forrásból. Különben még sértőnek is találta végül, hogy állandóan egy gyerektől függjön valaki az ő korában, és haragudni kezdett érte a leányra. Majd visszaadják neki a pénzét; ha az övé is, ez még nem elegendő ok arra, hogy egy lépést se tehessenek, mielőtt engedélyt ne kértek volna tőle rá. Amióta lyukat ütött a fiókban, Chanteauné nem kívánta többé, hogy elkísérjék. Paulinera nézve ez megkönnyebbülést jelentett, mert jószíve dacára az íróasztalhoz való látogatások kínosak voltak számára: józan esze katasztrófát jósolt, anyja okos takarékossga fellázadt benne. Eleinte csodálkozott Chanteauné hallgatásán; jól érezte, hogy a pénz mégis elúszik és hogy őt magát egyszerűen mellőzik. Azután jobbnak látta így a dolgot, legalább nem kell minden alkalommal néznie, hogyan zsugorodik össze az értékpapír-csomó. Ettől kezdve, bizonyos órákban, csak gyors pillantásaik keresztelték egymást: az unokahúg merev és aggódó tekintete, mikor rájött egy újabb kölcsönre, és a nagynéni tétova pillantása, akit bosszantott, hogy el kell fordítania a fejét. Mintha a gyűlölet csírája sarjadozott volna.

Szerencsétlenségre, éppen ebben az évben jutott Davoine csődbe. Bárha a katasztrófát előre látták, az esemény rettenetes csapás volt Chanteauékre nézve. Nem maradt egyebük a három ezer frank évjáradéknál. Amit az összeomlástól megtudtak menteni, körülbelül tizenkétezer frankot, azt tüstént elhelyezték és így összevéve háromszáz frank kamatjuk volt havonta. Chanteaunénak már a legelső hónap második felében ötven frankot kellett kölcsönöznie Paulinetól: a verchemonti mézsáros jelentkezett a számlájával, akit nem lehetett elküldeni. Azután száz frank kellett, hogy

megvehessen egy mosóüstöt, majd többízben tíz frank burgonyára és ötven sou halra. Odáig sülyedt, hogy Lazaret és a gyárat már csak napról-napra, szégyenletes kis összegekkel tudta fenntartani; sőt még mélyebbre is zuhant: a háztartáshoz kellő fillérekkig és az adósság nyomorúságosan betömögetett lyukaiig. Különösen a hónapok végefelé látták diszkrét lépésekkel gyakorta eltűnni és csaknem azonnal visszatérni, kezével zsebében, ahonnan, ha egy számlát kellett kifizetnie, egyenként szedte elő a sou-darabokat. Teljesen rabja lett a szokásnak és végül már az íróasztal fiókjából élt, szégyenkezés, ellenállás nélkül. De azt a halk nyikorgást, amit az íróasztal hallatott, amikor a fiókját kinyitotta, a megszokás dacára sem tudták idegei elviselni. Micsoda ócska koffer! Ha elképze-
zeli, hogy sohasem vehetett magának egy tisztes-séges íróasztalt! Ez a tiszteletreméltó butor, amely egy vagyonnal megrakva a vidámság és gazdagság külsejét kölcsönözte eleinte a háznak, ma annak romlása lett, egy megmérgezett átokszelencéhez hasonlóan, amelynek résein a csapások kitódulnak.

Az egyik este Pauline ezzel szaladt be az udvarból:

— A pék! ... Három nappal tartozunk neki, két frank nyolcvanöttel.

Chanteauné keresgélni kezdett a zsebeiben.

— Fel kell mennem, — dünnyögte.

— Csak maradj, — felelte a fiatal leány meg-gondolatlanul, — majd felmegyek én ... Hol van a pénz?

— Nem, nem; nem találád meg ... Eltettem valahová! ...

A nagynéni hebegett; és néma tekintetet váltottak egymással, mely mindkettőjüket elsáppasztotta. Kínos tétovázás következett, majd Chanteauné felment, magába fojtott dühtől remegve,

mert világosan érezte, hogy gyámleánya tudja, hova ment a két frank nyolevanöt centimeért. Minek mutogatta hát neki oly gyakran a fiókban alvó pénzt? Hajdani fecsegő becsületessége elkese-
rítette; Pauline nyilván követi képzeletében, látja kinyitni a fiókot, túrkálni benne, bezárni. Mikor ismét lejött az emeletről és kifizette a péket, dühében rátámadt a fiatal leányra.

— Mondhatom, tiszta a ruhád! Honnan jössz?... Talán vizet húztál a kertöntözéshez? Bízd csak ezt a munkát Véroniquera. Szavamra! Készakarva piszkítod be magad; úgy látszik nem tudod, hogy mibe kerül... A járadékod nem olyan nagy; már ki sem tudok jönni vele...

És folytatta. Pauline, aki eleinte védekezni próbált, most szótlanul, összeszorult szívvel hallgatott. Nagynénje egyidő óta egyre kevésbé szerette; ezt világosan érezte. Mikor egyedül maradt Véronique-kal, sírni kezdett; és a cseléd a serpenyőket kezdte lökdösni, hogy ne kelljen színt vallania. Mindig dörmögött a fiatal leányra; de durvaságában is felébredt most az igazságérzés.

A tél beköszöntött, Lazare elesüggedt. Szenvedélye megint megfordult, a gyár visszataszította és rémítette. Novemberben, egy újabb pénzszüke idején, félelem fogta el. Nem egyszer túltette magát az ilyesmin, de ezúttal remegett, végképp kétségbeesett, vádolta a tudományt. A gyártási terve ostobaság; hasztalan tökéletesítik a módszereket, sohasem fogják a természettől kicsikarni, amit nem akar odaadni; és lepocskondiázta még mesterét, a híres Herbelint is, aki, mikor egyízben egy utazásáról visszatérve, kénytelen volt a gyárat meglátogatni, zavartan maradt állva a készülékek előtt, azt erősítgetve, hogy talán túlságosan nagyméretűek ahhoz, hogy dolgozószobája kis készülékeinek pontosságával működhessenek. Alapjában véve csak

egy kísérlet történt; az igazság az volt, hogy a hűtő-reakciónál még nem találták meg annak a nyitját, hogyan kell a kívánt fokon fenntartani a testek kikristályosításához szükséges alacsony hőmérsékleteket. Lazare kivont ugyan az algákból bizonyos mennyiségű kálium-bromürt, de minthogy nem sikerült utána kellőképp izolálnia a négy vagy öt másik testet, amelyet így a hulladékok közé kellett dobnia, a gyártás kudarcot vallott. Lazare belebetegedett, beismerte magáról, hogy vereséget szenvedett. Azon az estén, amikor Chanteauné és Pauline könyörögve kérték, hogy csillapodjék és tegyen még egy végső kísérletet, kínos jelenet játszódott le, sértő szavakkal, könnyekkel és akkora erővel bedurrantott ajtókkal, hogy Chateau nyugalmaiból kizökkentve ugrált karosszékeiben.

— Megöltök! — kiáltott a fiatalember gyermekes kétségbeesésében és kétszer magára zárta szobája ajtaját.

Másnap a reggelihez egy számokkal teleírt papírlapot hozott magával. Pauline száznyolcvanezer frankjából már közel százezer franknak nyakára hágtak. Okos volt folytatni a dolgot? Minden rá fog menni; és az előző esti félelme újból halottsáppadtá tette. Anyja egyébként most igazat adott neki; sohasem mondott ellent fiának; szeretetében a hibáiban való bűnrészesséig is elment. Egyedül Pauline próbált még vitatkozni. A százezer frank megdöbbenetete. Hogyan! már itt tartanak, már elvették vagyonának több, mint a felét! A százezer frank elvesz, ha Lazare vonakodik tovább harcolni! De hiába beszélt az egész idő alatt, míg Véronique az asztalt leszedte. Azután nehogy szemrehányásokban fakadjon ki, kétségbeesetten felment és bezárkózott szobájába.

Utána csönd támadt, a család zavarában az asztalnál feledkezett.

— A gyermek határozottan kapzsi, ez öreg hiba, — mondta végül az anya. — Nem kívánom, hogy Lazare halálra dolgozza és izgassa magát.

Az apa félénk hangon megkockáztatta:

— Nekem senkisésem beszélt egy ilyen összegről . . . Százezer frank, Istenem! ez borzasztó.

— Ugyan! mi az a százezer frank? — szakította félbe felesége kurtán; — vissza fogják neki adni . . . Ha a fiunk elveszi, elég ember hozzá, hogy meg tudjon keresni százezer frankot.

Azonnyomban megvitatták a vállalkozás felszámolásának kérdését. Tulajdonképpen Boutigny rémítette meg Lazaret, katasztrófális képet festve neki a helyzetről. Az adósság közel húszezer frankot tett ki. Mikor Boutigny látta, hogy üzlettársa kész a visszalépésre, először azt mondta, hogy ő maga Algériában fog letelepedni, ahol nagyszerű állás vár rá. Azután hajlandónak nyilatkozott a gyárat átvenni; de ezt olyan áldozatnak tüntette fel és annyira összebonyolította a számításokat, hogy végül is az egész telket, a felszereléseket és a készülékeket megkapta a húszezer frank adósság átvállalása fejében és Lazare az utolsó pillanatban még diadalnak tudhatta be, hogy ötezer frankot sikerült belőle három havonta fizetendő váltókban kicsikarnia. Másnap Boutigny eladta a készülékek rézalkatrészeit és az épületet kereskedelmi szóda nagybani gyártására rendezte be, minden tudományos kísérletezés nélkül, tisztára az ismert módszerek alapján.

Pauline, aki szégyelte, hogy az okos és takarékos leány egy pillanatra megmozdult benne, újra nagyon vidám és nagyon kedves lett, mintha egy hibát kellett volna jóvá tennie. Mikor Lazare elhozta az ötezer frankról szóló váltókat, Chanteauné diadalt ült. A fiatal leánynak fel kellett vele mennie, hogy betegyék az értékeket a fiókba.

— Mégis ötezer frank, amit visszaszerezünk, kedvesem . . . Fogd, a tied. A fiam semmit sem akar belőle megtartani, noha annyit fáradozott.

Egy idő óta Chanteau kínosan gyötrődött, köszvényétől karosszékéhez lebilincselve. Jóllehet nem merte aláírását megtagadni, az a mód, ahogyan felesége gyámleányuk vagyonát kezelte, félelemmel töltötte el. A százezer frank szakadatlanul ott csengett a füleiben. Hogyan fogják betömni ezt a lyukat azon a napon, amikor be fog kelleni számolnia? És a legrosszabb az volt a dologban, hogy az algyám, ez a Saccard, aki abban az időben egész Párist megtöltötte spekulációinak lármájával, egyszerre csak vissza kezdett emlékezni Paulinera, akitől nyolc éven keresztül teljesen megfélemlézni látszott. Irt, érdeklődött iránta, sőt arról is beszélt, hogy egy reggel be fog toppanni Bonnevilleba, minthogy üzleti ügyekben amúgy is Cherbourgba kell utaznia. Mit feleljenek neki, ha vagyon-kimutatást követel, amihez meg van a joga? Hirtelen felébredése fenyegetésnek tetszett oly hosszú közömbösség után.

Amikor Chanteau végül szóba hozta ezt a kérdést felesége előtt, úgy találta, hogy az asszonyban inkább a kíváncsiság dolgozik, mint a nyugtalan-ság. Egy pillanatig megszimatolta az igazságot, amikor arra gondolt, hogy Saccard a milliók utáni vágyában talán egy garas nélkül áll és azt tervezi, hogy magához kaparintja Pauline pénzét, hogy megtízszerezze. Azután letévedt a helyes nyomról és azt a kérdést vetette fel magában, hogy nem maga a fiatal leány írt-e másod-gyámjának, hogy boszút álljon rajtuk. S mikor ezt a feltevést a férje visszautasította, egész fantasztikus történet alakult ki képzeletében Boutigny szeretőjének, ennek a szemétnek a névtelen leveleiről, akit nem akartak házukban fogadni és aki most még a keresztvizet is

leszedi róluk Verchemont és Arromanche csapszékeiben.

— Alapjában véve fütyülök rájuk! — mondta.

— Igaz, hogy a kicsi még nincsen tizennyolc éves; de elég, ha tüstént összeházásítom Lazare-ral, a házasság nagykorúvá teszi.

— Biztos vagy benne? — kérdezte Chanteau.

— Persze! Épp ma reggel olvastam a törvénykönyvben.

Chanteauné valóban olvasgatta mostanában a törvénykönyvet. Utolsó skrupulusai csaptak ott össze egymással, ott keresett mentségeket; becsület-érzése szakadatlan felörlődésében, melyet a mellette heverő nagy vagyon kísértése óráról órára fokozatosan kiirtott belőle, érdeklődéssel kutatótt törvényt szentesítette kibúvók után.

Egyébiránt Chanteauné nem tudta elhatározni magát a tényleges házasságkötésre. Az anyagi csapás után Pauline siettetni szeretette volna a dolgokat: minek várni hat hónapig, hogy betöltse tizennyolcadik évét? jobb túl lenni rajta, mint elhalasztani az egybekelsét addig, amíg Lazare állást talál előzőleg magának. A leány arra is bátorságot vett, hogy a házasság kérdését szóba hozza nagynénje előtt, aki zavarában valami hazugságot talált ki s az ajtót becsukva, suttogva vallotta be neki fia kínzó titkát: Lazare túlságosan finom érzésű volt, szenvedett a gondolattól, hogy nőül vegye, mielőtt még vagyont hozhatna neki, kiváltképp, hogy az övét már felhasználta. A fiatal leány csodálkozással hallgatta, nem értve meg a regényes meseszöveget; akár gazdag, akár szegény, ő hozzámegy Lazarehez, mert szereti; és különben is meddig fog kelleni várakozniok? Talán örökre. Chanteauné azonban hevesen tiltakozott, magára vállalta, hogy legyőzi ezt a túlzott becsületérzést, csak nem szabad semmit sem erőszakolni. Végül megeskette Pauli-

net, hogy hallgatni fog, mert félt, hogy a fiatalember valami elhamarkodottságot követ el, esetleg hirtelen elutazik, mihelyt rájön, hogy érzelmeit kitalálták, kiteregették, megvitatták. Paulinet nyugtalanság fogta el; el kellett magát szánnia, hogy türelmes lesz és hallgatni fog.

Viszont azonban Chanteau, mikor a Saccardtól való félelem gyötörte, unszolta feleségét:

— Ha a házasság mindent rendbehoz, add hát össze a gyerekeket.

— Nem sietős, — felelte az asszony. — A veszedelem még nincs az ajtó előtt.

— De ha egy nap úgyis összeházasítod őket... Remélem, nem változtattad meg az elhatározásodat. Belepusztulnának.

— Oh! belepusztulnának... Amíg még nincsen valami megtéve, lehet meg sem tenni, ha különben baj származnék belőle. Meg aztán mit akarsz? mindketten fiatalok, meg fogjuk látni, vajjon később is úgy tetszeni fog-e nekik a házasság.

Pauline és Lazare újra kezdték közös régi életüket, négy fal közé zárva a kemény, hideg téltől. Az első héten a leány olyan szomorúnak, olyan restelkedőnek és olyan elkeseredettnek látta a fiút, hogy mint valami beteget, végtelen gyöngédséggel ápolta; egyenesen szánakozott ezen a nagy gyerek, akinek állhatatlan akarata és ideges bátorsága volt felelős a kudarcaiért; és lassanként egy anya korholó tekintélyét öltötte vele szemben magára. Lazare eleinte felfortyant, kijelentette, hogy elmegy parasztnak, egy váratlan gazdagság esztelen reményeibe ringatta magát, pirulva a kenyér miatt, amelyet evett és nem akarva egy óráig sem tovább maradni családja nyakán. Azután a napok teltek, Lazare egyre jobban halogatta eszméinek kivitelét, megelégedett azzal, hogy minden reggel megváltoztatta a tervét, a tervet, amelynek néhány szökke-

néssel a megbecsülés és a gazdagság csúcspontjára kellett őt felvinnie. Pauline, akit nagynénje hazug besúgásai megrémítettek, ilyenkor csendesítette: kívánja-e valaki, hogy így eméssze magát? tavasszal majd állást keres magának és tüstént talál is: de addig rá fogják erőltetni a pihenésre. Az első hónap végén már úgy látszott, hogy a lány megszelídítette; Lazare céltalan tétlenségbe merült, gúnyos rezignációba mindaz iránt, amit „a lét boszúságainak” nevezett.

Pauline valami nyugtalanító, ismeretlen vonást vett mindjobban észre Lazareban, ami felháborította. Szánta dühkitöréseieért, túlságosan gyorsan ellobbanó szalmalángjáért, amikor látta, hogy mindenben gúnyolódik és színtelen és keserű hangon prédikálja a *semmit*. Olyan volt ez a tél nyugalmában, ennek az istenhátamögötti Bonneville-nek odujában, mint régi párisi élményeinek, olvasmányainak, iskolatársaival folytatott vitáinak felébredése. Pesszimizmus kerítette hatalmába, egy rosszul megemésztett pesszimizmus, amelyből nem maradt meg egyéb, mint egy lángész szeszélyei Schopenhauer nagy, fekete költészete. A fiatal leány nagyon jól átértette, hogy unokabátyjának az emberiséggel való pörlekedése mögött a kudarc okozta düh, a gyár katasztrófája húzódik meg, amelytől még a föld is recsegni látszott. De mélyebbre nem tudott belelátni az okokba és hevesen tiltakozott, mikor Lazare előráncigálta régi alap-tételeit, a haladás tagadását, a tudomány végleges hiábavalóságát. Vajjon az a barom Boutigny nem kezd-e vagyont szerezni közönséges szódájával? Minek tegye hát magát tönkre az ember a jobbnak keresésével, új törvények kutatásával, ha úgyszólván az empirizmus arat győzelmet? Mindig ebből indult ki és gonosz nevetésre vont ajkakkal azon végezte, hogy a tudománynak csak egy bizonyos haszna

lenne, ha nevezetesen lehetővé tudná valaha is tenni, hogy egyszerre, valami hatalmas bombával felrobbanthassuk a világmindenséget. Azután maró gúnnyal vete sorra az Akarat cselszövéseit, amely a világot kormányozza és az élni akarás vak ostobaságát. Az élet — fájdalom és Lazare az indai fakírok erkölccstanára lyukadt ki, a megsemmisülés révén való megváltásra. Mikor Pauline a cselekvéstől való irtózásról hallotta szónokolni, mikor Lazare a népek végső öngyilkosságát jósolta, akik tömegesen fogják belevetni magukat a fekete Semmibe, vonakodva új nemzedékeket nemzeni, mihelyt fejlett intelligenciájuk meg fogja őket győzni arról az értelmetlen és véres parádéről, melyet egy ismeretlen erő játszát el velük, — a leány heveskedni kezdett, érveket keresett, de alul maradt a vitában, mert tudatlan volt ezekben a kérdésekben és nem volt metafizikai feje, amint Lazare magát kifejezte. De vonakodott beismerni vereségét és egyenesen a pokolba küldte Lazare Schopenhauerét, akiből a fiú idézeteket akart neki felolvasni: egy ember, aki olyan gonoszul írt az asszonyokról! képes lett volna még meg is fojtani, ha nem tudja be erényeül, hogy legalább az állatokat szerette.

— Hagyd abba! — kiáltotta; — ostobaságokat beszélsz. Majd akkor gondolunk a halálra, amikor öregek leszünk.

A halál gondolata, melyet Pauline olyan vidáman tárgyalt, Lazaret minden egyes alkalommal elkomorította. Rendszeren más tárgyra terelte a beszélgetést, maga elé mormogva:

— A halál független az életkortól.

Pauline tudatára ébredt végül, hogy a halál rémülettel tölti el Lazaret. Visszaemlékezett ijedt felkiáltására, mikor egyszer a csillagokat nézték; látta most, hogy bizonyos szavaknál elsápad, elhallgat, mint akinek egy titkos betegséget kell rejte-

getnie; és a *semmitől* való rettegés nagy meglepetés volt számára ennél a csökönyös pesszimistánál, aki arról beszélt, hogy az élő lények egyetemes legyilkolásánál gyertyákként fogják kioltani a csillagokat. A baj távolról eredt; Pauline még csak nem is gyanította a komolyságát. Minél idősebb lett Lazare, annál közelebb látta maga előtt a halált. Húszéves koráig elég volt, hogy ráfújjon este egy hideg lehellet, amikor lefeküdt. Ma nem tehette le a fejét a párnájára anélkül, hogy meg ne fagyasztotta volna ereiben a vért a *nincs tovább* gondolata. Álmatlanság kínoztá, lemondóan állt a végzetes szükségszerűség előtt, amely gyászos képekben vonult el előtte. Mikor végül elnyomta a fáradtság, nem egyszer riadt fel álmából és a rémülettől tágranyílt szemekkel, összekulcsolt kezekkel ült fel ágyában, a sötétségben rebegve: „Istenem! Istenem!” Melle zihált, azt hitte, hogy meghal; világot kellett gyujtania, úgy várta, hogy teljesen felébredjen és visszanyerje némileg nyugalma. Ebből a rémületből szégyenkezés maradt benne vissza: mégis csak ostobaság ez az Istenhez való fohászkodás, akit tagadott, ez az öröklött emberi gyengeség, amely segítségért kiabál a világpusztuláskor! De a roham szinte minden este megisméltódott, mint valami gonosz szenvedély, amely józan esze ellenére hatalmába kerítette. Különben napközben is ugyanezt a rögeszméjét idézte fel minden, egy véletlenül odavetett mondat, egy hirtelen gondolat, amelyet egy váratlan látvány, egy olvasmány szült. Mikor egy este Pauline felolvasta nagybátyjának az ujságot, Lazare magából kikelve ment ki a szobából az egyik író fantasztikus meséjének hallatára, aki bemutatta a huszadik század léghajókkal teli égboltozatát, melyek az egyik kontinensről a másikkra szállítják az utasokat: ő már nem lesz ott, ezek a léghajók, amelyeket ő nem

fog látni, eltűntek ama jövőendő századok semmijének mélyében, amelyeknek rajta kívül való lepergése rettegéssel töltötte meg. Hasztalanul ismételték filozófusai, hogy egy szikrányi élet sem vész el, az ő énje erőszakosan tiltakozott az ellen, hogy végetérjen. Vidámsága már felörlődött ebben a küzdelemben. Mikor Pauline, aki nem értette meg mindig jellemének ugrásait, oly órákban figyelte meg, amikor Lazare nyugtalan szégyenérzéssel rejtgette fájó sebét, részvétet érzett iránta; érezte, hogy nagyon jónak kell vele szemben lennie és boldoggá kell tennie.

A második emeleti nagyszobában teltel-múltak napjaik, az algák, az üvegedények, a műszerek közepette, amelyektől Lazarenak még ereje sem volt megválni; és a moszatok szétporlódtak, az üvegedények elszíntelenedtek, míg a műszerek megromlottak a porréteg alatt. Belevesztek, megperzselődtek ebben a rendetlenségben. A decemberi záporok gyakran reggeltől estig verték a palatetőt, a nyugati szél, mint egy orgona búgott be az ácsmunka résein. Egész hetek múltak el egyetlen nap-sugár nélkül, nem láttak egyebet, mint a szürke tengert, egy szürke végtelenséget, amelybe a föld szinte beleolvadt. Pauline, hogy a hosszú, üres órákat kitöltse, azzal szórakozott, hogy egy tavasszal szedett Floridea-gyűjteményt osztályozott. Lazare, aki unottan sétált fel-alá, eleinte megelégedett azzal, hogy elnézte, hogyan ragasztja fel a leány a törékeny virágokat, amelyeknek finom vörös és kék színe akvarell-tónusokra emlékeztetett; azután, a henyéléstől betegesen, megfélemedezett tétlenségi elméletéről és kiásta a zongorát a megrozsdásodott műszerek és a piszkos üvegek tömege alól. Egy hét múlva már újból teljesen hatalmában volt zeneszenvedélyének. Az első seb a művész kudarca volt benne, amit újból megtaláltak volna

a csődöt mondott tudósnál és gyárosnál. Egy reggel, mikor maga szerzette Halotti indulóját játszotta, újból megihlette a Fájdalom nagy szimfóniájának gondolata, melyet egykor meg akart írni. Most minden egyéb rossznak tűnt fel előtte, csak az indulót fogja megtartani; de micsoda tárgy! mit lehet belőle csinálni! és bele fogja foglalni egész filozófiáját. Az elején az élet fog megszületni egy erő önző szeszélyéből; utána fog jönni a boldogság káprázata, a lét ostobasága megkapó aláfestésekben: szerelmesek párosodása, katonai vérengzés, egy isten, aki a keresztfán leheli ki a lelkét; a rossz harsogása egyre erősödik, az élők jajveszékelése megtölti az eget, egészen a megváltás végső tételéig, egy dallamig amelynek mennyei édessége az egyetemes megsemmisülés örömét fogja kifejezni. Már másnap munkához látott, a zongorát ütogetve és fekete tollvonásokkal írva tele a papirost. Minthogy az egyre jobban berekedő hangszer csak hörgött, ő maga énekelte le a hangjegyeket, harangozó bongásával. Soha munka még ennyire nem lelkesítette; megfeledkezett az étkezésekről is, szinte belesüketítette Paulinet, aki jó gyermek létre mindezt nagyon helyénvalónak találta és türelmesen tisztázta le a kottákat. Lazare biztos volt benne, hogy ezuttal remekművet alkotott.

Amde lassanként lecsillapodott. Már csak a bevezető részt kellett volna megírnia, de az ihlet elkerülte. Mintha minden elaludt volna benne. És egymásután szívta a cigarettákat partitúrája előtt, amely a nagy asztalra volt kiterítve. Pauline, a maga részéről, egy-egy tételt játszott le belőle, egy növendék ügyetlenségével. Ezek a pillanatok voltak azok, amelyekben meghittségük veszélyessé vált. A fiúnak többé nem foglalta le agyát, nem fárasztotta ki testét a nyugös gyár; és most, hogy tétle-

nül, a henyeségtől meggyötört vérrel be volt zárkózva a leánnyal egy szobába, fokozódó gyengédséggel kezdte azt szeretni. Pauline olyan vidám, olyan jó! oly örömmel áldozza fel magát! Lazare eleinte azt hitte, hogy egyszerűen hálaérzésének enged, ama testvéri szeretet fokozódásának, amelyet Pauline gyermekkoruk óta felébresztett benne. De lassanként az eddig szunnyadozó vágy is felütötte fejét: végül észrevette a nőt ebben a fiatalabb testvérében, akinek oly sokáig veregette a széles vállait, anélkül, hogy az illatuk zavarba hozta volna. Ilyenkor, ha véletlenül hozzáért Paulinehoz, akár csak amaz, ő maga is elpirult. Nem mert többé közel menni hozzá, háta fölé hajolni, hogy egy pillantást vessen a kottára, amelyet másolt. Ha kezeik találkoztak, mindketten hebegni kezdtek, lélekzetük elakadt, arcuk lánggal égett. Ettől fogva délutánjaikat mintegy betegen kinlódták végig, tétova vágyódástól gyötrődve egy boldogság után, melynek érezték a hiányát.

Néha, hogy véget vessen egy-egy ilyen zavartságnak, amelytől kéjesen szenvedtek, Pauline a mindent tudó szűzlány kedves merészségével tréfálkozott.

— Ah! még el sem mondtam neked! Azt álmodtam, hogy a te Schopenhauered a másvilágon megtudta a házasságunkat és éjszaka visszajött, hogy meghuzigálja a lábunkat.

Lazare feszélyezetten nevetett. Jól hallotta, hogy Pauline örökös ellentmondásain gúnyolódik; de végtelen gyengédség hatotta át és némította el élni akarása miatt való gyűlöletét.

— Légy kímélettel, — mormogta; — tudod, hogy szeretlek.

Pauline szigorú arckifejezést öltött.

— Vigyázz magadra! még el találod halasztani

a megváltást... Lám, megint visszaestél az önzésbe és az ábrándozásba.

— Nem hallgatsz, te rossz pénz!

És kergetni kezdte a szobában, miközben a leány tovább szavalta a pesszimista filozófia foszlányait, egy sorbonne-i bölcészdoktor öntelt hangján. Mikor aztán elfogta, Lazare nem merte karjaiban tartani és büntetésül megcsípni, mint régente.

Az üldözés azonban az egyik nap annyira heves volt, hogy a fiú erőszakosan elkapta a derekánál. Pauline csengőn kacagott. Lazare a szekrényhez szorította, fejét vesztve az ellenállás miatt.

— Ah! ezuttal megvagy... Mondd csak, mit csináljak veled?

Arcuk összeért, a leány még mindig nevetett, de elhaló nevetéssel.

— Nem, nem; bocsáss el, nem fogom újra kezdeni.

Lazare durva csókot nyomott a szájára. A szoba forogni kezdett, úgy tetszett, mintha tüzes szél röpítené ki őket a világűrbe. Amint Pauline erőszakosan kitépte magát, hanyattesett. Egy pillanatig megdőbbentek, kipirosodva, fejüket félrefordítva. Azután a leány felült, hogy lélekzethez jusson és komolyan, elégedetlen hangon mondta:

— Megütöttem magam miattad, Lazare.

Ettől a naptól fogva a fiú kerülni kezdte még a leány lélekzetének forráságát és ruhájának érintését is. Beesülete fellázadt még a gondolatára is, hogy valami ostobaságot kövessen el és viszaéljen Pauline bizalmával. Pauline ösztönszerű ellenállása dacára Lazare látta, hogy övé a leány, akit az első ölelésre elbódít a vére s aki őt annyira szereti, hogy kívánságára kész lenne teljesen neki adni magát; okos akart lenni mindkettejük helyett, mert tudta, hogy őt terhelné minden felelősség egy ka-

landért, amelynek veszélyét, tapasztalatai folytán, csak ő láthatta előre. De ettől az önmaga ellen vívott harctól szerelme erősödött. Minden élesztette a tüzét: az első hetek tunyasága, színlelt lemondása, az élettől való undorodása, amely mögött az az ellenállhatatlan vágy rejtőzött, hogy éljen, hogy szeressen, hogy az üres órák unalmát új szenvedésekkel töltsse ki. És a zene végkép egzaltálta, a zene, amely együtt röpítette őket az ábrándok világába a ritmus szüntelenül szélesbedő szárnyain. Hitt ebben a nagy szenvedélyében, megesküdt, hogy neki fogja magát szentelni. Nem volt kétséges előtte: hírneves muzsikus lesz belőle, mert csak a szívéből kellett merítenie. Minden megtisztulni látszott, Lazare térden állva akarta imádni jó angyalát és még csak eszébe sem jutott a gondolat, hogy siettesse a házasságot.

— Nesze! olvasd csak el ezt a levelet, amelyet ebben a pillanatban kaptam, — mondta egy napon Chanteau rémülten a feleségének, aki Bonneville-ből tért haza.

Megint Saccardtól jött a levél, ezúttal fenyegető. Azt írta, hogy már november óta kéri a vagyronról a kimutatást; s minthogy Chanteauék kitérő válaszokat adtak, bejelentette, hogy vonakodásuk miatt összehívja a családi tanácsot. Bárha nem vallotta be, Chanteaunét is elfogta férje rémülete.

— A nyomorult! — dünnyögte, miután elolvasta a levelet.

Némán, egészen sápadtan néztek egymásra. A kis ebédlő halotti csendjében már hallották a botrányos pörlekedés lármáját.

— Most már nem habozhatsz tovább, — kezdte el az apa, — add férjhez a leányt, mert a házasság nagykorúvá teszi.

De ez a megoldás napról-napra visszatetszőbb

lett az anyának. Aggodalmaknak adott kifejezést. Ki tudja, hogy illik-e egymáshoz a két gyermek? Jó barátokból is válhatnak rémes házastársak. Az utóbbi időben, mondta, bosszantó tapasztalatokat szerzett.

— Nem, nem; helytelen volna feláldoznunk őket a magunk békéjéért. Várjunk még... Különbén is minek házasanók össze őket most, amikor Pauline a múlt hónapban betöltötte tizennyolcadik évét és így törvényes nagykorúsítását kérhetjük.

Bizalma visszatért; felment, hogy megkeresse törvénykönyvét, amelyet mindketten tanulmányozni kezdtek. A 478-ik szakasz megnyugtatta őket, de a 480-ikkal szemben megzavarodtak, mert ez azt mondja, hogy a gyám a családi tanács által kinevezett gondnoknak elszámolni köteles. Igaz, hogy a markukban tartják a tanács összes tagjait s az azt fogja kinevezni, akit ők akarnak; csak hogy kit választassanak meg? A probléma az volt, hogy egy rettegett gyám-társ helyébe egy nekik tetsző gondnok kerüljön.

Chanteaunének váratlanul nagyszerű gondolata támadt.

— Mit szólnál Cazenove doktorhoz?... Bizonyos fokig be van avatva a viszonyainkba; nem fogja visszautasítani.

Chanteau fejbiccentéssel helyeselt, de mereven nézett feleségére, mert egy gondolat fúrta az oldalát.

— Így hát, — kérdezte meg végül, — hajlandó vagy odaadni a pénzt, akarom mondani a maradékot?

Az asszony nem felelt tüstént. Szemeit lesütötte az asztalra, amelyen ideges kézzel lapozgatta a törvénykönyvet. Azután erőt vett magán.

— Kétségtelen, hogy visszaadom; s még jó alkalom is lesz ez a számunkra, hogy megszabadul-

junk tőle. Látod, hogy máris mivel vádolnak bennünket... Szavamra! az ember végül még önmagában is kételkedni kezd. Száz sout adnék érte, ha ma este a pénz már nem volna az íróasztalomban. Egyébiránt mindenféleképpen vissza fog kelleni adni.

Másnap, amikor Cazenove doktor eljött Bonnevillébe szokásos szombati látogatására, Chanteauné tüstént szóvátette azt a nagy szolgálatot, amelyet barátságától vártak. Bevallotta előtte a helyzetet, hogy a pénz a gyár katasztrófájában elűszott, anélkül, hogy a befektetésre nézve valaha is megkérdezték volna a családi tanácsot; azután felemlítette a tervbevett házasságot, a gyengéd kötelekeket, amelyek valamennyiöket összefűzik és amelyeket egy botránypör széttépne.

Mielőtt a segítségét megígérte volna, az orvos beszélni akart Pauline-nal. Már régóta érezte róla, hogy kihasználják, hogy lassanként felélik; ha eddig tudott is hallgatni attól való féltében, hogy a leányt elszomorítja, most, amikor megkísérelték cinkostársukká tenni, kötelességének tartotta, hogy felvilágosítsa. A beszélgetés a fiatal leány szobájában folyt le. Az elején jelen volt nagynénje is; felkísérte az orvost, hogy kijelentse, hogy a házasság most már a nagykorúsítástól függ, mert Lazare sohasem egyezne be nőül venni unokahugát, amíg azzal a váddal illethetik, hogy ki akarja játszani a pénzzel való elszámolást. Ezzel Chanteauné visszavonult, azt színelve, hogy nem kívánja befolyásolni annak elhatározását, akit immár imádott leányának nevez. Erre a mélyen megindult Pauline könnyörögni kezdett az orvosnak, hogy tegye meg nekik azt a baráti szolgálatot, amelynek szükséges voltát az imént fejtették ki előtte. A doktor hasztalan próbálta felvilágosítani a helyzetéről: hogy kifosztják, hogy többé nem élhet jogor-

voslással; még azt is szeme elé tárta, hogy félti a jövője miatt, a teljes anyagi romlástól, a hálátmindent. Nekik hagyom, ami megmaradt, ha jobbekete ecsetvonás után, melyet Cazenove a képre felrakott, Pauline hangosan tiltakozott, vonakodott az orvost végighallgatni, lázasan sietett magát feláldozni.

— Nem, ne szánakozzék rajtam. Kapzsi vagyok, ha a látszat nem is mutatja; elég bajomba kerül, hogy legyőzzem magam... Vegyenek el mindent. Nekik hagyom, ami megmaradt, ha jobban fognak érte szeretni.

— Így hát az unokafivére iránt való barátságból fosztja ki önmagát? — kérdezte a doktor.

Pauline válasz helyett elpirult.

— És ha később az unokabátyja már nem fogja többé szeretni?

A leány megdöbbenve nézett rá. Szemei nagy könnyekkel teltek meg és szíve a fellázadó szerelem kiáltásában tört ki:

— Óh! nem, óh! nem... Miért gyötör annyira!

Cazenove doktor most már beleegyezett. Nem érzett magában bátorságot, hogy ebből a nagy szívből kioperálja gyengédségeinek illúzióját. A valóság elég gyorsan fog keménynek bizonyulni.

Chanteauné meglepően agyafurt fölényességgel vezette a hadjáratot. Ez a csata megfiatalította. Újból elutazott Párisba a szükséges felhatalmazásokkal. A családi tanács tagjait gyorsan megnyerte a maga gondolatai számára; azok különben sem tulajdonítottak soha nagyobb súlyt hivatásuknak: a szokásos közönyösségről tettek bizonyosságot. A családi tanács Quenu-ági tagjai, Naudet, Liardin és Delorme cousinek úgy gondolkodtak, mint ő; a Lisa-ági rokonok közül csak Octave Mouret-t kellett meggyőznie, minthogy az akkor Marseilleben élő másik kettő, Claude Lantier és

Rambaud megelégedett azzal, hogy írásban küldje meg hozzájárulását. Megható és bonyolult történetet mesélt el mindannyiuknak az arromanchei öreg orvos Pauline iránt való vonzalmáról és arról a szándékáról, hogy a fiatal leányra hagyja a vagyonát, ha megengedik, hogy törődhessék vele. Ami Saccard-t illeti, ő is engedett felfogásából Chanteauné három látogatása után, aki egy pompás ötletet pendített meg előtte Cotentin vajtermelésének egy új szállítási rendszer révén való megkaparintásáról. És a családi tanács kimondotta a nagykorúsítást és gondnokká az öreg tengerészorvost, Cazenove-ot nevezte ki, akiről a békebíró a legjobb információkat kapta.

Tizenöt nappal Chanteauné Bonnevilleba való megérkezése után a gyámi pénzelszámolás a leg-símább módon megtörtént. Az orvos náluk reggelizett s egy kissé tovább ültek az asztal mellett, hogy megbeszéljék a legutolsó caeni ujságokat, ahol Lazare csak a napokban töltött 48 órát egy pör miatt, amellyel az a piszok Boutigny fenyegette.

— Apropó, — mondta a fiatalember; — Louise nyilván meg fog lepni bennünket a jövő héten... Fel sem ismertem; most atyjánál lakik és milyen elegáns! ... Oh! mennyit nevettünk!

Pauline ránézett, csodálkozva hangja meleg izgalmán.

— Louiseről jut az eszembe, — kiáltott fel Chanteauné: — egy caeni hölgygel utaztam együtt, aki ismeri Thibaudiert-kat. Tátva maradt a szám, amikor hallottam, hogy Thibaudier százezer frank hozományt fog adni a leányával. Az anyja százezer frankjával együtt kétszázezer lesz a kicsikének... Mi? kétszázezer frank, ez ám a gazdagság!

— Bah! — kezdte el újra Lazare, — nincs is

rá szüksége; szép, mint egy Amor... És micsoda macska!

Pauline szemei elhomályosodtak, ajkait ideges megrándulás szorította össze. Az orvos, aki nem vette le róla a tekintetét, feléje emelte megkezdett rumos pohárkáját.

— Lám, még nem is koccintottunk... A boldogságunkra, barátaim. Házasodjanak össze gyorsan és legyen egy sereg gyerekük.

Chanteauné egyetlen mosoly nélkül, lassan nyújtotta előre poharát, míg Chanteau, aki a liköröktől el volt tiltva, csak fejével biccentett helyeslése jeléül. Lazare azonban olyan túláradó gyöngédséggel ragadta meg Pauline kezét, hogy a fiatal leány szívéből az egész vér az arcába szökött. Nem ő volt-e a jó angyal, amint Lazare nevezte, a mindig nyitott szenvedély, amelyből lángelméje táplálkozott? Pauline visszaadta a kézszorítást. Mindnyájan koccintottak.

— Éljenek száz évig! — folytatta az orvos, akinek az volt az elmélete, hogy száz év a szép emberi kor.

Lazare hirtelen elsáppadt. Ez az odavetett szám borzongással töltötte el; felidézte gondolataiban azt az időt, amikor már megszűnt létezni s amelynek örökös félelme ott virrasztott teste mélyében. Száz év múlva mi lesz vajjon belőle? Mi féle ismeretlen fog inni ezen a helyen, ennél az asztalnál? Remegő kézzel ürítette ki poharát, miközben Pauline újból megfogta és anyásan megszorította másik kezét, mintha ezen a halvány arcon a *nincs tovább* jeges lehelletét látta volna átsuhanni.

Rövid csend után Chanteauné komoly hangon megszólalt:

— Talán most elintézhetnök a dolgot.

Ugy határozott, hogy az aláírás az ő szobájában történjék meg: így ünnepélyesebb volt. Chanteau, mióta szalicilt szedett, könnyebben járt. A karfába kapaszkodva haladt felesége után; s mikor Lazare azt mondta, hogy kimegy a terraszra és elszí egy cigarettát, anyja visszahívta és ráparancsolt, hogy — legalább illendőségből — ő is jelen legyen. Az orvos és Pauline mentek legelől. Mathieu a felvonuláson csodálkozva, bezárta a menetet.

— Bosszantó ez a kutya, hogy mindenütt az ember nyomában van! — kiáltott Chanteauné, mikor be akarta csukni az ajtót. — Na gyere be; nem akarom, hogy kapargálj... Itt aztán senki sem fog bennünket zavarni... Amint látják, minden elő van készítve.

Valóban, egy tintatartó és néhány toll volt az asztalán. Azoknak a helyiségeknek nyomott levegője és halott csöndje terjengett a szobában, amelyekbe ritkán hatolnak be. Csak Minouche lustálkodott itt olyankor, amikor reggel be tudott surranni. Most is a puha ágyba besüppedve aludt, de a betörésre felemelte a fejét és kimeresztette zöld szemeit.

— Foglaljanak helyet, foglaljanak helyet, — ismételte Chanteau.

Sebtében elintézték mindent. Chanteauné színelég eltűnt és hagyta, hogy férje eljåtssza azt a szerepet, amelyet az előző este betanultatott vele. Hogy a törvény előírásait betartsa, Chanteau az orvos jelenlétében már tíz nappal korábban átadta Paulinenak a gyámi zárszámadást, amely egy vastag füzetet alkotott, egyik oldalon a bevételekkel, a másikon a kiadásokkal; minden be volt vezetve, nemcsak a gyámleány ellátási díja, hanem az okmányok költségei és a caeni és párisi utazások

kiadásai is. Nem volt tehát egyébről szó, minthogy a számadást a szükséges aláírásokkal jóváhagyják. Cazenove azonban, aki gondnoki tisztét komolyan fogta fel, ellenvetéseket akart tenni a gyárba fektetett összegek tekintetében; és kényszerítette Chanteaut, hogy bizonyos részletekre nézve felvilágosításokat adjon. Pauline könnyörögve nézett az orvosra. Mire jó ez? ő maga segített a számadások elkészítésénél, melyeket aztán nagynénje hajszál vékony angol betűivel lemásolt.

Eközben Minouche felült a dunna közepén, hogy jobban lássa a különös jelenetet. Mathieu, miután otromba fejét okosan előre nyujtotta a szőnyeg széléig, egyszerre csak hátára feküdt, élvezve a gyapjú kellemes melegét; dörgölődött, hempergőzött és jólesően vakkantott.

— Lazare, hallgattasd már el! — mondta végül Chanteauné türelmetlenül. — Az ember a saját szavát sem hallja.

A fiú az ablaknál állt, s hogy zavarát leplezze, egy fehér vitorlát követett szemeivel a messzeségben. Szégyenkezve hallgatta apját, aki pontosan részletezte azokat az összegeket, amelyeket a gyár összeomlása elnyelt.

— Hallgass, Mathieu, — mondta és a kutya felé nyujtotta a lábát.

Az állat azt hitte, hogy meg fogja dörzsölni a hasát, amit imádott és még erősebben kezdett morogni. Szerencsére már csak az aláírások maradtak hátra. Pauline sietett, hogy egy tollvonással mindent jóváhagyjon; az orvos azonban, mintha sajnálkoznék, egy hatalmas cikornyával végig karcolta a felbélyegzett okmányt. Kínos csend támadt.

— A vagyon tehát, — kezdte újból Chanteauné, — hetvenötezerkétszáz tíz frank és harminc centime... Ezt a pénzt át fogom adni Paulinenak.

Az íróasztalhoz lépett, amelynek födele most is tompán megnyikorgott, amitől oly gyakran fogta el izgalom. E pillanatban azonban Chanteauné ünnepélyes volt: kinyitotta a fiókot, amelyben látható lett az öreg könyvtábla; ugyanaz a zöld, márványozott, zsírfoltoktól tarkított könyvfedél volt; csakhogy összeesett, és a megfogyatkozott részvény-köteg nem feszítette többé bőrgerincét.

— Nem, nem! — kiáltott fel Pauline, — csak tartsd meg, nénikém.

Chanteauné kérette magát.

— Most elszámoltunk, vissza kell tehát adnunk a pénzt is... Ez a te tulajdonod. Emlékszel, mit mondtam nyolc évvel ezelőtt, mikor ide betettük? Mi egyetlen garast se akarunk megtartani belőle.

Elővette az értékpapirokat és megszámláltatta őket a fiatal leánnyal. Hetvenötezer frank volt az értékük; a többi aranypénzben volt meg, egy darab ujságpapirba csomagolva.

— Dehát hova tegyem mindezt? — kérdezte Pauline, akinek arca kiszínesedett arra a tudatra, hogy ilyen hatalmas összeg van a kezében.

— Zárd be a szekrényedbe, — felelte a nagynéni. — Elég nagy lány vagy ahhoz, hogy magad vigyázz a pénzedre. Én még látni sem akarom többé... Várj csak! Ha utadban van, add oda Minouchenak; nézd, hogy bámul rád.

Chanteauék megfizettek és jókedvük visszatért. Lazare megkönnyebbülten játszott a kutyával: farkánál fogva pörgettyűként forgatta a hátán fekvő állatot; Cazenove doktor pedig, elkezdve gondnoki szerepét, megígérte Paulinenak, hogy beváltja a szelvényeket és tanácsot ad a készpénz elhelyezésére vonatkozólag.

Ugyanekkor, odalenn, serpenyőit taszigálta

Véronique. Az imént fellopózott és fülét az ajtóra tapasztva meghallotta a számokat. A fiatal leány iránt feltámadt jóindulatának néma munkája néhány hét óta eloszlatta korábbi előítéletét.

— Szavamra! a fele vagyonát felfalták! — dühöngött magában. — Nem, ez nem tiszta dolog... Igaz ugyan, hogy sükségtelen volt ide toppannia közénk; de azért mégsem kellett volna megkopasztani, mint egy gilisztát... Én igazságos vagyok; még talán meg is fogom szeretni ezt a gyereket!

IV.

Mikor Louise, aki két hónapra látogatóba jött Chanteauékhoz, ezen a szombati napon betoppant a terrasra, az egész családot összegyűlve találta. A nap végefelé járt, egy nagyon meleg augusztusi nap, melyet a tenger felől fúvó szellő kellemesen felfrissített. Horteur abbé már ott volt és dämázott Chanteauval, míg Chanteauné zsebkendőt himzett mellettük. Néhány lépéssel távolabb Pauline állt egy kőpad előtt, amelyre négy falusi csemetét, két kislányt és két kisfiút ültetett.

— Hogyan? már te vagy! — kiáltott fel Chanteauné. — Éppen most hajtogattam össze a munkámat, hogy eléd menjek az útelágazásig.

Louise vidáman magyarázta, hogy Malivoire apó úgy hozta, mint a szél. Nem volt fáradt, mégcsak át sem akart öltözni, s mikor keresztanyja elment, hogy rendbe hozassa a szobáját, csupán a kalapját akasztotta fel az egyik ablakkilincsre. Valamennyiüket megcsókolta, majd visszament Paulinehoz és nevetve, nagyon hízelgőn átkarolta a derekát.

— Nézz csak rám!... De nagyok lettünk!... Én persze már tizenkilenc elmúltam; vén lány lett belőlem...

Hirtelen elhallgatott, majd élénken hozzátette:

— Igaz is; gratulálok... Oh! ne tettesd az ostobát; azt mondták, hogy a jövő hónapban meg lesz az esküvőd.

Pauline egy idősebb nővér komoly gyöngédségével viszonzta Louise kedveskedéseit, jóllehet ő volt másfél évvel fiatalabb. Halvány pír szökött az arcába; Lazare-ral való házasságáról volt szó.

— Ugyan, rászedtek, biztosítalak, — felelte. — Még semmi sincs megállapítva; mindössze az valószínű, hogy ősszel lesz.

Chanteauné csakugyan az ősziről beszélt, mikor ígéretére emlékeztették, jóllehet nem feküdt a szíven a házasság, amit már a fiatalok is kezdtek észrevenni. Visszatért első kifogásához: azt mondta, hogy jobb szeretné, ha fia előbb állást szerezne magának.

— Jól van, te kis titkolódzó! — mondta Louise. — De azért engem is meghívtok, nemde?... Hát Lazare nincs itthon?

Chanteau felelt neki, akit az abbé megvert.

— Hát nem találkoztál vele, Louise? Épp az imént mondtuk, hogy együtt fogtok megérkezni. Igen, Bayeux-ben van, az alprefektusunknál akadt dolga. De ma este még megjön; lehet ugyan, hogy kissé későn.

És visszafordult a sakktáblához:

— Én kezdek, abbé úr... — mondta. — Ugy bizony! Feltétlenül meg lesz ez a mi nagyszerű védőgátunk, mert a megye ebben az ügyben nem tagadhatja meg tőlünk az anyagi hozzájárulást.

Már megint új szenvedélye volt Lazarenek. A legutóbbi márciusi nagy dagályok idején a tenger

ismét elsodort két házat Bonnevilleban. A víz lassanként felfalta a falu keskeny kavicspartját és azzal fenyegette, hogy teljesen odalapítja a sziklafalakhoz, hacsak lakói rá nem szánják magukat, hogy komoly védőművel jönnék a segítségére. De Bonnevillenak oly csekély jelentősége volt a maga harminc viskójával, hogy Chanteau, mint a község feje, tíz év óta hasztalan igyekezett az alprefektus figyelmét a lakosság kétségbeejtő helyzetére ráterelni. Végre Lazare, Pauline unszolására, aki tevékenységre szerette volna sarkalni, valami cölöprendszert tervezett ki, amelynek korlátok közé kellett a tengert szorítania. Csakhogy ehhez pénzre volt szükség, tizenkétezer frankra legalább.

— Ezt itt leszedem, barátom, — mondta a pap, egy bábút kiütve.

Azután jóleső érzéssel kezdett a régi Bonnevilléről mesélni.

— Az öregek azt mondják, hogy közvetlenül a templom alatt, egy kilométernyire a jelenlegi parttól egy tanya volt. Több, mint ötszáz éve, hogy a tenger eszi őket... Megfoghatatlan; atyáról fiúra kell lakolniok gabszágáikért.

Eközben Pauline visszatért a padhoz, ahol a négy maszatos, rongyos gyerek tátott szájjal várta.

— Hát ezek kicsodák? — kérdezte tőle Louise, aki nem igen mert közeledni.

— Ezek, — felelte Pauline, — az én kis barátaim.

Buzgó felebaráti szeretete most már kiterjedt az egész vidékre. Ösztönszerűen szerette a nyomorultakat, nem riadt vissza fogyatékságuktól, sőt odáig ment irgalmasságában, hogy sinek közé tette a tyúkok törött lábait és éjszakára levest állított ki egy tányérban a kóbor macskák részére. Allandóan gondoskodnia kellett a szenvedőkről; szükség-

let és öröm volt számára, ha segíthetett rajtuk. Kinyújtott kezéhez úgy jöttek a szegények, mint a tolvaj verebek a magtárak nyitott ablakaihoz. Az egész Bonneville, a dagályok pusztításaitól sanyargatott maroknyi halásznép feljárt a kisasszonyhoz, amint Paulinet nevezték. De kiváltképp a gyermekeket imádta, a lyukasnadrágú, rózsásbőrű apróságokat, a kis penészvirágokat, akik sohasem ették magukat jóllakottra és szemeikkel nyelték el a vajaskenyér karajokat, amelyeket szétosztott köztük. Es a ravasz szülők spekuláltak is erre a szeretetre: a legrongyosabb, a legvéznább gyermek sereget küldték a nyakára, hogy minél jobban megindítsák.

— Amint látod, — kezdte el ismét nevetve, — nekem is megvan a magam napja, mint egy nagyúri hölgynek, a szombat. Ilyenkor jönnek hozzám látogatóba... Eh! te kis Gonin, talán nem csipkednéd ezt a nagy darab Houtelard-t! Haragszom, ha nem vagytok illedelmesek... Próbáljunk rendet tartani.

Az osztogatás megkezdődött. Anyásan figyelmeztette, büntette őket. Az első, akit szólított, Houtelard volt, egy sárga arcszínű, szomorú és vézna tízéves fiú. Megmutatta a lábát; hosszú karmolás volt a térdén és apja azért küldte a kisasszonyhoz, hogy tegyen rá valamit. Pauline látta el az egész vidéket arnikával és bőrvízzel. A gyógyítás szenvedélyétől ösztökélve lassanként teljes házi gyógyszertert rendezett be, melyre nagyon büszke volt. Miután a gyermekeket bekötözte, halk hangon elmondott róla egyetmást Louisenak.

— Gazdag emberek ezek a Houtelardok, kedvesem, Bonneville leggazdagabb halászhajói. Az a nagy bárka az övék... Csakhogy rémségesen kapzsik, kutya-életet élnek el nem mondható

piszokban. S ami a legrosszabb: az apa, miután halálra verte feleségét, a cselédjét vette el, egy iszonyatos leányt, aki nálánál is durvább. Most aztán kettesben kínozzák ezt a szegény teremtet.

És anélkül, hogy barátnője nyugtalan utálkozását észrevette volna, emelt hangon folytatta:

— Rajtad a sor, kislány... Megittad a palack kínabort?

Prouane-nak, a sekrestyésnek leánya volt. Mint valami Szent Terézke, tele skrofulával, csontvázsoványan, nagy szemeiben már a hisztéria lángjával. Tizenegy éves volt és alig látszott hétnek.

— Igen, kisasszony, — hebegte, — megittam.

— Te hazug! — kiáltott a pap anélkül, hogy szemeit levette volna a sakktábláról. — Még tegnap este is érződött a bor az apádon.

Pauline hirtelen megharagudott. A Prouane-oknak nem volt bárkájuk és abból éltek, hogy rákokat és éticsigákat halásztak. De hála a sekrestyési állásnak, még így is meglett volna a mindennapi kenyerük, ha nem részegeskednek. Nem egyszer találták az apát és az anyát keresztben fekvve a küszöbön, lebunkózva a calvados-tól, a rettenetes normandiai pálinkától; a kisleány pedig keresztüllépett rajtuk, hogy kiigya a maradék csöppeket poharaikból. Amikor nem volt calvados, Prouane kiitta leány kinaborát.

— S én még fáradságot veszek magamnak, hogy a bort elkészítsem! — mondta Pauline. — Ide figyelj: a palackot magamnál tartom, te pedig ide fogsz jönni inni minden este öt órakor... S majd adok egy kevés nyers vagdalthúst is; az orvos rendelte.

Azután egy tizenkétéves nagy fiú következett sorra, a Cuche-gyerek, egy kiaszott, sovány, elzülött siheder. Pauline ennek egy cipót, egy bögre

levest és egy ötfrankost adott. Ez is ocsmány történet volt. Háza összeomlása után Cuhe elhagyta a feleségét, hogy összeálljon az unokahúgával; Cuchené pedig egy rombadőlt vámőr-kunyhó mélyén keresett menedéket és visszataszító rútsága dacára mindenkivel együttthált. Rendszerint természetben fizették, néha három sout kapott. A fiú, aki mindennek tanúja volt, majd elpusztult éhen. De mikor arról volt szó, hogy kihúzzák ebből a kloakából, úgy elszelelt, mint egy vadkecske.

Louise feszélyezetten fordult félre, mialatt Pauline ezt a történetet a legcsekélyebb zavar nélkül elmondta. Utóbbi, szabadon nevelkedve, a felebaráti szeretet nyugodt bátorságával nézett farkasszemet az emberi bűnökkel, tudott mindent és mindenről ártatlansága nyíltságával beszélt. Viszont Louise, akit a nevelőintézetben eltöltött tíz év ugyancsak felvilágosított, elpirult azokra a képekre, amelyeket a szavak a közös hálóterem ábrándjaitól megfertőzött fejében ébresztettek. Oly dolgok voltak ezek, amelyekre az ember gondolhat, de amelyekről nem illett beszélni.

— Nézd csak! — folytatta Pauline, — éppen az utolsónak maradt kislány, ez a kilencéves, szőke, csinos, rózsásarcú apróság a Goninék leánya, akikhez ez a semmirekelő Cuhe betolakodott... Goninék nagyon jól éltek és bárkájuk volt; de az apának egy falvainkban gyakori betegségtől megbénultak a lábai és Cuhe, aki addig egyszerű matróz volt, csakhamar úr lett a bárka és Goninné fölött. Ma a ház az övé és veri a tehetetlen öreg nyomorékot, ki egy ócska szenesláda mélyén tölti éjjeleit és nappalait, míg a matróz és unokahúga az ágyban fekszenek, ugyanabban a szobában... Ezért foglalkozom ezzel a gyerekekkel. Csak az a baj, hogy nem egyszer kap ő is egy-egy félretévedt

nyaklevest, nem is beszélve arról, hogy nagyon okos kisleány és olyan dolgokat lát...

Félbehagyta a mondatot és megkérdezte a kicsikét:

— Mi ujság nálatok?

A leányka szemeivel követte a halk elbeszélést. Romlott gyerek-arcocskája alattomosan nevetett a megsejtett részleteken.

— Megint megvertetek, — felelte anélkül, hogy a nevetéssel felhagyott volna. — Ma éjjel mama felkelt és felkapott egy husángot... Ah! kisasszony, legyen olyan jó és adjon neki egy kis bort, mert egy üres korsót állítottak a ládája mellé és azt kiabálták, hogy felfordulhat szomjan.

Louise fel volt háborodva. Milyen rettenetes világ! és barátnőjét érdeklik az ilyen borzalmak! Lehetséges-e, hogy egy olyan nagy város közelében, mint Caen, efféle odúk is létezzenek, ahol az emberek igazi vadak módjára élnek? Mert elvégre is csak a vadak sérthetik meg ennyire az isteni és emberi törvényeket.

— Nem, kedvesem, — dünnyögte, miközben leült Chanteau mellé; — nekem elég volt a te kis barátaidból... Felőlem elnyelheti őket a tenger, én ugyan nem fogok sajnálkozni rajtuk!

Az abbé éppen dámát csinált.

— Sodoma és Gomorrha! — kiáltotta. — Húsz év óta prédikálok nekik. Annál rosszabb rájuk nézve.

— Iskolát kértem, — mondta Chanteau, szomorúan állapítva meg, hogy elveszíti a játszmát, — de nincsenek elegendő és a gyermekeknek Verchemontba kell járniuk. Persze kerülnek a tantermet és az országúton csatangolnak.

Pauline meglepődve nézett rájuk. Ha a nyomorultak tiszták lennének, nem kellene őket tisztó-

gatni. A baj és a nyomorúság karöltve jár; ő nem érzett undort semmiféle szenvedés iránt, még ha az nyilvánvalóan bűnnek is volt eredménye. Őt csak a felebaráti szeretet türelme vezérelte. És éppen ígéretet tett a kis Goninnek, hogy elmegy meglátogatni az apját, amikor Véronique jelent meg, egy másik leánykát taszigálva maga előtt.

— Itt van kisasszony, még egy!

Egészen fiatal, legfeljebb ötéves kisleány volt, tisztára rongyokban, maszatos arccal, kócos hajjal. Egy csodagyerek rendkívüli, biztos fellépésével, aki már hozzászokott az országúti kolduláshoz, tüstént rimáncodni kezdett:

— Az Isten szerelmére... Szegény édesapám kitörte a lábát...

— Ez Tourmal kisleánya, nemde? — kérdezte Pauline a szolgától.

De a pap kijött a sodrából.

— Ah! a betyár! Ne hallgasson rá; huszonöt éve, hogy az apja kifecamította a lábát. Tolvajok családja, amely csak fosztogtásból él. Az apa a csempészeknek segít, az anya a verchemonti földet dézsmálja meg, a nagyapa osztrigát megy szedni éjszaka Roqueboiseba, az állami telepre... És nézzék, hogy mit nevelnek a leányukból: koldust, tolvajt, akit elküldenek a házakhoz, hogy elesenje, ami nincsen leláncolva. Nézzék csak, hogy sandít a dohányszelencémre.

És valóban: a gyermek élénk szemei, miután a terraszhöz minden zugát végigkutatták, hirtelen lánggal kigyúltak a pap ócska dohányszelencéjének láttára. De nem vesztette el nyugalma s mintha a pap nem beszélte volna el történetét, ismételni kezdte:

— Eltörte a lábát... Adjon valamit, jó kisasszonyom...

Louise most elnevette magát, olyan furának tűnt fel ez az öt éves koraszülött, aki már ugyanolyan romlott volt, mint az apja és az anyja. Pauline komoly maradt, előhúzta erszényét és kivett belőle egy új ötfrankost.

— Ide figyelj, — mondta; — ugyanennyit kapsz minden szombaton, ha meghallom, hogy hét-közben nem csatangoltál az országúton.

— Dugják el a terítékeket! — kiáltott fel megint Horteur abbé. — Még ellopja őket.

Pauline válasz helyett útra bocsátotta a gyerekeket, akik „köszönöm szépen!“ és „Isten fizesse meg!“ szavakkal elcsoszogtak ócska, rongyos cipőikben. Eközben Chanteauné, aki Louise szobájának megvizsgálása után visszatért, bosszúsan dohogott magában Véroniquera. Ez aztán igazán túrhetetlen, hogy már a cseléd is koldúsokat vezet be! Mintha a kisasszony nem hozna belőlük eleget a házba! Egy csomó ingyenélő, akik kifosztják és még gúnyolódnak rajta! Igaz, hogy a pénz az övé, kénye-kedve szerint tékozolhatja, de alapjában véve erkölcstelenség felbátorítani ezzel a bűnösöket. Chanteauné hallotta, hogy a fiatal leány száz sout ígért minden szombaton a kis Tourmalnak. Megint húsz frank havonta! egy satrapa kincse se volna ide elegendő.

— Tudod, hogy nem akarom itt látni ezt a tolvaj-fajzatot, — mondta Paulinenak. — Ha most ura is vagy a vagyonodnak, mégsem engedhetem meg, hogy ilyen ostobán elprédáld. Erkölcsi felelősségem van... Igen, elprédálok kedvesem, s hozzá még gyorsabban, mintsem hinnéd!

Véronique, aki asszonya szemrehányása miatt dühöngve tért vissza konyhájába, most újból megjelent és durván kiáltotta:

— Itt van a mészáros... A pénzét akarja, negyvenhat frank tíz centime-ot kér.

Zavarában Chanteaunénak torkán akadt a szó. Zsebeiben kotorászott, meglepődött mozdulatot tett. Azután halkán odaszólt Paulinehoz:

— Mondd csak, van nálad annyi?... Nálam nincs pénz; fel kellene érte mennem. Majd elszámolunk.

Pauline elment a cseléddel, hogy kifizesse a mészárost. Azóta, hogy a pénzét a maga szekrényében tartotta, ugyanez a komédia ismétlődött el, valahányszor számlával jöttek. Szabályszerű kiszípolozás volt ez, állandó kis összegek útján és egészen természetesnek látszott. A nagynéninek még annyit sem kellett fáradnia, hogy maga vegyen ki a fiókból; most kért, sajátkezűleg fosztatta ki magát a fiatal leánnyal. Eleinte még számolták a kölcsönöket, visszaadták neki a tízfrankokat és a tizenöt frankokat, később annyira összegabalyodott az elszámolás, hogy csak arról beszéltek, hogy majd később, a házasságkötés után rendezik az ügyet, ami nem akadályozta meg Paulinet abban, hogy minden hónap elsején pontosan meg ne fizesse tartásdíját, amit kilencven frankra emeltek fel.

— Megint a kisasszony pénze úszik el! — dörögte Veronique a folyosón. — Én bizony felküldtem volna, hogy keresse meg az erszényét! ... Isten ellen való véték, hogy ennyire kihasználják.

Mikor Pauline visszajött és a kifizetett számlát átadta nagynénjének, a pap diadalordítása fogadta. Chanteau meg volt verve; egyetlen bábuját sem ütötte ki. A nap lenyugodott, ferde sugarai bíborszínűre festették a tengert, amely lomha lassúsággal áradt. És Louise mosolyogva, elvesző szemekkel gyönyörködött a végtelen láthatárban.

— Lám, Louise a felhők közé kalandozott, — mondta Chanteauné. — Felvittem a csomagjaidat... Megint szomszédok lettünk.

Lazare csak másnap tért vissza. A bayeux-i alprefektusnál tett látogatása után elhatározta, hogy átmegy Caenbe és meglátogatja a prefektust. S ha nem is hozta haza a zsebében az anyagi hozzájárulást, kijelentése szerint meg volt győződve, hogy a megyegyűlés legalább tizenkétezer frankot fog megszavazni. A prefektus egészen az ajtóig kikísérte és formális ígéretet tett: nem hagyhatják Bonnevillet így a sorsára, a hatóság kész támogatni a község lakóinak buzgalmát. De azért Lazare mégis nagyon nyugtalankodott, mert mindenféle huzavonát látott előre és valóságos gyötrelmem volt a számára, ha valamelyik vágyának megvalósítása a legcsekélyebb haladékokat szenvedte.

— Becsületszavamra! — kiáltotta, — ha a tizenkétezer frankom megvolna, a legszívesebben kölcsönadnám... Sőt, hogy egy első kísérletet megtegyünk, még szükség sem lenne erre az egész összegre... S majd meglátjátok, mennyi bosszúságunk lesz, ha megszavazzák a szubvenciójukat! A megye összes mérnökei itt lesznek a nyakunkon. Holott, ha nélkülök kezdenők el a munkálatokat, kénytelenek lennének az eredmények előtt meghajolni... Biztos vagyok tervem felől. A prefektus, aki előtt röviden kifejtettem, elámult olcsóságán és egyszerűségén.

A remény, hogy a tengert legyőzheti, lázba döntötte. Haragudott rá, mióta őt vádolta magában romlásáért, a moszat-ügyben elszenvedett kudarcáért. Ha nem is merte fenhangon szidalmazni, azzal a reménnyel hitegette magát, hogy egy szép napon bosszút áll rajta. És lehetséges-e szebb bosszú annál, mint hogy megállítsa nagy pusztításában és parancsolóan rákiáltson: „Tovább nem mégy!” A küzdelem nagyszerűségén kívül egy adag emberszeretetet is ösztökélte és lelkesítette ebben a vállalkozásban. Mikor édesanyja látta, hogy egész

napokat tölt el fadarabok faricskálásával, egyre a mechanikai tankönyveket bújva, remegve gondolt vissza a nagypapára, a vállalkozószellemű, de konfúzus ácsra, akinek remekműve céltalanul szunynyadt egy üvegbura alatt. Csak nem születik ujja az öreg, hogy végromlásba döntse a családot? De imádott fia megnyugtatta. Ha sikere lesz, és természetes, hogy sikere lesz, akkor megtette végül az első lépést, egy szép cselekedetet, egy önzetlen művet, amely rá fogja irányítani a figyelmet; utána már könnyen fog mehetni oda, ahová akar, olyan magasra, ameddig becsvágya hajtja. Ettől a naptól fogva az egész ház nem ábrándozott többé másról, mint hogy a tengert megalázzák és engedelmes, megvert kutyaként a terraszból lábánál leláncolják.

Egyébként Lazare terve, amint ő mondta, rendkívül egyszerű volt. Homokba bevert vastag cölöpből állt, deszkákkal befödve, amelyek mögött az áradattól gördített kavicsok áttörhetetlen falat fognak alkotni, hogy a hullámok ereje megtörjön rajtuk: ily módon magának a tengernek kellett felépítenie azt a védőművet, amely meg fogja útjában állítani. A kavicsfalak előtt hullámtörőket is állíthatnak fel a berendezés tökéletesítése végett; sőt, ha elegendő pénzzel fognak rendelkezni, két vagy három cölöpgátat is építhetnek, amelyeknek a legmagasabb dagályok támadását is ki kell tartaniuk. Lazare az eredeti eszmét „A tökéletes ácsmester kézikönyvében” találta meg, egy kezdetleges ábrákkal tele ócskaságban, amelyet, kétségen kívül, nagyapja vásárolt valaha; de ő tökéletesítette a gondolatot, jelentős kutatásokat végzett, tanulmányozta az erők elméletét, az anyagok ellenállását, és különösen a cölöpoknek új elrendezésére és hajlásszögére volt büszke, ami a sikert feltétlenül bizonyossá teszi szerinte.

Pauline ugyancsak résztvett ezekben a tanulmányokban. Mint a fiatalemberét, az ő tudásvágyát is szakadatlanul felcsigázták ezek a kísérletek; de a maga józanabb észjárásával nem csinált magának titkokat a kudarc lehetőségéből sem. Mikor látta a tengert emelkedni és hullámaival végigsöpörni a parton, kétkedő pillantást vetett a Lazare szerkesztette játékszerre, a miniatűr cölöpsorokra, gátaakra, védművekre. A nagy szoba most ezekkel volt tele.

Egy éjjel a fiatal leány nagyon sokáig maradt az ablakánál. Unokabátyja két nap óta folytonosan arról beszélt, hogy mindent eléget; egy este az asztalnál azzal állt elő, hogy Ausztráliába szökik, mert az ő számára nincsen hely Franciaországban. Ezekre a dolgokra gondolt Pauline, miközben a dagály, ereje teljében, csak verte Bonnevillet a feneketlen sötétségben. Minden hullámcsapás megremegettette; szabályos időközökben hallani vélte a nyomorultak üvöltését, akiket a tenger felfal. A harc, melyet pénzszeretete és jósága vívtak megint egymással, most elviselhetetlenné lett. Betette az ablakot, hogy semmit se halljon; de a távoli morajlás ágyában is megrázta. Miért ne kíséreljék meg a lehetetlent? Mit számíthatott a vízbedobott pénz, ha csak egyetlen lehetősége is volt, hogy a falut megmentse? És már virradt, mire elaludt, unokabátyja örömére gondolva, akit ő szabadít meg sötét szomorúságától és indít el talán a helyes úton, aki általa lesz boldog és neki fog köszönhetni mindent.

— Tudod-e, hogy mit álmodtam? — kérdezte nevetve. — Azt, hogy kölcsön adtam neked a tizenkétezer frankot.

Lazare megharagudott és hevesen tiltakozott:

— Azt akarod, hogy elmenjek és soha se térjek vissza?... Nem; elég volt a gyárból. Meghalok szegyenemben, ha nem is beszélek róla.

Két órával később már elfogadta a pénzt és

szenvedélyes hálálkodással szorongatta Pauline kezeit. Egyszerűen előleg volt; pénze nem forgott veszélyben, mert nem lehetett kétséges, hogy a megyegyűlés megszavazza a szubvenciót, kivált, mikor már a munkálatot megkezdték. S még aznap este elhivatták az arromanche-i ácsot. Végtelen megbeszélések folytak, ismételten bejárták a tengerpartot, szenvedélyesen letárgyalták a költségvetést. Az egész ház kótyagos volt tőle.

Chanteuné azonban feldühödött, amikor a tizenkétezer frank kikölcsönzéséről értesült. Lazare meglepődött, nem értette meg. Az anya különös érveléssel állt elő: kétségtelen, hogy Pauline korábban is kölcsönzött nekik hébe-hóba kisebb összegeket; de még azt fogja hinni magáról, hogy nélkülözhetetlen s ezért inkább Louise apjától kellett volna a hitelt igénybevenni. Maga Louise, akinek pedig kétszázezer frank hozománya volt, távolról sem csinált akkora hűhót a vagyonával. Ez a kétszázezres szám szakadatlanul visszatért Chanteuné ajkaira; és úgy látszott, mintha sértett göggel nézne a másik vagyon roncsaira, amely az íróasztalban kezdett el olvadni s a szekrényben folytatta az olvadást.

Feleségétől bujtogatva Chanteau ugyancsak azt tette, hogy bosszankodik. Pauline nagyon szomorkodott emiatt; jóllehet odaadta a pénzét, úgy érezte, hogy kevésbé szeretik, mint annakelőtte; mintha valami neheztelés vette volna körül, amelynek okát nem tudta megmagyarázni, s amely napról-napra fokozódott. Ami Cazenove doktort illeti, ő is dohogott, amikor Pauline a látszat kedvéért tanácsot kért tőle; de kénytelen volt igent mondani minden kikölcsönzött összegnél, akár kevésről, akár sokról volt is szó. Gondnoki tiszte illuzórius maradt: fegyvertelennek érezte magát ebben a házban, ahol régi barátként fogadták. A tizenkét-

ezer frank napján minden felelősséget elhárított magáról.

— Gyermequem, — szólt, miközben Paulinet félrevonta — nem akarok többé a cinkosa lenni. Ne kérjen ezentúl tőlem tanácsot; tegye magát tönkre, amint a kedve tartja. Nagyon jól tudja, hogy soha sem állok ellen könyörgéseinek; de ki kell jelentenem, hogy utána szenvedek és egészen fel van zaklatva a lelkiismeretem... Jobb szeretek nem tudni arról, amit rosszalok.

Pauline megindultan nézett rá.

— Köszönöm, jó doktorom . . . — mondta némi szünet után. — De hagyja; néha ugyanolyan drágán vásárolja meg az ember a boldogtalanságot is.

Természetes, hogy a tengerrel vívott e harca hevében Lazare felhagyott a zenével. Finom porvonta be újra a zongorát és nagy szimfóniájának partitúrája egy fiók mélyébe került, hála Pauline gondoskodásának, aki nem egy lapot a bútorok alól kotort elő. Egyébként bizonyos részletek nem elégitették ki többé Lazaret; így a végső megsemmisülés menneei édességét a közönséges valcerütem helyett egy nagyon lassított induló talán jobban kifejezné. Egy este kijelentette, hogy újra fogja kezdeni az egészet, mihelyt ideje lesz rá. És úgy látszott, hogy lángelméje lázával együtt elnyészett az a tüzes vágyakozása és szorongása is, amelyet a fiatal lánnyal való folytonos érintkezés okozott.

Jobb időre halasztott műremek és szenvedély volt ez nála, amelyet látszólag egy meghatározott órára tudott késleltetni vagy siettetni. Unokahagát ismét régi barátjaként kezelte, törvényes feleségként, aki aznap fogja magát neki adni, amikor kitárja a karjait. Április óta már nem éltek annyira a szobákba száműzve; a szél elhordta arcuk for-

róságát. A nagy szoba üresen állt, mindketten ott futkostak a sziklás parton Bonneville előtt, azokat a helyeket tanulmányozva, ahol a gátakat és cölöpöket fel fog kellene állítani. A friss vízben gázolva, gyakran tértek haza oly fáradtan és tisztán, mint gyermekkoruk távoli napjaiban. Amikor Pauline ingerkedni akart és a híres Halálindulót kezdte játszani, Lazare felkiáltott:

— Ugyan, hagyd abba! ... Micsoda esztelenség.

Éppen az ács megérkezésének estéjén Chanteaunak köszvény-rohama volt. Ezek a rohamok most csaknem minden egyes hónapban visszatértek; a szalicil, amely eleinte megkönnyebbülést hozott, most megkettőzni látszott erejüket. Pauline tizenöt napon keresztül oda volt szegezve nagybátyja ágyához, s Lazare, aki folytatta tanulmányait a parton, most rendesen Louiset vitte magával, hogy eltávolítsa a betegtől, akinek jajveszékeltése rémülettel töltötte el. Minthogy a leány éppen a Chateau fölötti vendégszobát foglalta el, hogy aludni tudjon, be kellett dugnia a füleit és a párnába temetnie a fejét. Odakiünn, a sétától elragadtatva, visszatért mosolya és megfeledkezett a szegény nyöszörgő emberről.

Búbajos tizenöt nap volt ez. A fiatalember eleinte meglepetve nézte új pajtását. Egészen másnak látta, mint a másikat: felsikített, ha egy rák a cipőjéhez ért, s ha át kellett ugornia egy tócsán, megrettent a mély víztől, amely elnyeléssel fenyegette. A kavicsok sértették kis lábait, soha nem járt napernyő nélkül és könyökéig fel volt kesztyűzve, mert állandóan félt, hogy a nap megégeti kényes bőrének egy darabkáját. Azután, az első meglepetés elmúltával, Lazaret szédíteni kezdte ez a félénk kecsesség, ez a gyengeség, amely mindég az ő védelméhez folyamodott. Ezen a leányon

nemcsak a szabad levegő illata érzett, hanem langyos heliotrop szagával is megrészesgítette a fiút; és most nem egy suhanc futkosott Lazare oldalán, hanem egy nő volt mellette, akinek egy-egy szél-rohamnál elővillanó harisnyái meggyorsították vére keringését. Kevésbé volt ugyan szép, mint a másik, és idősebb és már hervadtabb volt annál, de valami macska-báj volt benne, hajlékony teste szinte ajánlkozott és egész kacér lénye felolvadt a boldogság ígéretében. Lazarenak úgy tetszett, hogy csak most fedezte fel; rá sem ismert benne a hajdani sovány kisleányra. Lehetséges volt-e, hogy a nevelőintézetben eltöltött hosszú évek ezt az izgató fiatal leányt formálták belőle, aki szüzességében is férfitra vágyodott és tiszta szemei mélyén elárulta nevelése hazugságát? S lassanként különös vonzódás ébredt fel Lazareban iránta, perverz szenvedély, amelyben hajdani gyermekkori barátsága érzékiséggé változott.

Amikor Pauline el tudta hagyni nagybátyja szobáját és újból elkezdődtek Lazare-ral való sétái, azonnal észrevette, hogy valami történt utóbbi és Louise között; pillantásokat látott, kacajokat hallott, amelyeknek okát nem értette meg. Ha megmagyaráztatta magának, hogy mi derítette őket jókedvre, nem tudott rajta nevetni. Az első napokban anyásan viselkedett irántuk, úgy bánt velük, mint ostoba gyerekekkel, akiket egy semmiség is mulattat. Ámde csakhamar szomorú lett, minden séta tehernek tűnt fel neki. Egyébiránt zokszó nem hagyta el a száját; folytonos főfájásról beszélt; mikor aztán unokabátyja azt tanácsolta, hogy maradjon otthon, megharagudott és még a házban sem hagyta többé Lazaret magára. Egy éjjel, két óra felé, Lazare, aki nem feküdt le, hogy egy tervet befejezzon, nagy meglepetésére lépteket hallott; mikor kinyitotta ajtaját, ámulata nőtt, mert Pau-

linet pillantotta meg, aki egy szál alsószoknyában gyertya nélkül hajolt át a korláton és hallgatódzott a földszinti szobákból jövő neszekre. Azt mondta, hogy jajgatást vélt hallani; de ez a hazugság arcába szöktette a vért és a fiú is elpirult, mert kételkedni kellett a leány szavaiban. Ettől kezdve nehezteltek egymásra, anélkül, hogy magyarázatát adták volna. Lazare felhúzta az orrát, nevetségesnek találta, hogy Pauline gyerekségek miatt duzzog; a leány pedig egyre jobban elszomrodott, egyetlen pillanatra sem hagyta egyedül Louise-zal, megfigyelte legkisebb mozdulataikat és este halálra emésztette magát szobájában, mikor a partról hazajövet suttogni látta őket egymással.

A munkálatok haladtak. Egy ácsmunkás-csoport, miután egy cölöpsorra erős deszkákat szegezett, most befejezte az első védfal felállítását. Ez különben csupán kísérlet volt; siettek, mert nagy dagályt vártak; ha a fa-alkotmány kibirja, tökéletesíteni fogják a gátrendszert. Szerencsétlenségre pocsék idő volt. Szakadatlanul záporzott, egész Bonneville átázott, mert látni akarták, hogyan verik le a cölöpöket egy sulyokkal. Aznap reggel, amikor a nagy dagályt várták, tinta-fekete ég sötétítette el a tengert; és nyolc órától fogva kétszeres erővel esett az eső, jeges ködbe burkolva a láthatárt. Kétségbeestek, mert úgy tervezték ki, hogy az egész család jelen lesz a diadalnál, amelyet a pallók és cölöpök az ostromló tenger fölött fognak aratni.

Chanteauné úgy határozott, hogy férje mellett marad, aki még nagyon szenvedett. És minden lehetővé elkövettek, hogy visszatartsák Paulinet is, akinek a torka fájt egy hét óta: egy kissé be volt rekedve és esténként hőemelkedése is volt. De a leány minden okos tanácsot elutasított; ki akart menni a partra, minthogy Lazare és Louise is ki

készültek. Ebben a Louiseban, aki külsőleg annyira törékenynek látszott és mindig közel állt az ájuláshoz, alapjában véve bámulatos ideg-erő lappanzott, amikor élvezetre volt reménye.

Igy aztán a villásreggeli után mindhárman elindultak. Egy szélroham elsöpörte a felhőket; diadalittas nevetések üdvözölték ezt a váratlan örömet. Az ég már csaknem teljesen kiderült, csak néhány fekete foszlány fődte; a fiatal lányok a fejükbe vették, hogy csak napernyőt visznek magukkal. Esernyő csupán Lazarenál volt. Ő különben kezeskedett az egészségükért; azt mondta, hogy majd találnak menedéket valahol, ha a zápor újra megeredne.

Pauline és Louise mentek elől; a meredek lejtőn azonban, amely levezet Bonnevilleba, utóbbi lába megbicsaklani látszott, és Lazare hozzáíetett, hogy felajánlja segítségét. Paulinenak hátra kellett maradnia. Jó kedve, melyet az induláskor érzett, eltűnt; gyanakvó tekintete észrevette, hogy unokabátyja könyöke szakadatlan símogatással dörzsölődik Louise derekához. Csakhamar semmi egyebet sem látott, mint ezt az érintkezést; minden eltűnt: a tengerpart, ahol a környékbeli halászok gúnyosan várakoztak, és a tenger, amely dagadt, és a gát, amely már fehér volt a tajtéktól. A láthatáron sötét sáv szélesedett: egy viharesebességgel vágató felhő.

— Az ördögbe! — mormogta a fiatalember és körülnézett; — még zuhanyt kapunk a nyakunkba... De az esőig még láthatunk valamit s aztán bemenekülünk szembe, Houtelardhoz.

A szél az ár ellen fújt és a víz bosszantó lassúsággal emelkedett. Kétségtelen, hogy ez a szél meg fogja akadályozni, hogy a dagály olyan erős legyen, mint aminőnek jelezték. De azért senkisem hagyta el a partot. A félig fődött sarkantyú nagy-

szerűen működött, csak úgy szelte a hullámokat, amelyeknek tajtékja egész a nézők lábáig fröccsent. Az igazi diadal azonban a cölöpök győzedelmes ellenállása volt. Amint egy-egy hullám reájuk zúdult, garmadában sodorva magával a kavicsot, hallani lehetett, amint ezek a kavicsok a deszkák mögött lehullanak és feltorlaszolódnak, akárcsak egy kőszállító kocsi oldalfalát eresztették volna le hirtelen; és ez a magától épülő fal volt a siker, a megígért védgát megvalósulása.

— Megmondtam előre! — kiáltotta Lazare. — Most aztán gúnyolódhattok valamennyien.

Prouane, aki három napja volt egyfolytában részeg, botladozó nyelvvel csóválta mellette a fejét:

— Meglátjuk, ha majd a tenger felől fúj a szél.

A többi halász hallgatott; de Cuche és Houtelard lebbiggyesztett száján látható volt, hogy nem igen bíztak mindezekben a mesterkedésekben. Nem is szerették volna látni, ha a tengert, amely őket összezúzta, ez a vézna ficsúr legyőzi. Istenigazában nevetni fognak, ha majd szalmaszálakként elsodorja a cölöpeit. Igaz, hogy belepusztulhat a falu, de mégis jó tréfa lesz.

Hirtelen megeredt a zápor. Nagy csöppek hulltak alá az ólomszínű felhőből, amely az ég háromnegyed részét beborította.

— Semmi, várjunk még egy pillanatig, — ismételte Lazare lelkesülten. — Nézzétek csak, nézzétek csak, egyetlen cölöp sem moccan meg!

Kinyitotta esernyőjét Louise feje fölé, aki mint egy borzongó gerlice még jobban hozzásímult. És Pauline, akiről megfélekeztek, állandóan őket nézte, a féltékenységtől gyötörve s szinte arcán érezve ölelkezésük forróságát. Az eső patakokban hullt. Lazare hirtelen megfordult.

— Mi az? — kiáltotta. — Megbolondultál?... Nyisd ki legalább a napernyődet.

Pauline egyenesre meredten állt ebben a víz-özönben, mintha nem is érezné. Rekedten felelte:

— Hagyj békén, így is jó.

— Oh! Lazare, könyörgöm, — mondta Louise kétségbeesetten, — vegye rá, hogy ide jöjjön... Mindhárman aláférünk.

Pauline azonban még csak válaszra sem méltatta vad makacsságában. Jól érzi magát, miért zaklatják? S amikor a könyörgésbe beleunva Lazare felkiáltott:

— Ez oktalanság, szaladjunk át Houtelardék-hoz!

Pauline nyersen kijelentette:

— Fussatok, ahová akartok... Azért jöttünk, hogy lássunk; ami engem illet, én látni akarok.

A halászok elmenekültek. Pauline ottmaradt a zuhogó esőben, mozdulatlanul, a cölöpök felé fordulva, melyeket a hullámok tökéletesen befödtek. Ugy látszott, mintha a látvány teljesen lekötne, a szürke vízpor dacára, amely az esőtől korbácsolt tengerből felszállt s amelyben most minden összeolvadt. Átázott ruhája nagy fekete foltokban tapadt vállaira és karjaira. És mindaddig vonakodott elhagyni a helyét, amíg a nyugati szél el nem űzte a felhőt.

Némán mentek haza mind a hárman. A kalandról nem szóltak egy szót sem, se a nagybácsinak, se a nagynéninek. Pauline sietve felment szobájába, hogy fehérneműt váltson, míg Lazare beszámolt a kísérlet teljes sikeréről. Este, az asztalnál, Pauline megint lázas lett; de titkolta, hogy szenved, jöllehet a nyelés láthatóan nehezebbre esett. Sőt még durván felelt is vissza Louisenak, aki gyengéden nyugtalanzkodott és szakadatlanul kérdezte, hogy mint érzi magát.

— Valóban, már elviselhetetlenné válik összeférhetetlenségével, — dünnyögte mögötte Chanteauné. — Már szólni sem lehet hozzá!

Ezen az éjszakán, egy óra tájban, hörgő, fájdalmasan száraz köhögés ébresztette fel Lazaret, aki felült ágyában, hogy hallgatózzék. Először anyjára gondolt, de amint a fülét hegyezte, váratlanul egy test zuhanása remegtette meg a padlót. Kiugrott ágyából és sietve felöltözött. Nem lehetett más, mint Pauline; a test zuhanása a szomszéd szobából hallaszott. Tétova kezeiben a gyufák összetörték. Végül kilépett gyertyájával a folyosóra és meglepetten látta, hogy a szemközti ajtó nyitva van. A küszöbön oldalára terülve feküdt a fiatal leány, ingben, meztelen lábakkal és karokkal.

— Mi történt? — kiáltott fel; — megcsúsztál?

Hirtelen az a gondolat villant fel az agyában, hogy Pauline újra őt akarta kikémlelni; de a leány nem felelt, nem moccan s lehunyt szemekkel szinte élettelenül feküdt. Kétségtelen, hogy amikor segítségért akart menni, elájult és összerogyott a folyosón.

— Pauline, felelj, könyörgök... hol fáj?

Lehajolt és belevilágított az arcába. Pauline nagyon piros volt, mint akit magas láz éget. Az ösztönszerű zavar, mely habozóvá tette Lazaret e szüzi meztelenség láttára, úgy hogy nem merte a testet karjaiba venni és ágyába vinni, tüstént helyet adott testvéri aggódásának. Többé nem látta meztelennek, átfogta derekánál és csípőjénél, anélkül, hogy csak tudatára is ébredt volna, hogy egy nő teste símul férfi melléhez. S amikor Paulinet lefektette, megint megkérdezte, még mielőtt eszébe is jutott volna, hogy ráterise a takarót.

— Az Isten szerelmére! beszélj... Talán megsérültél?

A leány megrázkódott és kinyitotta a szemét.

De még mindig nem szólt, csak a fiút nézte mereven; s minthogy Lazare tovább nógatta, kezével végül a torkára mutatott.

— A torkod fáj?

Megváltozott, nehezen és sípolva előtörő hangon, halkan felelt Pauline:

— Ne kényszeríts, hogy beszéljek ... Nagyon fáj.

És köhögési roham jött rá, az a hörgő köhögés, amelyet Lazare a szobájából hallott. Arca elkékült, fájdalma olyan erős volt, hogy szemeibe nagy könnyek szöktek. Mindkét kezét szegény, zavart fejéhez emelte, amelyben tűrhetetlen fájdalom kalapácsi vertek.

— Ma szerezted ezt a bajt, — hebegte Lazare magánkívül. — Okos dolog volt makacskodni, mikor már amúgy is beteg voltál!

De elhallgatott, mert újból a leány könyörgő tekintetével találkozott. Pauline tapogatódzó kézzel kereste a takarót. A fiú állig betakarta.

— Nem nyitnád ki a szádat, hogy megnézzem?

A leány alig tudta szétfeszíteni az állkapcsait. Lazare közelebb tartotta a gyertyát, de csak alig látta a garatot, amely fénylő, száraz, élénkpiros volt. Mindez torokgyulladásra vallott, de a rettenetes láz és a rémes fejfájás rosszindulatúnak mutatták ezt a torokgyulladást. A beteg arca oly kétségbeeséssel tükrözte vissza a megfúlástól való félelmet, hogy Lazare is elfogta az esztelen rémület, hogy a leány előtte fog megfúlni. Pauline nem tudott többé nyelni; a legkisebb kísérletnél egész teste összerázkódott. Egy újabb roham után megint elájult. Lazare elvesztette a fejét, kirohant és öklével kezdte verni a cseléd ajtaját.

— Véronique! Véronique! kelj fel! ... Pauline haldoklik.

Amikor Véronique megdöbbenve, félig mezte-

lenül belépett a kisasszonyhoz, Lazaret átkozódva és haját tépve találta a szoba közepén.

— Micsoda nyomorult fészek! az ember felfordulhat, mint egy kutya... Több mint két métföldre kell segítségért menni!

Véronique felé fordult.

— Küldj valakit tüstént orvosért!

A szolgáló az ágyhoz lépett, hogy megnézzze a beteget. Megrettent, hogy olyan pirosnak látja, mert növekvő szeretetet kezdett érezni ez iránt a gyermek iránt, akit eleinte megvetett.

— Elmegyek magam, — mondta egyszerűen. — Ez a leggyorsabb mód... A nagysága maga is begyujthat odalenn, ha szükségük lesz rá!

Almosan húzta fel otromba cipőjét, beburkolódzott egy kendőbe s miután lemenet beszólt Chanteaunéhoz, sietve elindult a sáros úton. Két órát ütöttek a templomban; az éjszaka olyan sötét volt, hogy be-bebotlott a kórákásokba.

— Mi történt? — kérdezte Chanteauné amikor felért.

Lazare alig válaszolt. Kapkodva kutatott szekrényében, hogy megtalálja régi orvosi könyveit; s a komód fölé hajolva reszkető ujjakkal lapozgatott bennük és igyekezett feleleveníteni hajdani ismereteit. De minden összefolyt, minden összezavarodott a fejében, szakadatlanul a tartalomjegyzékhez folyamodott és nem talált meg semmit.

— Kétségtelenül csak egy erős migrén, — ismételte Chanteauné, aki leült az ágy mellé! — A legjobb lesz, ha aludni hagyjuk.

Lazareből kitört a harag.

— Migrén! migrén!... Hallod-e mama, ez a te nyugalmad kihoz a sodromból. Menj le és melegíts vizet.

— Louiset kétségtelen zavarunk, nemde? — kérdezte még meg Chanteauné.

— Igen, igen, teljesen szükségtelen... Senkire sincsen szükségem. Ha kell valami, szólok.

Mikor egyedül maradt, visszament Paulinehoz, hogy megfogja a kezét és megszámlálja az érverését. Száztizenötöt vert. És égetőnek érezte ezt a kezet, amely hosszan szorongatta az övét. A fiatal leány, akinek nehéz szemhéjai zárva maradtak, köszönetet és bocsánatot akart kifejezni ezzel a kézszorításával. Ha már nem tudott mosolyogni, így akarta tudtára adni, hogy mindent hallott, hogy meg tudja, hogy Lazare itt van, itt van vele egyedül, nem gondolva többé egy másikra. A fiú rendszeren irtózott a szenvedéstől, rossz betegápolóként övének legkisebb gyengélkedésénél kerekét oldott és saját kijelentése szerint oly kevésbé volt bizonyos az idegei felől, hogy attól tartott, hogy felzokog. Hálával telt meglepetés töltötte el hát Paulinet, amikor látta, hogy Lazare ilyen áldozatot hoz. A fiú maga sem tudta volna megmondani, hogy mi célja, mi szüksége, hogy így segítségére legyen a leánynak. A kis kéz forró szorítása felzaklatta; bátorítani akarta Paulinet.

— Nincs semmi baj, kedvesem. Mingyárt itt lesz Cazenove... Csak ne félj semmitől.

A leány csukott szemekkel feküdt és kínosan mormolta:

— Oh! én nem félek... Csak az fáj, hogy téged terhellek.

Azután még halkabban, lehelletszerűen folytatta:

— Ugy-e megbocsátasz?... Ma nagyon rossz voltam.

Lazare lehajolt, hogy megcsókolja a homlokán, mint feleségét. Es elment az ágytól, mert könnyek fojtogatták. Az jutott az eszébe, hogy legalább valami csillapítót kellene készítenie, míg az orvos megjön. A fiatal leány házigyógyszertára ott volt,

egy keskeny faliszekrényben. Csakhogy félt, hogy tévedhet; Paulinetól kérdezgette az üvegek tartalmát s végül beöntött néhány csepp morfiumot egy pohár cukrosvízbe. Mikor a leány egy kávéskanálnyit lenyelt belőle, oly heves fájdalom fogta el, hogy a fiú habozva adta be az újabb adagot. Ez volt minden; Lazare képtelennek érezte magát még valamit megkísérteni. A várakozás rettenetes lett számára. Amikor nem bírta már tovább nézni Pauline szenvedéseit és lábai remegni kezdtek az ágy előtt való hosszú álldogálástól, újra kinyitotta a könyveit, abban a feltevésben, hogy végül megtalálja az esetet és az orvosságát. Talán csak nincs torokgyíkja? De álhártya-képződményeket nem látott a garat hátsó falán; és beletemetkezett a torokgyík leírásának és kezelésének olvasásába, elveszítve a hosszú frázisok fonalát, amelyek értelmére nem tudott rájönni, és jelentéktelen részletek kibetűzésébe gabalyodva, mint egy gyerek, aki egy meg nem emésztett leckét magol be kívülről. A beteg nyögésére feleszmélt és remegve lépett ismét az ágyhoz, a tudományos kifejezésektől kóválygó fejjel, amelyeknek komor betűi még növelték aggodalmát.

— Mi ujság? — kérdezte Chanteauné, aki hal-
kan belépett.

— Nincs változás, — felelte.

És magából kikelve:

— Rémes ezzel az orvossal ... Hússzor is meghalhat az ember.

Minthogy az ajtók nyitva maradtak, Mathieu, amely a konyhaasztal alatt aludt, feljött a lépcsőkö-
n, híven ahhoz a szokásához, hogy a ház minden szobájába kövesse a gazdáit. Nagy mancsai úgy csoszantak a kőköcskékkel kirakott folyosón, mint ócska gyapjú harisnyák. Nagyon tetszett neki ez az éjszakai kirándulás, fel akart ugrani az ágyra

Pauline mellé, szájával farka után kapkodott, mint oktalan állat, mely mitsem tud az emberek gyászá-ról. És Lazare, akit ez az időszerűtlen öröm két-ségbe ejtett, belérúgott.

— Pusztulj, vagy megfojtalak! ... Nem látsz, te tökfilkó?

A kutya, amely a veréstől észretért, szag-lászní kezdett a levegőben, mintha mindent meg-értett volna egyszerre és meghunyászkodva feküdt le az ágy alá. Chanteauné azonban méltatlankodott a durvaságon. Nem várt tovább, újból lement a konyhába és száraz hangon vetette oda fiának:

— Majd szólj... A víz mindjárt forró lesz.

Lazare hallotta dohogni a lépcsőkön, hogy föl-háborító így megrugni egy állatot, hogy biztosan még őt is megverte volna, ha tovább is fennmarad. Lazare, aki máskülönben imádta az anyját, zavarodottságában most csak legyintett. Minden percben visszatért az ágyhoz, hogy megnézzze Paulinet. A leány a láztól kimerülve most aléltnak látszott; s a szoba rémes csendjében nem maradt több belőle, mint lélegzetvételének hörgése, amely halálhör-gésbe látszott átmenni. Indokolatlan, esztelen félelem fogta el újból a fiút: Pauline biztosan megfúl, ha nem érkezik segítség. Fel-alá topogott a szobá-ban, szüntelenül az órát nézte. Alig van három óra, Véronique még nincs az orvosnál. A sötét éjszaká-ban végig kísérté az arromanche-i országúton: most ment el a tölgyerdő mellett, most érkezett a kishíd-hoz, öt percet nyerne, ha futva menne le a domb-oldalon. A megbizonyosodás ellenállhatatlan vágyá-ban kinyitotta az ablakot, jóllehet semmit sem lát-hatott a feneketlen sötétségben. Egyetlen lámpás égett Bonneville-on túl, nyilván egy tengerre szálló halász lámpása. Gyászos szomorúság, határtalan magány vette körül, amelyben azt hitte, hogy min-den élet elmúlik és kialszik. Betette az ablakot,

aztán újból kinyitotta, hogy nemsokára ismét becsukja. Már fogalma sem volt az időről és meglepődött, amikor három órát hallott ütni. Most fogatott be az orvos, most gördül a kocsis az úton, lyukat vájva sárga szemével az árnyékban. S a beteg erősbödő fuldoklását hallva, Lazare annyira eltompult a türelmetlenségtől, hogy riadtan ugrott fel, mikor négy óra felé gyors léptek zaja közeledett a lépcső felől.

— Itt van végre! — kiáltotta.

Cazenove doktor tüstént meggyújtatott egy másik gyertyát is, hogy megvizsgálja Paulinet. Az egyiket Lazare tartotta, a másikat pedig az ágyfejnél Veronique, széltől kusza hajjal és övig sárosan. Chanteauné is bejött. A lázálmából felvert beteg nem tudta nyögés nélkül kinyitni a száját. Miután óvatosan visszafektette a helyére, az orvos, aki beléptekor nagyon izgatott volt, már sokkal nyugodtabban lépett az asztalhoz.

— Alaposan megijesztett ez a Véronique! — dünnyögte. — Azok után a furcsa dolgok után, amiket elmondott, mérgezésre gondoltam... Mint látják, mindenféle orvossággal töltöttem meg a zsebeimet.

— Ugy-e torokgyulladás? — kérdezte Lazare.

— Igen, egyszerű torokgyulladás... Közvetlen veszély nincsen.

Chanteauné diadalmaskodó mozdulatot tett, amellyel azt akarta mondani, hogy ezt előre tudta.

— Közvetlen veszély nincsen, — ismételte Lazare, akit újból elfogott a félelem; — talán komplikációktól tart?

— Nem, felelte az orvos némi habozás után; — de ezeknél a bolond torokbajoknál sohasem tudhatja az ember.

És bevallotta, hogy a tudomány semmit sem tehet. Az érvágással be akarta várni a másnapot.

Mikor a fiatalember könyörgött, hogy legalább a beteg fájdalmait kísérelje meg könnyíteni, beleegyezett a mustártapaszba. Véronique felhozott egy bögre melegvizet és az orvos maga rakta fel a megnedvesített lapokat, végig csúsztatva őket a leány lábain, térdtől bokáig. De ez csak újabb fájdalommal járt, a láz nem hagyott alább, a fejfájás elviselhetetlenné vált. Enyhítő gazrgalizálás is helyénvalónak látszott és Chanteauné szederlevél-főzetet készített; de ezt is abba kellett hagyni a legelső kísérlet után, mert a fájdalom lehetetlenné tette a torok bármely mozdulatát. Közel hat óra volt, a nap már felkelt, mikor az orvos felállt.

— Délfelé visszajövök, — mondta Lazarenak a folyosón. — Nyugodjék meg... Kínos, de nem veszélyes.

— Hát a szenvedés semmi? — kiáltott fel a fiatalember méltatlankodva. — Az embernek nem kellene szenvednie.

Cazenove ránézett, azután az ég felé emelte a karjait egy ilyen rendkívüli kívánság hallatára.

Mikor Lazare visszatért a szobába, anyját és Véronique-ot kiküldte, hogy feküdjenek le egy keveset: ő maga nem tudott volna aludni. És látta a rendetlen szobában a napfelkeltét, a haláltusa éjszakáinak ezt a gyászos hajnalát. Homlokát az ablaküveghez szorítva, kétségbeesetten nézte az ólomszürke eget, mikor egy neszre hátrafordult. Azt látta, hogy Pauline kelt fel. De a mindenkitől elfeledett Mathieu volt az, amely kibújt végül az ágy alól, hogy közeledjék a fiatal leányhoz, akinek egyik keze kilógott a takaró alól. A kutya annyi gyöngédséggel nyalta végig ezt a kezét, hogy Lazare megindultan ölelte át a nyakát.

— Látod, szegény barátom, az úrnőd beteg... De ne félj semmitől! Fogunk még mi hárman versenyt szaladni.

Pauline kinyitotta szemeit és arcának fájdalmas vonaglása dacára elmosolyodott.

Aggodalmas élet kezdődött most, az a lidércnyomás, melyet az ember egy beteg szobájában él át, Lazare mindenkit kikergetett féktelen szenvedélyében; anyját és Louiset még reggelenként is alig engedte be, hogy tudakozódhassanak; s csak Véronique-ot tűrte meg, akiben valódi gyengédséget sejtett. Az első napokban Chanteauné igyekezett megértetni vele, hogy nem nagyon illendő, ha egy fiatal leányt egy férfi ápol; de a fia tüzeskedve válaszolta, hogy a férje Paulinenak, és hogy az asszonyokat is férfiorvosok kezelik. Szemérem okozta feszélyezettség valóban nem volt közöttük. A szenvedés, az esetleges közeli halál elhallgattatta az érzékeket. Minden kis szolgálatot Lazare tett meg Paulinenak: felemelte, visszafektette, együtt-érző fivérként, aki a kíváncsi testben nem látott egyebet, mint a lázat, amely megborzongatta. Mint egy meghosszabbítása volt ez egészséges gyermekkoruknak: visszatértek első fürdőiknek szűzi meztelenségéhez, mikor Lazare gyermeknek tekintette a leányt. Az egész világ eltűnt s többé semmisem létezett, semmi csak az orvosságos ital, az óráról órára hasztalan várt bejelentett javulás, az állati élet alsórendű részletei, amelyek hirtelen végtelen fontosságot kaptak és döntöttek a napok öröme vagy szomorúsága fölött. Éjszakák következtek a nappalokra és Lazare élete szinte az űrben lebegett, minden pillanatban a sötétségbe való lezuhanással fenyegetve.

Cazenove doktor minden reggel meglátogatta Paulinet; sőt néha még este is eljött, az ebédje után. Második látogatása alkalmával kiadós érvágásra határozta el magát, de a láz, amely egy pillantra lelohadt, újból visszatért. Két nap múlt el és az orvos szemmeláthatóan zavarban volt, mert nem

értette a betegség makacsságát. Minthogy a fiatal leány szája kinyitásakor egye nagyobb fájdalmat érzett, Cazenove képtelen volt megvizsgálni a hátsó garatfalat, amelyet dagadtnak és lilavörösnek látott. Mikor aztán Pauline arról kezdett panaszkodni, hogy torkában növekvő feszültséget érez, mintha meg akarna pattanni, a doktor egy reggel ezzel fordult Lazarehoz:

— Azt hiszem, tályoga van.

A fiatalember átvezette a maga szobájába. Régi Kórtani kézikönyvét lapozgatva éppen a megelőző este olvasta el a retro-pharynx tályogairól szóló oldalakat, amelyek a légcső összenyomása útján fulladásos halált idézhetnek elő. Viaszsárgán kérdezte meg:

— Szóval el van veszve?

— Remélem, hogy nem, — felelte az orvos. — Majd meglátjuk.

De maga sem titkolta el aggodalmát. Bevallotta, hogy jelen esetben csaknem teljesen tehetetlen. Hogyan keressen meg egy kelést ennek a görcsösen összehúzódó szájnak mélyében? és különben is, a tályog túlkorai kinyitása komoly következményeket vonhat maga után. A legjobb a természetre bízni a betegség gyógyítását, ami nagyon hosszadalmas és nagyon fájdalmas lesz.

— En nem vagyok Isten! — kiáltott fel, amikor Lazare szemére vetette tudása hiábavalóságát.

A gyengédséget, melyet Pauline iránt érzett, Cazenove doktor erőltetett nyersesége fokozásával leplezte. Ez az aggastyán, aki száraz volt, mint egy vadrózsa tő, mélyen meg volt rendülve. Több, mint harminc éven keresztül járta a világot, egyik hajóról a másikra kerülve és kórházi szolgálatot teljesítve a legkülönbözőbb gyarmatokban. Kezelte a hajókon pusztító járványokat, a trópusok szörnyűséges betegségeit, a cayenne-i elefantiaziszt, az

indiai kígyók marásait; ölt mindenféle színű embereket, tanulmányozta a mérgeket a kínaiakon, kockáztatott négereket a viviszekció kényes kísérleteiben. És ma, ez a kislány, bibijével a torkában, annyira felizgatta, hogy aludni sem tudott; végzetes kimeneteltől félve, vaskezei remegtek, hidegvére cserben hagyta. Hogy ezt a hozzá méltatlan felindulását elleplezze, a szenvedés fitymálását igyekezett tettetni. Szemvedésre születünk, minek izgassuk fel rajta magunkat.

Lazare minden reggel kérte:

— Próbáljon meg valamit, doktor úr, könyörögök... Rémes; már elszunnyadni sem tud többé, egész éjszaka nyögött.

— Az ördögbe is! Nem az én hibám — felelte végül Cazenove elkeseredetten. — Csak nem vághatom el a nyakát, hogy meggyógyuljon.

Most a fiatalember fortyant fel.

— Így hát az orvostudomány semmit sem ér.

— Egyáltalában semmit, amikor a gép felmondja a szolgálatot... A kinin megszünteti a lázt, egy hashajtó működésbe hozza a beleket, gutaütötten eret kell vágni... A többi azonban szerencse dolga. Rá kell bízni magunkat a természetre.

Afelett való dühében fakadt így ki, hogy nem tudta, mit tegyen. Rendszerint nem tagadta ilyen kereken az orvostudományt, jóllehet sokkal tapasztaltabb volt, semhogy kétkedő és szerény ne lett volna. Órákat vesztegetett el a betegség tanulmányozásával, az ágy mellett ülve, s azután elment megkötözött kezekkel, anélkül, hogy rendelt volna valamit; nem tehetett mást, minthogy beavatkozás nélkül nézte ennek a tályognak az egész kifejlődését, amelynél egy vonalnyi plusz vagy minusz az életet vagy halált jelentette.

Lazare egy álló héten keresztül gyötrődött rettenetes aggodalmában. Ő is percről percre várta a

gépezet megállását. Minden kínos lélegzetvételnél azt hitte, hogy mindennek vége. A tályog élő képpé testesedett; rettentő nagynak látta, keresztben a légszőben; még egy kis duzzadás, és a levegő nem fér többé keresztül. Az orvostudománnyal töltött, rosszul megemésztett két éve csak megkettőzte rémületét. És főleg a fájdalom látása őriztette, töltötte el ideges lázadással, a lét ellen való elkeseredett tiltakozással. Minek ez a borzalmas fájdalom? Nem iszonyatosan hasztalan-e a húsnak tüzes fogókkal való csipkedése, az izmok rángatózása, mikor a baj egy szegény hófehér leánytestet támad meg? A betegségtől való megszállottság szakadatlanul visszavitte az ágyhoz. Kérdezgette Paulinet, bár tudta, hogy fárasztja vele: még mindig szenved? Most hol fáj? A leány néha megfogta a kezét és rátette a torkára: ott volt a fájdalom, mint valami elviselhetetlen súly, mint egy égő ólomgolyó, amely meg akarta fojtani. A migrén nem szűnt meg; álmatlanságtól kínozva azt se tudta Pauline, hogy helyezze el a fejét; tíz nap óta, mióta a láz rázta, összevéve sem aludt két órát. Egy este, hogy nyomorúsága betetőződjék, heves fülhasogatást kapott; a rohamokban elvesztette eszméletét és úgy érezte, mintha szétmorzsolnák állkapcsait. De mindezt a mártíriumot nem vallotta be Lazarenek; elszántnak mutatta magát, mert érezte, hogy a fiú csaknem ugyanolyan beteg, mint ő, hogy az ő láza annak vérére égeti, hogy az ő tályoga annak torkát fojtogatja. Gyakran még hazudott is, leghevesebb fájdalmai közepette mosolyt színlelt: már tompul, mondta és rábirta a fiút, hogy pihenjen le egy keveset. A legrosszabb az volt, hogy már a nyálát sem tudta lenyelni jajgatás nélkül, annyira bedagadt a hátsó garatfala. Lazare felriadt szenderegésből: hát már megint kezdődik? Ujból kérdésekkel faggatta a leányt, tudni akarta, hogy hol fáj; Pau-

line pedig fájdalmas arccal, lehunyt szemekkel küzködött, hogy rászedje, azt hebegve, hogy semmi baja sincs, hogy egyszerűen csiklandozta valami.

— Aludj, ne izgasd magad... Én is aludni fogok.

Minden este eljátszotta ezt az álmosági komédiát, hogy Lazare is lefeküdjék. De a fiú a fejébe vette, hogy egy karosszékben virrasztani fog mellette. Az éjszakák annyira rosszak voltak, hogy Lazaret babonás félelem fogta el az alkony leszálltakor. Fel fog-e kelni a nap még egyszer?

Az egyik éjszaka Lazare az ágy mellett ülve Pauline kezét fogta, amint ezt gyakran megtette, hogy jelezze, hogy ott marad, hogy nem megy el mellőle. Cazenove doktor tízórakor távozott, idegesen kijelentve, hogy többé nem kezeskedik semmiért. E pillanatig a fiatalember abban a hitben talált vigasztalást, hogy a leány élete nem forog veszélyben. Körülötte egyszerű torokgyulladásról beszéltek, amely nagyon fájdalmas ugyan, de ugyanolyan könnyen el fog múlni, mint egy nátha. Maga Pauline is nyugodtnak látszott, bátor és vidám volt szenvedései dacára. Mikor felgyógyulásáról beszélve terveket szőttek, Pauline mosolygott. Ezen az éjjelen is végighallgatta Lazaret, aki első kimenőjéül egy tengerparti sétát tervezett. Azután csend állt be, Pauline aludni látszott, de egy jó negyedóra múlva érthető hangon mormogta:

— Szegény barátom; azt hiszem, hogy mást fogsz feleségül venni.

Lazare megrettent, hideg borsódzott végig a hátán.

— Mit mondasz? — kérdezte.

A leány kinyitotta a szemeit és bátor megnyugvással nézett a fiúra:

— Hagyd, jól tudom, hogy mi a bajom... És jobb is hogy tudom, legalább mindnyájatokat meg-

ölelhetlek.

Lazare bosszankodott: micsoda ostoba gondolatok! Egy hét sem kell hozzá és talpon lesz. Elengette Pauline kezét s valami ürüggyel átsietett a szobájába, mert zokogás fojtogatta. Ott, a sötétben, átengedte magát fájdalmának, keresztben rárogyva az ágyra, amelyben régóta nem feküdt. Hirtelen rettenetes bizonyosság szorította össze a szívét: Pauline meg fog halni, talán már a reggelt sem éri meg. És kétségbeesését fokozta az a gondolat, hogy a leány ezt tudja, hogy eddigi hallgatása asszonyi hősiesség volt, amellyel még halálában is tekintettel kívánt lenni környezetére érzékenységre. Pauline ezt tudta, látni fogja közeledni az agóniát és ő ott lesz, tehetetlenül. Már látta is a végső búcsúzkodást; lelki szemei előtt lejátszódott a jelenet minden szívszaggató részletével, ott, a szoba sötétjében. Ez volt a vége mindennek; görcsös karjai közé szorította párnáját és befúrta a fejét, hogy elfojtsa felcsukló zokogását.

Az éjszaka azonban katasztrófa nélkül pergett le. Még két nap múlt el. De most már új kötelék volt közöttük: a mindig jelenlévő halál. Pauline többé nem tett célzást állapota komolyságára, sőt erőt vett magának arra is, hogy mosolyogjon. Lazarenek sikerült tökéletes nyugodtságot színlelnie, azt a reménységet, hogy egyik óráról a másikra felépülni fogja látni: de pillantásaik hosszú ölekezésében minden folytonosan búcsúzkodott egymástól. Különösen éjjel, mikor Lazare Pauline mellett virrasztott, még egymás gondolatait is megérteni vélték; az örök elválás fenyegetése ott vibrált némaságukban is. Semmi sem volt ennél kegyetlenebbül édes, sohasem érezték lényüket ennyire bensőségesen összefolyni.

Az egyik reggel, napfelkeltekor, Lazare elámulva ébredt tudatára, hogy a halál gondolata

innenyre nyugodtan hagyja. Igyekezett visszaemlékezni az időpontokra: attól a naptól fogva, hogy Pauline megbetegedett, egyetlen egyszer sem érezte tetőtől talpig végig futni magán a *nincs tovább* fagyos rémületét. Ha reszketett pajtása elvesztése miatt, ez egészen másféle félelem volt, amelybe semmisen sem vegyült a saját énjé elpusztulásából. Szíve összefacsarodott, de úgy tetszett neki, hogy ez a halállal vívott küzdelme egyenrangúvá tette azzal, bátorságot öntött belé, hogy a szemébe merjen nézni. Az is meglehet, hogy csak fáradtság és eltompultság volt az álomban, amely félelmét elaltatta. Behunyta a szemeit, hogy ne lássa a napot növekedni, újból meg akarta találni ijedős borzongását, mesterségesen élesztve magában a rettegést, váltig ismételve, hogy egy szép napon ő is meg fog halni: semmi nem felelt, ez a tudat közömbös lett számára, a dolgok különös jelentéktelenséget kaptak. Még pesszimizmusa is elhalványodott a fájdalomnak ez előtt az ágya előtt; ahelyett, hogy belemerült volna világgyűlöletébe, lázadozása a fájdalom ellen nem volt egyéb, mint az egészség forró áhítása, az élet kétségbeesett szeretete. Nem beszélt többé arról, hogy fel kellene robbantani a földet, mint egy ócska, lakhatatlan tákolmányt, az egyetlen kép, amely állandóan előtte lebegett, Pauline volt, egészségesen, karjába kapaszkodva, vidám napsütés alatt és nem volt más vágya, mint mosolygósan, ereje teljében végigvezetni újra azokon az ösvényeken, amelyeket már bejártak.

Éppen ezen a napon volt, hogy Lazare elérkezettnek hitte a halált. Nyolc óra óta a beteget hányási ingerek kínozták és minden öklendezés nagyon nyugtalanító fulladási rohammal végződött. Azután a hideg kezdte rázni; Pauline annyira reszketett, hogy hallani lehetett a fogai vacogását. Lazare rémületében kikáltott az ablakon, hogy küld-

jenek el egy suhancot Arromanche-ba, jóllehet, mint rendesen, az orvosnak tizenegy óra felé úgyis el kellett jönnie. A ház komor csendbe merült, szinte üresnek látszott, mióta Pauline nem élénkítette fel friss elevenségével. Chanteau odalenn töltötte a napokat, szótlanul, lábait nézegetve, újabb rohamtól rettegve, holott senkisem volt, aki ápolta volna; Chanteauné sétákra erőltette Louiset, mindketten a házon kívül éltek, bizalmas közelségben, nagyon meghitten; és csak Veronique nehéz léptei zavarták meg a lépcsők és az üres szobák csendjét, aki szünet nélkül járt földszintről emeletre. Lazare háromszor is áthajolt a karfán, hogy megtudja, vajjon elküldött-e már a cseléd valakit az orvosért. Éppen visszatért a szobába és megnézte a kissé megnyugodott beteget, amikor a félig-nyitva hagyott ajtó megcsikorgott.

— Mi az Véronique?

De az anyja volt. Aznap reggel kellett volna Louiset látogatóba vinnie ismerőseihez Verchemontba.

— A kis Cuchet tüstént elküldtük, — felelte. — Gyors lábai vannak.

Majd rövid szünet után megkérdezte:

— Hát nincs jobban?

Lazare szótlanul, kétségbeesett mozdulattal mutatott rá Paulinera, aki halott-mereven feküdt, hideg verejtékkal az arcán.

— Akkor hát nem megyünk át Verchemontba, — folytatta Chanteauné. — Milyen makacsok az ilyen betegségek, amikről semmit sem tudunk... A szegény gyermek valóban sokat kínlódik.

Leült és ugyanolyan halk és monoton hangon tovább locsogott:

— Pedig hét órakor el akartunk indulni! Még szerencse, hogy Louise nem ébredt fel elég korán... Mi minden nem zúdul a nyakamba ma reggel!

Mintha összeesküdtek volna ellenem. Jelentkezett az arromanche-i fűszeres a számlájával, ki kellett fizetnem. Most a pék van odalenn... Ebben a hónapban megint negyven frank volt a kenyér. El sem tudom képzelni, hogy hová lesz...

Lazare, akit teljesen lekötött az a félelme, hogy a beteg hideglelése visszatér, nem is hallgatott anyjára; de a szóáradat színtelen zsongása idegesítette. Megpróbálta, hogy megszabaduljon tőle.

— Adj ki Véronique-nak két törülközőt és mondd meg neki, hogy jöjjön fel.

— Persze, a péket ki kell fizetni, — folytatta az asszony, mintha semmit sem hallott volna. — Velem beszélt, nem üzenhetem hát neki, hogy nem vagyok idehaza... Ah! Elég volt már nekem ebből a házból! Torkig vagyok, a faképnél hagyok mindent... Ha legalább Pauline nem volna olyan rosszszul; előlegeznék nekünk a kilencven frank tartásdíjat. Huszadikát írunk, a tíz nap nem számít... A szegény kicsi nagyon gyengének látszik...

Lazare hirtelen megfordult.

— Alapjában véve mit akarsz?

— Te nem tudod, hogy hová teszi a pénzét?

— Nem.

— A komódban kell lennie... Ha megnéznéd...

Lazare elkeseredett mozdulattal tiltakozott. Kezei reszkettek.

— Kérlek anyám... légy belátással, hagyj magamra.

Ezt a néhány mondatot gyors suttogással váltották a szoba egyik sarkában. Kínos csend állt be, melyet egy gyenge hang tört meg az ágy felől.

— Lazare, vedd ki a kulcsot a párnám alól és adj a nénikémnek, amennyit akar.

Meghatottan álltak mind a ketten. Lazare tiltakozott, nem akart keresgélgni a komódban; de engednie kellett, nehogy Paulinet felizgassa. Mikor

egy száfrankost átadott anyjának és a kulcsot újból a párna alá csúsztatta, a beteget már megint a hideg rázta. Pauline úgy dobálta magát, mint mikor a szél egy fiatal fát tépdés. És két nagy könnycsepp folyt végig orcáin, lehunyt szegény szemeiből.

Cazenove doktor csak szokott órájában érkezett meg. Mégesak nem is látta a kis Cuchet, aki nyilván elcsatangolt valahová. Mihelyt végighallgatta Lazaret és egy szempillantást vetett Paulinera, felkiáltott:

— Meg van mentve!

A hányási inger, a borzasztó hidegrázás egyszerűen annak a jele volt, hogy a tályog végre kifakadt. Most már nem kellett többé megfullástól félni; a betegségnek magától kellett elmúlnia. Nagy volt az öröm; Lazare kikísérte az orvost, s mint-hogy Martin, a hajdani matróz, aki falábával a doktor szolgálatában maradt, éppen egy pohár bort ivott a konyhában, mindenki koccintani akart. Chanteauné és Louise diópálinkát hoztak elő.

— Én egy percet se nyugtalankodtam komolyan — mondta az első. — Éreztem, hogy semmi sem lesz belőle.

— Azért volt mit szenvednie a kedves gyermeknek! — vetette ellen Véronique. — Isten bizonny! ha száz sout adnának, nem lennék ilyen elégedett.

Ebben a pillanatban lépett be Horteur abbé. Tudakozódni jött, és a társaság kedvéért ő is kiürített egy pohárka likört. Jó szomszédként minden nap megjelent, de Lazare legelső látogatása alkalmából megmondta neki, hogy a beteghez nem engedi be, mert még meg találná ijeszteni és a papnak igazat kellett neki adnia. Megelégedett azzal, hogy miséket mondott a szegény fiatal leány egészségeért. Chanteau koccintott vele és megdicsérte türelmét.

— Na lám, oremus nélkül is meggyógyult.

— Mindenki úgy menekedik meg, ahogy tud,
— jelentette ki a pap kenetteljes hangon és felhörpintette poharát.

Miután az orvos eltávozot, Louise fel akart menni, hogy megcsókolja Paulinet. Utóbbi még erősen szenvedett, de úgy látszott, hogy a szenvedés többé nem számít. Lazare vidáman kiáltotta neki, hogy legyen bátor; most már nem tette magát, sőt túlozta is az elmúlt veszedelmet, elbeszélve, hogy háromízben is azt hitte, hogy holtan tartja karjai között. Pauline nem adott oly hangosan kifejezést megmenekülése fölött érzett örömének; de épp úgy átérezte az élet édességét, mint amennyire meg volt a bátorsága megszokni a halál gondolatát. Fájdalmas arcára ellágyulás ült ki és Lazare kezét megszorítva, mosolyogva suttozta:

— Most már, barátom, nem menekülsz tőlem: feleséged leszek.

A gyógyulás folyamata hosszú alvásokkal kezdődött. Pauline egész napokon keresztül aludt, nagyon nyugodtan, könnyű lélekzéssel, jótékony nirvánában. Minouche, melyet a betegség idegölő óráiban kikergetettek a szobából, kihasználta ezt a békét, hogy újból besurranjon; könnyedén felugrott az ágyba, gyorsan összegomolyodva nekifeküdt úrnője oldalának s ő is ott hevert naphosszat, élvezve a párnák melegét; néha véget nem érőn cicomázta magát, nyelvvel nyaldosva a szőrét, de oly hajlékony mozdulattal, hogy a beteg még moccanni sem érezte. Ez alatt az idő alatt Mathieu, melyet ugyancsak beengedtek a szobába, az ágy lábánál keresztben fekve úgy horkolt, mint egy ember.

Pauline első szeszélyeinek egyike az volt, hogy a következő szombaton felhívatta kis falusi barátait. A szigorú diéta után, melyet három hétig tartott, már megengedték, hogy lágytojáást egyék. Még

mindig nagyon gyenge volt, de azért ülve tudta fogadni a gyermekeket. Lazarenak megint turkálnia kellett a fiókosszekrényben, hogy előkeressen néhány ötfrankost. De miközben kikérdezte szegényeit és elintézte velük — mint maga mondta — hátralékos számadását, oly gyengeség fogta el, hogy ájultan kellett lefektetni. Ugyancsak érdeklődött a védgát és a sarkantyúk iránt is és minden nap megkérdezte, hogy erősen tartatnak-e. A cölöpök már meggyengültek, de unokabátyja hazudott neki és csak két vagy három meglazult deszkáról beszélt. Az egvik reggel, mikor magára maradt, kibúit az ágyból, hogy megnézzze, hogyan veri a messzeségben a dagály a gátfalat; de fokozatosan visszatérő ereje megint cserben hagyta és összerogyott volna, ha Veronique nem lép be éppen idejében és fel nem fogja karjai között.

— Vigyázz magadra! lekötözlek, ha nem leszel okos, — ismételtette Lazare tréfásan.

A fiú még mindig virrasztani akart mellette, de a fáradtságtól összetörve gyakran elaludt karosszékében. Eleinte boldog öröm hatotta át, amikor elnézte, hogyan issza Pauline első erőleveseit. Ez az egészség, amely a fiatal testbe visszatért, válogatott gyönyörűség volt, a lét megújódása, amelyben önmagát is újjá éledni érezte. De később az egészség megint megszokottá lett, nem élvezte többé nem remélt jótéteményként, mióta a fájdalom elmaradt. Csak tompa zsibbadtság és ideges apátia maradt benne hátra a küzdelem után, az a homályos gondolat, hogy az egész élet üressége újra előlről kezdődik.

Egy éjjel Pauline hallotta, amint Lazare a rémület sóhajával ébred fel mély álmából. Az éjjeli mécses halvány világánál látta ijedt arcát, a borzalomtól tágra meredt szemeit, könnyörgésre kul-

csolt kezeit. Érthetetlen szavakat dünnyögött:

— Istenem! ... Istenem!

A leány aggódva hajolt föléje.

— Mi van veled, Lazare? ... Fáj valamid?

Lazare a hangra összererezte. Meglátták tehát? Megzavarodott és csak ügyetlen hazugságot tudott kitalálni.

— Nincs nekem semmi bajom... Te nyögtél fel épp az imént.

A haláltól való félelme fogta el ismét álmában, egy ok nélkül való félelem, amely mintegy a semmiből magából támadt, félelem, amelynek jeges lehellete felébresztette és megborzongatta. Istenem! meg kell egy nap halni! A gondolat feltámadt, fojtogatta, miközben Pauline, fejét párnájára visszahajtva, anyai részvéttel nézett rá.

(Vége az első kötetnek)

Országos Széchényi Könyvtár

Z O L A

AZ ÉLET ÖRÖME

(LA JOI DE VIVRE)

II.

JOGOSITOTT TELJES KIADÁS

SAJTÓ ALÁ RENDEZTE ÉS BEVEZETÉSSSEL ELLÁTTA

A M B R U S Z O L T Á N

FRANCIA EREDETIBŐL FORDITOTTÁK

BALOG L. VILMA és GELLÉRT HUGÓ

GUTENBERG KÖNYVKIADÓ VÁLLALAT R. T.

B U D A P E S T

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Viktória-nyomda

V.

Az ebédlőben minden este, mikor Véronique eltakarította az abroszt, ugyanaz a beszélgetés kezdődött Chanteauné és Louise közt, míg Chanteau, aki ujságja olvasásába merült, megelégedett azzal, hogy egy-egy szóval felelgetett felesége kérdéseire, amiket csak ritkán intézett hozzá. Azalatt a két hét alatt, amíg Lazare azt hitte, hogy Pauline veszélyben forog, még le sem jött a családi asztalhoz. Most azonban már lenn ebédelt, de a desszertnél visszasielt a lábbadozó beteghez. És Lazare még a lépcsőházba se jutott, mikor Chanteauné újra kezdte panaszait, mint tegnap.

Először is gyöngédnek igyekezett feltűnni:

— Szegény fiú tönkreteszi magát. Nem okos dolog, hogy így kockáztatja egészségét. Három hét óta nem alszik soha... Tegnap óta is sápadtabb.

Sajnálkozott Pauline-on is: a szegény kicsike sokat szenvedett és nem lehetett nála fenn egy percig is tartózkodni anélkül, hogy az ember szíve össze ne szorult volna. De lassankint Chanteauné rátért arra, mily felfordulást okoz a beteg a házbán: minden függőben van, nem lehet meleg ételt kapni, az ember már azt se tudja, él-e. Itt félbeszakította panaszait, hogy megkérdezhesse férjétől:

— Hát Véronique gondoskodott-e a mályvateádról?

— Hogyne, hogyne — felelte Chanteau az ujságja fölött.

Chanteauné halkította hangját és folytatta Louisehoz:

— Különös, de ez a Pauline sohase hozott nekünk szerencsét. Pedig az emberek azt hiszik, hogy ő a mi mentőangyalunk. Hagyd el, én tudom, miféle pletykák keringenek... Caenben ugy-e? Louise, tudod-e, hogy azt mondják, hogy Pauline gazdaggá tett minket. Ah, hogyne, gazdaggá!... Őszinte lehetsz, én ugyan nem törődöm a rágalmazó nyelvekkel!

— Hát Istenem — mondta halkan a fiatal leány — magukról is úgy pletykálnak, mint mindenkiről. A múlt hónapban is leintettem egy jegyző feleségét, aki erről a dologról beszélt anélkül, hogy sejtelve lett volna róla... Az emberek nyelvét nem lehet lefogni.

Ettől a pillanattól fogva Chanteauné többé nem túrtőztette magát. Hát bizony ők a jószívűk áldozatai. Mielőtt Pauline hozzájuk jött, szükségük volt-e valaha is valakire, aki eltartsa őket? Hol volna most Pauline, a párisi aszfalt melyik zugában, ha el nem határozzák, hogy fölszedik? Hát igaz, hogy beszélnek Pauline pénzéről, de hát ebből a pénzből nekik személyesen csak a bajok jutottak. Ez a pénz mintha romlást hozott volna a házba. Mert elvégre a tények beszélnek: Chanteauné fia sohase ártotta volna bele magát abba a hínáros spekulációba, sohase vesztegette volna idejét arra, hogy a tenger el ne söpörje Bonnevillet, ha ez a szerencsétlen Pauline tele nem beszéli fejét. Pauline baja, ha ez pénzébe került! Az ő szegény fia ellenben az egészségét, a jövőjét hagyta ott a vállalkozásban! Chanteauné nem győzött eléggé dühöngeni ama százötvenezer frank miatt, amelynek lázas titkát íróasztalában őrizte. Nagy sumákat nyelt el a dolog, aztán mindennap kisebb összegeket vettek fel és ezek csak növelték a

tátongó lyukat, amelytől magánkívül volt, mintha ebben látná azt a veszedelmes savat, ami lassankint szétmarta becsületét. Becsületének most már vége és átkozta Paulinet azért a pénzért, amelyet neki köszönhetett.

— Hát mit szóljon az ember ilyen csökönységhöz? — folytatta Chanteau. — Pauline alapjában véve borzalmasan fősvény és mégis maga az esztelen pazarlás. Tizenkétezer frankot csak úgy beledobna a tengerbe a bonnevillai halászokért, akik kinevetnek bennünket. Minden pénzét odaadná, hogy enni adjon a bonnevillai tetves pereputtnak és szavamra! reszketek, ha két frankot kell kérnem tőle. Add ezt össze!... Pauline úgy tesz, mintha mindenét odaadná másoknak, pedig sziklakemény szíve van.

Véronique gyakran bejött a teával, csészékkel, edényekkel, meg-megállt, hallgatózott és bele mert szólni a társalgásba:

— Hogy Pauline kisasszonynak kőkemény szíve van? Hát már hogy mondhat ilyet a nagysága?

Chanteauné szigorú tekintettel intette le, hogy hallgasson. Aztán az asztalra könyökölve bonyodalmas számműveletekbe bocsátkozott, mintha maga-magához beszélne.

— Hát most már nem kell őriznem a pénzét, hála Istennek, de kíváncsi volnék, ugyan mennyije maradt. Hetvenezer frank se, esküszöm!... Az ördögbe! számoljunk csak egy kicsit: hárromezer frank máris elment a próba-állványokra és legalább kétszáz frank havonta a könyöradományokra, ehhez jön itteni ellátása havi kilencven frank. A pénz hamar ki van... Fogadjunk, Louise, hogy Pauline tönkre fog menni. Meglátod, még a szalmára kerül... És ha kész lesz, hát ki

kér majd belőle? Hogyan fog megélni?

Véronique nem tudta tovább türtőztetni magát:

— Remélem, hogy a nagysága nem fogja kikergetni az utcára Pauline kisasszonyt?

— Mi? Micsoda? — szólt dühösen Chanteauné — Mit fecseg ez itt összevissza?... Szó sincs arról, hogy valakit kikergessek az utcára. Sohase kergettem ki senkit az utcára... én csak annyit mondok, hogyha valaki vagyont örökölt, a legnagyobb ostobaság, ha ezt a vagyont elprédálja és a mások nyakán kénytelen élni... Eredj lányom csak a konyhába és nézd meg, nem füstöl-e a kémény!

A szolgálólány kiment, miközben elnyelte néma tiltakozásait.

Némi kis csönd támadt. Ezalatt Louise kiöntötte a teát a csészékbe. A csöndet csak annak az ujságnak papirzizegése szakította meg, amelyet Chanteau az apróhirdetésekig elolvasott. Chanteau néhány szót intézett a fiatal leányhoz:

— Akarsz még egy kockacukrot?... Kaptál már végre levelet apádtól?

— Hát kaptam? — szólt a leány nevetve. — De ha talán terhükre vagyok, hazamehetek. Elég maguknak a nyakán a beteg Pauline... Én már el is akartam tűnni, de maguk tartottak vissza.

Chanteau közbe próbált szólni:

— Senkise mondta neked, hogy elmenj. Nagyon kedves vagy, ha elmulattatsz bennünket. amíg az a szegény Pauline fölépül és le tud jönni közénk.

— Én menedéket találhatok Arromanchesban addig, amíg apám megérkezik, ha engem már meguntak — folytatta Louise, mintha nem hallotta volna Chanteau beszédét, mert ő csak Chanteaut akarta ugratni — Léonie nagynéném kibérelt egy

pavillont. Jó világ van odalenn, strand is van, ahol legalábbis fürödni lehet. Csak ne volna oly unalmas Léonie tánti!

Chanteau végre is nevetni kezdett a gögicsélő nagy leányka eféle kacérkodásán. Chanteau szíve — bár ezt nem merte feleségének megvallani — ott volt egészen Paulinenál, aki őt oly gyöngéd kézzel gondozta. És megint beletemetkezett ujságjába. Chanteauné pedig, aki gondolataiba merült, hirtelen fölriadt mintegy álomból:

— Tudd meg, hogy egy dolog az, amit meg nem bocsátok neki: elvette tőlem a fiamat. ... Alig van egy negyedóráig az asztalunknál. Mindig csak futólag beszélhetünk vele.

— Majd elmúlik az is — jegyezte meg Louise. — Valakinek csak ápolnia kell Paulinet.

Chanteauné bólintott. Összeszorította ajkát. De a szavak, amiket vissza akart fogni, mégis kitörték belőle:

— Lehet! De mégis csak furcsa, hogy egy fiatalember mindig ott legyen egy beteg leánynál. Megmondom, ahogy van, én nem kötöm meg a nyelvemet, még ha baj is lesz belőle!

Louise zavartan nézett rá. Chanteauné folytatta:

— Nincs valami jó levegő Pauline szobájában. A fiam még torokfájást kaphat tőle... Ezek a fiatal leányok, akik oly kövéreknek látszanak, néha mindenféle betegséget hordoznak a vérükben. Megmondjam az igazat? Én azt hiszem, Pauline nem egészséges.

Louise szelíden védni kezdte barátnőjét. Hiszen olyan szép leány! és ez volt Louise egyetlen érve azzal a váddal szemben, hogy Pauline rossz szívű és nem egészséges nő. Louiset az a szükséglete, hogy bájosnak tűnjék föl és hogy lelki egyen-

súlyát megtartsa, arra készítette, hogy kikeljen Chanteauné túlzásba vitt haragja ellen, de azért mindennap mosolyogva hallgatta, ha az asszony dühe napról-napra fokozódott. Élénken tiltakozott Chanteauné túlélés szavai ellen, de azért belepirult abba a néma boldogságba, hogy érezte: most ő a kedvenc, ő a ház ura. Olyan volt, mint a Minouche cica: hízelgett, dorombolt másoknak, minden rossz-akarat nélkül, ha békében hagyták.

Végül minden este az újra elismételt mondóka után Chanteauné beszéde ezzel a mondat-töredékkel végződött, amelyet lassan ejtett ki:

— Nem, Louisette, a fiamnak olyan asszony kéne...

Chanteauné innen kiindulva kiterjeszkedett arra, mi mindent várna egy tökéletes menyétől. Nem vette le többé szemét Louiseről és beléje akart szuggerálni olyan dolgokat, amelyeket nem mondott ki. Voltaképp Louise arcképét festette meg: a fia jövődöbelije legyen fiatal, jól nevelt leány, aki már jártas a társaséletben, tudjon vendégeket fogadni, inkább bájos legyen, mint szép, egészen nő legyen, mert Chanteauné utálta azokat a fiús nőket, akik őszinteség örve alatt nyersek. Aztán megérintette a pénzkérdést is, ami az egyetlen döntő pont. Csak egy rövid mondattal tért ki rá: a fia ugyan nem néz a hozományra, de nagy tervei vannak és nem mehet bele olyan házasságba, amely romlását okozhatja.

— Nézd csak, drágám, ha Pauline egy fillér nélkül, egy szál ingben pottyant volna közénk, már évek óta meglenne a házasság... De így ne reszkessek, amikor látom, hogy ujjai közt hogyan olvad el a pénz? Ugyan mire megy ma a hetvenezer frankjával? ... Nem, Lazare csak többet ér ennél! Dehogy adnám oda egy nőnek, aki az étellel taka-

rékoskodna, hogy ostobaságokra herdálja el a pénzét!

— Oh, a pénznek nincs semmi jelentősége — felelte Louise lesütött szemmel. — De mégis szükség van rá.

Sosem volt nyíltan szó Louise hozományáról, de azért az ő kétszázezer frankja mintha ott lett volna mindig az asztalon. Chanteauné érezte, látta ezt a pénzt, ezért buzgólkodott és ezért lökte félre a másik nő rongyos hetvenezer frankját. Arról álmodozott, hogy megnyeri fia számára Louiset, akinek a vagyona érintetlen. Chanteauné észrevette, mily vágy lobogott fel hirtelen fiában, mielőtt ama bajok voltak, amelyek Lazaret lekötötték fenn a betegszobában. Ha Louise is szereti Lazaret, miért ne házasodjanak össze? A leány apja is beleegyeznék, különösen, ha látná, hogy kölcsönös szerelemmel áll szemben. És Chanteauné verni kezdte a tüzes vasat, egész este csábító mondatokat mormolt maga elé:

— Az én Lazareom oly jó ember! Tulajdonképp senkise ismeri. Még neked, Louisette, se lehet fogalmad arról, mily gyöngéd tud lenni... Ah, a feleségének igazán nem lesz oka panaszra! Ezt az asszonyt aztán igazán szeretni fogják... És olyan egészséges, mint a makk. És mily fehér bőre van! Ósöm, De La Vignière lovag mezítelen kebellet jelent meg, mint a nők, a maga idejében az álarcos bálokon: annyira fehér volt a bőre.

Louise elpirult, nevetett, mert ez a részlet igen mulattatta. Louise akár egész éjjel elhallgatta volna Chanteaunét, amint fiát dicsérte, mint aféle erényes kerítőnő, akinek fiáról való bizalmas közlései — nők közt — egyre intimebb részleteket tártak volna fel. Ámde Chanteau úr végül is elaludt ujságjával kezében.

— Nem mennénk idestova aludni? — kérdezte átsítva.

És minthogy már régóta nem követte a két nő társalgását, hozzátette:

— Akármit is mondasz, Pauline nem gonosz nő... Boldog volnék, ha végre itt ehetné a levesét mellettem.

— Mindnyájan boldogok lennénk — kiáltott föl Chanteauné keserűséggel. — Ha az ember egyetmást megmond őszintén, abból még nem következik, hogy nem szeretem Paulinet.

— Szegény, drága Pauline! — jelentette ki most Louise. — Magamra vállalnám szenvedései felét, ha lehetne... Pauline oly szép!

Veronique, aki behozta a gyertyákat, megint beleavatkozott a dologba:

— Nagyon jól teszi Louise kisasszony, ha szereti barátnőjét, mert kőből legyen a szíve annak, aki rosszat forral Pauline kisasszony ellen.

— Jól van már no! Ki kérdezett? — szólt rá Chanteauné. — Jobb volna, ha inkább kipucolnád a gyertyatartókat. Nézd, milyen rondák!

Mindenki fölkelte helyéről. Chanteau menekült a kimagyarázkodás vihara elől és bezárkózott földszinti szobájába. De mikor a két nő fölment az emeletre, ahol szobáik egymással szemben nyíltak, még nem feküdtek le. Chanteauné csaknem minden alkalommal egy percre behívta magához Louiset és újra beszélni kezdett Lazareról, kirakta fényképeit, még régi emlékeit is: fia egy fogát, amelyet gyermekkorában húztak ki, fiának csecsemőkorából való szöszke fürtjeit, régi ruháit, bérmaszalagját, első rövid nadrágját.

— Nesze, itt van néhány fürtje — mondta az asszony egy nap Louisenak. — Nem fognak nekem

hiányozni, mert van ám itt Lazarenak mindenféle hajfűrtje, különböző korából.

És amikor Louise végre bebújt a maga ágyába, nem tudta lehunyni szemét: szinte megszállta ennek a nagy fiúnak a képe, akit az anyja mintegy az ölébe tukmált. Forgolódott álmatlanságában, a homályból mindenünnen Lazare kísértett hófehér bőrével. Louise gyakran hallgatózott, nem hallja-e Lazare lépéseit a felsőbb emeleten. És az a gondolat, hogy Lazare ott virraszthat Pauline ágya mellett, még lázasabbá tette a leányt, úgyhogy végre le kellett magáról dobnia a takarót és meztelen testtel aludt el.

Odafenn a beteg nagyon lassan lábbadozott. Bár Pauline túl volt a veszélyen, még mindig gyöngye volt. Láz gyötörte, amely meghökkenyttette orvosát. Az orvosok mindig meg vannak hökkenve, mondogatta Lazare. Ő maga minden órával ingerlékenyebb lett. Az a halálos fáradtság, amit a krízis vége óta érzett, mintha fokozódott volna és valami nyugtalan rosszullétbe ment át. Most, hogy Lazarenak már nem kellett harcolnia a halál ellen, szenvedett a szellőzetlen szoba levegőjétől, a pontos, kávéskanállal való adagolástól, amelyet megszabott órákban kellett a betegnek adnia, szenvedett a betegséggel járó minden bajtól, holott eleinte oly heves részvétet érzett. Paulinenak már nem volt oly gyakran szüksége rá, Lazare tehát újra belemerült életunalmába, amelyet üres, céltalan élete okozott. Lógatta lefelé karját, egyik székről a másikra ült, járkálás közben kétségbeesetten nézgette a négy falat, megállt az ablakban, nézett anélkül, hogy bármit is meglátott volna. Ha Pauline mellett könyvet kezdett olvasni, csakhamar ásitását belefojtotta a lapok közé.

— Lazare — mondta egy nap Pauline. — Ki

kellene menned a levegőre. Elég, ha Véronique marad mellettem.

Lazare hevesen tiltakozott. Pauline talán nem bírja ki közellétét, azért küldi sétálni? Szép dolog volna, ha Pauline így elkergetné őt magától, mielőtt egészen talpra állana! Lazare végre megnyugodott, mialatt Pauline kedvesen magyarázta:

— Ha kimégy kissé a levegőre, ezzel még nem hanyagolsz el engem. Menj ki délután. Mire megyünk, ha most te fogsz megbetegedni!

De ügyetlenül hozzátette:

— Látom, egész nap ásítasz!

— Én ásítok! — kiáltott föl Lazare. — Mondd mingyárt, hogy kegyetlen szívű vagyok! Hallod, te szépen hálálod meg ápolásomat!

Másnap Pauline már ügyesebb volt. Úgy tett, mintha roppant szeretné látni, hogyan készítik a vízszabályozó művet és hogyan rójják össze a deszkakerítést: hiszen jönnek a téli nagy áradások, a próba-állványokat elviheti a víz, ha nem erősítik meg a védműveket. De Lazare már nem tudott lelkesedni a dologért. Elégedetlenkedett az egésszel, amelyre tervét alapította. Azt mondta, újabb tanulmányozására van szüksége. Különben is túlmentek már az előírányzott költségen és a vezérigazgatóság még egyetlen fillért sem szavazott meg. Két napon át Paulinenak föl kellett újra szítania Lazareban a feltaláló önzését: csak nem fogja Lazare túrni, hogy a tenger legyőzze őt mindenki szemeláttára, amikor az egész világ már kezd nevetni rajta? Ami a pénzt illeti, Pauline szívesen előlegezi, mintahogy megállapodtak, hiszen vissza fogja kapni. Lazare lassankint mintha mégis újra lelkesedni kezdett volna a dologért. Átdolgozta terveit, elhívatta az arromanches-i ácsot, akivel szobájában tárgyalt, de az

ajtót nyitva hagyta, hogy Pauline első hívására hozzásiethessen.

— Most már — szolt Lazare egy nap, megcsókolva Paulinet — a tenger nem törheti össze egy faszálkánkat se. Biztos vagyok a magam dolgában... Mihelyt járkálni tudsz, meg fogjuk nézni az állványozást.

Louise épp feljött a beteghez, hogy Pauline egészsége felől érdeklődjék és minthogy lehajolt a beteghez, hogy megcsókolja, Pauline a fülébe súgta:

— Vidd el Lazaret magaddal.

Lazare eleinte kosarat adott. Azt mondta, várja az orvost, Louise azonban nevetve felelte, hogy Lazare sokkal udvariasabb, semhogy túrné, hogy ő — Louise — egyedül menjen Goninékhöz, akiknél langusztákat válogatott ki, mert Caenbe akarja őket küldeni. Lazare útközben megnézheti a vízszabályozó művet.

— Menj, Lazare, ezzel örömet szerzel nekem. Karolj bele, Louise. Így ni! Ne engedd el a karját!

Pauline vidám volt, a másik kettő tréfásan birkózott. És mikor távoztak, Pauline újra komoly lett, ágyaszegélye mellé hajolt, hogy hallgathassa távozó lépéseik és nevetésük zaját, amely mindinkább elhalt a lépcsőházban.

Egy negyedórával később Veronique jelent meg a doktorral. Később a szolgáló leült Pauline ágya szélére, de azért nem hagyta cserben fazekait sem, minduntalan kiszaladt a konyhába. Egy órát töltött el így két mártás közt. Lazare se tudott Paulinetől megválni csak úgy máról-holnapra. Este visszatért Pauline mellé, de másnap újra elment hazulról. És napról-napra, ahogy a külső élet magával ragadta, egyre rövidebbek lettek látogatásai. Nem maradt tovább, csak annyi ideig, amíg Pauline állapota felől érdeklődött. Egyébként Pauline volt az, aki küldte, ha csak le is akart ülni. Ha Lazare Louise-

zal együtt tért vissza, Pauline kényszerítette őket arra, hogy mondják el, mit tapasztaltak sétájuk alatt. Boldog volt, hogy olyan élénkek és hajukban magukkal hozzák a friss levegőt. Lazare és Louise olyan jópajtások voltak, hogy Pauline nem gyanakodott rájuk többé. És amint megpillantotta Veronique-ot, aki az orvosságot hozta, vidáman rákiáltott:

— Mars ki! terhemre vagy.

Néha elhívatta Louiset, hogy gondjaira bízza Lazaret, mint valami gyermeket.

— Légy rajta, hogy ne unatkozzék. Szüksége van szórakozásra... És tegyetek jó nagy sétát. Ma nem akarlak titeket látni.

Ha Pauline egyedül maradt, szeme a távolba meredt, mintha kísérné lépéseiket. Naphosszat olvasott. Így várta, amíg testi erejét visszanyeri. De úgy össze volt törve, hogy ha két vagy három órát töltött karosszékben, ez teljesen kimerítette. A könyvet néha térdére ejtette és ábrándozva gondolt unokafivérére és barátnőjére. Azok, ha a strandon mentek végig, most bizonyára a barlangok elé értek, ahol kellemesen lehetett ülni a homokban, a tenger friss levegőjében. És csak az bántotta eme makacs ábrándozásában, hogy nem lehet velök. Könyvei egyébként untatták. A regények, amik szanaszét heverték, a szerelmi történetek, amelyekben a hűtlenség el volt költőiesítve, felháborították egyenes jellemét. Pauline az a nő volt, aki odaadta és többé nem vette vissza magát. Lehetséges-e, hogy valaki megcsalja és egy nap ne szeresse őt, miután szerette? Félrelökte a könyvet. Pillantásai most a távolba hatoltak, a falakon túl és látta unokafivérét, aki visszatér Louise-zal. Lazare támogatja Louiset, amint lustán lépeget, egymáshoz dőlnek, suddognak, kacagnak.

— Itt az orvossága, kisasszony — hallatszott

hirtelen Veronique mély hangja, amint fölbukkant a háta mögött. Ez felriasztotta álmodozásából.

Az első hét végén Lazare csak kopogtatás után lépett be. Egy reggel, amikor benyitott, észrevette Pauline meztelen karját, amint ágyában fészülködött.

— Óh, bocsánat! — mormogta és visszaugrott.

— Mi az? — kiáltotta Pauline. — Talán megijedtél tőlem?

Erre Lazare már belépett, de nem merte Paulinet megcsókolni. Elfordította fejét, mialatt Pauline rendbeszedte haját.

— Nézd csak, adj ide nekem egy réklit — mondta a leány nyugodtan. — Ott van az első fióokban... Jobban érzem magam, kezdek kacér lenni.

Lazare zavarba jött, mert csak inget talált. Végre, miután Pauline felé hajított egy réklit, az ablak elé állt és így várta meg, amíg a leány állig begombolkozott. Két héttel előbb, amikor azt hitte, hogy Pauline haldoklik, ölébe kapta őt, mint valami kislányt és nem vette figyelembe, hogy meztelen a leány. Most a szoba rendetlensége is zavarta Lazaret. És Paulinera is átragadt Lazare zavarva, nem kérte többé olyan intim szolgálatra, mint az imént.

— Veronique, miért nem teszed be az ajtót? kiáltotta Pauline egy reggel, amikor hallotta, hogy Lazare a folyosón járkál. — Szedj össze itt mindent és add ide ezt a vállkendőt.

Pauline ezalatt napról-napra jobban magához tért. Mily nagy volt öröme, amikor a maga lábán meg tudott állni és ki tudott könyökölni az ablakba, hogy láthassa távolból a vízszabályozó műelőhaladását. Tisztán lehetett hallani a kalapácsütések zaját és látni lehetett azt a hét-nyolc emberből álló munkáscsoportot, amelynek árnyékai -- mintha nagy termeszhangyák lettek volna --

feketén rajzolódtak a strand fővényére. Apály és dagály közt sietve dolgoztak, aztán a dagály elől hátrálniuk kellett. De Paulinet különösen Lazare fehér kabátja és Louise rózsaszínű ruhája érdekelte, amelyek a napfényben élesen látszóttak. Pauline szemével követte őket, mindig felfedezte őket és el tudta volna mondani, mit csináltak egész nap, talán legkisebb mozdulatukig is. Most, hogy a munka derekasan előrehaladt, Lazare és Louise nem mehettek többé messzibbre, nem mehettek a barlangokhoz vagy a meredek sziklapartig. Mindig ott voltak Pauline előtt egy kilométernyire, mintha bábszínházat játszóttak volna a végtelen ég kupolája alatt. És Pauline, amint ereje visszatért, lábadozása vidámságában, túlságosan érezte — tudtán kívül — azt a féltékeny örömet, hogy így velük lehet állandóan.

— No látom, ez szórakoztatja, hogy nézheti a munkásokat, mi? — mondogatta mindennap Veronique, mialatt kisöpörte a szobát. — Hát ez bizony jobb is, mint könyveket olvasni. Ha én olvasok, dézsa lesz a fejem. Magának, kisasszony, vissza kell nyernie a vérét. Nyissa ki jól a száját a nap felé, mintahogy a pulykák teszik. Azok szinte szürcsölik a napfényt.

Veronique rendszerint nem volt beszédes, sőt inkább zárkózottnak tartották. De Pauline-nal barátságosan elbeszélgetett, mert azt hitte, hogy ezzel jót tesz neki.

— Furcsa munka folyik ott! — szólt. — A fő azonban, hogy tessék Lazare úrnak... Igaz, hogy Lazare úr arca nem árul el valami nagy megelégedettséget! De ő büszke, makacs ember és nem hagyja abba, ha bele is szakad. De meg aztán, ha egy percre otthagyja részeges munkásait, azok rögtön rosszul verik be a szegeket.

Miután kisöpört az ágy alatt, folytatta:

— A hercegnő pedig...

Pauline, aki szórakozottan hallgatta, erre a szóra felfigyelt.

— Micsoda hercegnő?

— Hát Louise kisasszonyt értem ezalatt! Olyan Kompóti kisasszony, olyan hercegnőféle ám a Louise kisasszony... Csak látná a szobájában azt a sok kis tégelyt, pomédát, szépítővizet! Ha az ember belép oda, hát a torkát fojtogatja a párfém!.. De azért a Louise kisasszony nem olyan szép, mint ön.

— Óh, én csak aféle parasztleány vagyok — felelte Pauline mosolyogva. — Louise nagyon bájos.

Veronique azonban, akit meggyőződése heve elragadott, odakönyökölt Pauline mellé az ablakba:

— Nézze csak, ott látni a kisasszonyt a fővenyen! Hát nem olyan, mint valami rákocska? Igaz, hogy messzire van innen és nem látszhatik akkorának, mint a torony... Ah, Lazare úr most az ölébe veszi, hogy a kisasszony cipője meg ne nedvesedjék. Hát nem lehet valami nehéz a Louise kisasszony. Én nem értem, hogy vannak férfiak, akik a csontokat szeretik...

Veronique hirtelen abbahagyta a szót, mert érezte, hogy Pauline mellette megremeg. Veronique mindig visszatért erre a tárgyra, mert fojtogatta az a vágy, hogy mentül többet beszélhessen róla. Mindaz, amit most a házban hallott, látott, a torkán akadt és fojtogatta: Chanteauné és Louise vacsora utáni beszélgetései, amelyekben izekre szedték szét Paulinet — Lazare és Louise titokban váltott mosolyai — az egész hálátlan ház, amely megcsalni készül Paulinet. Ha olyankor, amikor valami szörnyű igazságtalanságot tapasztalt, nyomban fölkereste volna Paulinet, mindent kikottyán-

tott volna a lábbadozó beteg előtt. De félt, hogy ezzel csak betegebbé teszi. Ezért konyhájában maradt, fel-alá járkált, dobálta ide-oda fazekait és fogadkozott, hogy mindez nem tarthat sokáig így, egyszerre csak ki kell robbannia a dolognak. Fenn a lakásban, ha valami nyugtalanító szót elmulasztott, próbálta azt kitalálni a maga megható együgyűségével.

— Hálla Istennek! Lazare úr mégse szereti a csontokat! Sokkal jobb izlése van ennél, hiszen Párisban járt... Nézze csak, most leteszi a földre Louise kisasszonyt. Mintha valami gyufát dobna el.

És Veronique, aki félt, hogy még egyebet is kikotyog, kirázta portörölő tollseprűjét, amivel a takarítást befejezte. Ezalatt Pauline révedezve nézte Louise rózsaszínű ruháját és Lazare fehér kabátját, amelyek a munkások sötét foltjai közt csillogtak.

Mikor Pauline lábbadozása véget ért, Chanteau heves köszvényrohamot kapott. Ez arra bírta rá Paulinet, hogy gyöngesége ellenére is lemenjen hozzá. Amikor tehát a leány először hagyta el betegszobáját, ez azért történt, hogy egy beteg ember ágya mellé üljön. Chanteauné pedig dühösen mondhatta el, hogy a házuk valóságos kórház. Egyidő óta férje nem mozdult el soha a sezlongról. A megújuló köszvényrohamok következtében Chanteau egész testében beteg lett. A köszvény a lábaiból a térdébe, onnan a könyökébe és kezeibe ment át. Valamennyi izülete megdagadt. A *tophus* (csontdaganat) krétája áttetszett a bőrön, fehérülő pontokban, amelyek olyanok voltak, mint a rákszem. Ez már a krónikus, gyógyíthatatlan köszvény volt, az a köszvény, amely megmerevíti és elidomtanítja a tagokat.

— Óh Istenem, hogy szenvedek! — nyögte Chanteau. — A ballábam olyan merev, mint va-

lami fadarab. Nem tudom mozgatni se a lábam, se a térdem... És a könyököm is hogy ég! Nézd csak meg.

Pauline megállapította, hogy Chanteau bal-könyökén gyulladásos daganat támadt. Chanteau-nak különösen ez az izülete fájt, ahol nemsokára elviselhetetlen fájdalmakat érzett. Széttárt karral nyögdécselt és nem vette le szemét kezéről, amely nyomorék lett a kidagadt csomóktól és amelynek hüvelykujja mintha kificamodott, összetört volna valami kalapácsütéstől.

— Nem tudok tovább ebben a helyzetben maradni. Kell, hogy segítségemre légy... Pedig oly jó fekvést találtam! És megint előlről kezdődik a nyavalyám. Úgy érzem, mintha csontjaimat fűrészelnék... Próbálj kicsit fölemelni engem.

Egy órában hússzor is meg kellett változtatni helyzetét. Állandóan nyugtalan félelem gyötörte és enyhülést remélt, keresett. De Pauline még oly gyöngének érezte magát, hogy nem mert neki egyedül segítségére lenni. Halkan mondta:

— Veronique, fogjuk meg óvatosan ketten.

— Nem, nem, Veronique nem kell! — kiáltotta Chanteau. — Nagyon ráz.

Paulinenak tehát magának kellett hozzálátnia a dologhoz, úgyhogy beleropogtak a válla csontjai. És bármily óvatosan fordította is meg a beteget, Chanteau akkorát kiáltott, hogy Veronique elfutott előle. A szolgálóleány esküdözött, hogy csak olyan szent türelmű lény képes undorodás nélkül az ily dolgot végezni, mint Pauline kisasszony. Még talán a jó Isten is elmenekült volna Chanteau úr jajgatására.

De a köszvényrohamok idővel kevésbé fájdalmasak lettek, bár nem szüntek meg és éjjel-nappal tartottak, kétségbeejtő rosszulléttel jártak és mérhetetlen kínokat okoztak a betegnek a mozdulat-

lanság aggodalmával. A betegnek már nemcsak a lábát rágta valami féreg, hanem mintha egész testét valami malomkő zúzta, törte volna makacsul. És enyhülésre egyáltalán nem volt kilátás. Pauline nem tehetett egyebet, mint hogy a beteg mellett maradt, tűrte szeszélyeit és mindig kész volt a beteget más helyzetbe átfordítani anélkül, hogy ezzel egy órai nyugalmat is szerzett volna Chanteaunak. A legrosszabb az volt a dologban, hogy a szenvedés igazságtalanná és gorombává tette, oly nyersen beszélt Paulinenal, mintha valami ügyetlen cseléd lett volna:

— Ejnye, épp oly ügyefogyott vagy, mint Veronique!.. Csak vájkálj ujjaiddal a testemben! Olyan kezed van, mint egy zsandárnak!.. Hagyj békén! Nem akarom, hogy többé hozzám nyúlj!

Pauline nem felelt. Azzal a lemondással, amelyen nem fogott ki semmi, megkettőzte gyöngédségét. Ha érezte, hogy a beteg nagyon ingerlékeny, egy percre elrejtőzött a függöny mögé, hogy Chanteau lecsillapuljon azáltal, hogy nem látja őt. A függöny mögött aztán Pauline halkán sírt, nem a szegény beteg gorombaságai miatt, hanem azért, mert a rettenetes mártíromság rosszát tette Chanteaut. És hallotta, amint a beteg nyöszörögve, félhangon nyögdécselt:

— Elhagyott a szívtelen!.. Hát én akár föl is fordulhatnék és nem volna itt senki más, hogy lefogja a szemem, mint Minouche, a macska. Hát lehetséges Isten előtt, hogy egy keresztényt így magára hagyjanak... Fogadok, hogy a konyhába ment levest enni.

Egy pillanatig még habozott, még jobban dörögött, végre elhatározta magát és szólt:

— Itt vagy, Pauline?... Gyere, segíts átfordulni, így nem maradhatok... Próbáljuk meg a baloldalon, leszel szíves?

Chanteaut gyöngédség fogta el, bocsánatot kért Paulinetől, hogy goromba volt vele. Néha azt kívánta, Pauline hívja be Mathieut, hogy ne legyen egészen egyedül. Azt hitte, hogy a kutya jelenléte jó hatással lesz rá. De Chanteau különösen a cicában talált hű társra, mert Minouche szerette a betegek csöndes, zárt szobáit és most naphosszat ott gubbasztott egy karosszékekben, szemben Chanteau ágyával. Ha a beteg jajgatott, a macska ülve maradt és kerek szemével a szenvedő betegre nézett. Szemében méltatlankodó meghökkenés ült, mint egy bölcs lényében, akit megzavartak nyugalmaiban. Miért is csinálja ez az ember azt a kellemetlen és fölösleges lármát?

Valahányszor Pauline kikísérte Cazenove doktort, megkérte:

— Nem adhatna, doktor úr, morfiuminjekciót a betegnek? Fáj a szívem, ha hallom, mennyire szenved.

Az orvos nem akart injekciót adni. Mire is jó az? Utána a roham annál erősebb. Minthogy a szalicil csak súlyosbította a betegséget, az orvos nem akart új gyógyszerrel kísérletezni. Csak azt emlegette, hogy ha majd a krízis elmúlik, tejkúrával fog megpróbálkozni. Addig pedig abszolút diétát, diuretikus italokat rendelt az orvos és semmi mást.

— Alapjában véve — mondogatta a doktor — Chanteau úr most fizet meg azokért a jó falatokért, amiket szeretett. Szerette a vadpecsenyét, a fegyverrel ejtett madarakat, hiszen láttam a tollakat. Én bizony eléggé óvtam, úgyhogy ha most szenved, annak az az oka, hogy nem tudott lemondani a jó konyháról és inkább kitette magát a velejáró veszélyeknek... De az igazságtalanság az volna, ha maga, gyermekem, visszakerülne az ágyba. Le-

gyen okos, nagyon kérem erre, mert mai egészségi állapotában kímélnie kell magát.

Pauline azonban nem kímélte magát, minden idejét feláldozta és elvesztette közben idő-érzékét, élet-érzékét a hosszú órák alatt, amelyeket nagybátyja betegágyánál töltött, miközben fülében zsongtak a panaszos nyögések, amik ott reszkettek a szoba levegőjében. Annyira a betegszoba hatása alatt volt, hogy egészen megfélekezett Lazareról és Louiseról, akikkel csak futólag váltott néhány szót ama ritka pillanatokban, amikor keresztülment az ebédlőn. Egyébként a vízszabályozó mű elkészült és a szerelmes párt a hatalmas esőzések a szobában tartották fogva egy hét óta. Ha Paulinenak eszébe jutott, hogy azok ketten együtt vannak, megnyugtatta az a tudat, hogy a közelében vannak.

Chanteauné még sohase látszott annyira elfoglaltnak, mint ezekben az időkben. Felhasználta, mint mondta, azt a zavart, amit férje válságos állapota okozott a családjában és átvizsgálta iratait, számadásait, levelezését. Ebéd után tehát bezárkózott szobájába és ott hagyta Louiset, aki viszont nyomban Lazarehoz sietett, mert nem szerette az egyedüllétet. Ez a szokása állandósult és Lazare meg Louise ebédidejéig együtt voltak abban a nagy szobában, amely sokáig Pauline dolgozó- és pihenőhelye volt. A fiatalember keskeny vaságya mindig ott volt a paraván mögött, míg a zongorát por lepte el és az óriási asztal eltünt iratok, könyvek, füzetek halmaza alatt. Az asztal közepén, két csomag szárított tengeri hinár közt, ott volt a vízszabályozó mű mása — nem nagyobb, mint egy kis csecsebecse — késsel a fenyőfába vésve és eszébe juttatta az embernek Lazare nagyapjának mesterművét, a hidat, amelynek üveges szekrénykéje az ebédlőt díszítette.

Lazare egy idő óta idegesnek látszott. Munká-

sai csapata miatt kétségbe volt esve. Abbahagyta munkáját, mint valami túlnehéz robotot, anélkül, hogy élvezte volna elkészült munkája örömét. Más tervek foglalták le, zavaros, jövőbeli tervek, caeni terek terve, munkatervek, amelyekről nagy boldogulását várta. De sohase tett egyetlen komoly lépést sem, visszaesett lomhaságába, amely elkeserítette. Óráról-órára erőtlenebbnek, gyávábbnak érezte magát. Elkényszeredettségét csak fokozta annakidején idegeinek az a megrázkódtatása, amelyet Pauline betegsége miatt érzett és ebből lett az az örökös vágya friss levegő és heves testi izgalom után, mintha valami felsőbb szükségességnek engedelmeskedne és bosszút akarna állni az elviselt fájdalmakért. Louise jelenléte csak serkentette lázát. Louise nem tudott vele beszélni anélkül, hogy vállára ne támaszkodott volna, szemébe ne lehelte volna bájos kacajait. A leány macskaszerű kecsessége, kacérságának illata, kellemességének baráti és bűvölő odaengedése végre is megmámorosították Lazaret. Beteges vágya támadt, amely ellen lelkiismerete küzdött. Anyja házában kikezdeni gyermekkori barátnőjével: ezt lehetetlennek tartotta. Becsületérzése megbénította karját, ha játékosan megölelte Louiset és vérét hirtelen tűz forralta föl. Ebben a küzdelemben sohase villant föl előtte Pauline arca: Pauline bizonyára nem sejt semmit és úgy ki lehet játszani, ahogy a férj a szolgálóval szokta megcsalni feleségét.

Éjjelenként Lazare saját maga számára mindenféle históriát talált ki: A szolgálatból elbocsátották Veronique-ot, aki már túrheterlen lett. Louise semmi más csak egy kis cseléd, akihez mezítláb oson. Milyen nehéz rendet teremteni az életben! És így Lazare reggeltől-estig mindjobban túlózta a nők és a szerelem dolgában való pesszimizmusát, amely vad ötletekben tört ki belőle. Minden baj a nőktől szár-

mazik, akik ostobák, könnyelműek, vágyaikkal örökössé teszik a fájdalmat. A szerelem csak öncsalás: az élni akaró jövő nemzedékek önző tola-
kodása. Az egész schopenhaueri filozófia feltámadt, oly brutalitásokkal fűszerezve, amelyeken Louise
pirulva nagyokat mulatott. És lassankint mind-
jobban megszerette Louiset, igazi szerelem lett
bősz megvetéséből. Lazare ebbe az új érzésébe az-
zal a mohósággal vetette magát, amely minden
első lépését jellemezte, ha cserkészett a boldogság
után, ami mindig kudarcba fúlt.

Louisenál sokáig csak kacér, természetes já-
ték volt az egész. Szerette a vele szemben meg-
nyilvánuló figyelmességeket, suttogó bókokat, egy
szeretetreméltó férfi minden virágos hódolatát és
nyomban szomorúnak, árvának érezte magát, ha
nem foglalkoztak vele. Szűzies érzéke még aludt.
Nem jutott tovább a szerelmes turbékolásnál, az
apró kis bizalmasságoknál, amelyek a mindennapi
udvarlással járnak. Ha Lazare egy percre elhagyta
őt, hogy levelet írjon vagy elmerüljön valami hir-
telen támadt búskomorságába, amelynek semmi
reális oka nem volt, — ilyenkor Louise oly sze-
rencsétlennek érezte magát, hogy elkezdte Laza-
ret ingerelni, provokálni, mert inkább veszélynek
tette ki magát, semhogy elhanyagolják. Később
mégis félelem szállta meg, amikor a fiatalember
lehelete úgy érintette finom nyakát, mint valami
forró láng. A nevelőintézetben nem hiába töltött
hosszú éveket, teljesen tisztában volt vele, mily
veszedelem fenyegeti. És ettől a perctől fogva
abban a gyönyörűséges és egyben rémült várako-
zásban élt: meg fog-e történni vele a szerencsétlen-
ség? A legkevésbé sem vágyott rá, hidegen se tu-
dott vele számolni. Azt gondolta, hogy el tudja
kerülni a veszedelmet, amelynek folytonosan ki-
tette magát. Egész boldogsága ebből a női bőrre

menő játékból, engedékenységből és visszautasító viselkedéséből állt.

Odafönn a nagy szobában Lazare és Louise oly közel érezték egymást egymáshoz. A bűnrészes család el akarta őket veszejteni: a férfi fel volt dűlva, betege volt a magánosságnak; a nőt pedig megzavarták a bizalmas részletek, amelyeket szenvedélyesen adott fiáról Chanteauné. Lazare Louise-zal a nagy szobába vonult azzal az ürüggyel, hogy ne hallja annyira köszvényben gyötrődő apja jajgatását. És ott éltek e szobában, nem nyúltak könyvhöz, nem nyitották ki a zongorát, csak saját-magukkal voltak elfoglalva, egymást szédítették végtelen beszélgetéssel.

Azon a napon, amikor Chanteau rohama tetőfokát érte el, az egész ház remegett a beteg jajgatásától. Hosszú, hosszú, velőtrázó ordítások, sirámok voltak ezek, mint valami fojtogatott állat üvöltései. A villásreggeli után, amelyet Chanteauné kétségbeesett idegességgel mohón fogyasztott el, a ház asszonya visszavonult ezzel a kijelentéssel:

— Nem bírom ki, magam is elkezdenék így üvölni! Ha valaki keres, a szobámban vagyok, írok... Lazare, vidd magaddal a szobádba Louiset. Bujjatos el és te, Lazare, vidítsd föl szegény Louisette-et, mert itt aztán alapos mulatságban van része!

Hallatszott, amint a felső emeleten Chanteauné dühösen becsapta szobája ajtaját, míg fia és Louise a felette lévő emeletre igyekeztek.

Pauline visszatért nagybátyja betegágyához. Csak ő volt nyugodt az egész házban, mert részvétet érzett a beteg óriási kínjaival szemben. Ha már nem tehetett mást, mint hogy a beteg mellett maradjon, a szerencsétlen embernek legalább azt a vigasztalást akarta nyújtani, hogy ne kelljen egye-

dül szenvednie. Érezte, hogy a beteg jobban viseli el a szenvedést, ha Paulinera néz, még ha nem is szól hozzá egy szót sem. Órákhosszat ült ágya közelében és nagy, részvétteljes szemével sikerült kissé lecsillapítania a beteget. De ezen a napon Chanteau feje hátrahanyatlott a párnáról, szétárt karral, könyökében égő fájdalommal feküdt, nem látta Paulinet, sőt még jobban ordította, ha a leány feléje közeledett.

Négy óra felé Pauline kétségbeesetten kereste föl Veronique-ot a konyhában, miközben nyitvahagyta az ajtót. Ugyanis nyomban vissza akart térni.

— Valamit mégis kellene csinálni Chanteau úrral — mondta halkan. — Meg akarom próbálni a hidegvizes borogatást. A doktor azt mondta, hogy ez veszedelmes, de néha használ . . . Törülközőkre volna szükségem.

Veronique átkozottan rosszkedvű volt:

— Törülközőkre! . . . Az imént voltam fenn és törlőrongyokat kértem tőlük. Hát majd megettek! . . . Ugy látszik, ma nem szabad őket háborgatni. Érdekes!

— Nem kérnél Lazaretől törülközőket? — kérdezte Pauline, aki nem értette meg Veronique szavait.

Veronique elvesztette türelmét, csipőre tette két kezét és meggondolás nélkül kiáltotta:

— Jó helyre küld! Azok épp nyalják, falják egymást!

— Micsoda? — dadogta Pauline, aki feltűnően elsápadt.

Veronique maga is meg volt döbbenve a saját szavától. Vissza szeretne volna vonni a bizalmas közlést, amely már oly régóta fojtogatta. Valami magyarázatot, hazugságot keresett, de nem talált semmi okosat. Megragadta Pauline csuklóját, óva-

tosságból. De a leány egy rántással kiszabadította magát, a lépcsőházba rohant, mint az örült. A harag fojtogatta, úgyhogy Veronique nem mert utána menni: visszatorpant attól a sápadt álarctól, amelyben nem ismert rá Paulinera. A ház, úgy látszott, álomba merült. A felsőbb emeleteken csönd honolt. Csak a földszintről hangzott föl Chanteau üvöltése, amely megrázkódtatta a holtcsöndes levegőt. Pauline egy ugrással az első emeletre szökött föl, de nagynénjébe ütközött. Chanteauné ott állt előtte a lépcsőházban és elzárta az utat, mint valami ör, aki már alkalmasint hosszú idő óta figyel.

— Hová mész? — kérdezte a ház asszonya.

Pauline, akit a váratlan akadály meghökkenített, fölingerelt, nem tudott semmit felelni. Végre kinyögte:

— Engedj!

És rettenetes mozdulatot tett, amely elől Chanteaunénak meg kellett hátrálnia. Pauline most egy újabb szökéssel fenn termett a második emeleten. Ez alatt nagynénje kövémeredten karját az égnek emelte, anélkül, hogy egy hang jött volna ki torlán. Paulineban viharosan lázadt föl minden érzése. Ez a vihar szelid, vidám természetéből szabadult ki — gyermekkorában ilyenkor mindig elájult. Azt hitte Pauline évek hosszú sora után, hogy ebből kigyógyult már. De a féltékenység forgószele elkapta, még pedig oly hevesen, hogy ha megáll, összetörte volna magát.

Mikor Pauline fölért Lazare ajtaja elé, egy ugrással az ajtó előtt termett. A kulcs megfordult a zárban, az ajtó szárnya a falhoz csattant. Az, amit Pauline maga előtt látott, őrzöngővé tette. Lazare odaszorította Louiset háttal a szekrénynek és csókokat harapott állából, nyakából. Louise félig aléltnak, a férfitől való félelmében, odaadta magát.

A szerelmespár kétségívül jászott, de játékuk rosszul végződött.

Egy pillanatig dermedtő csend állt be. Mind a három embernek a szeme összevillant. Végül Pauline felkiáltott:

— Te aljas! aljas!

Különösen a nő árulása ejtette kétségbe. Megvető mozdulattal félre intette Lazaret, mint valami gyermeket, akinek gyöngeségével tisztában volt. De ez a Louise, akivel tegező barátságban volt és aki elrabolta tőle férjét, mialatt ő lenn a betegszobában beteget ápolt! . . . Megragadta vállánál fogva, rázogatta, meg akarta verni:

— Mondd, miért tetted ezt? . . . Gyalázat, amit csináltál. Érted?

Louise tétova szemmel, fejét vesztve, dadogta:

— Ő erőszakoskodott, csaknem összetörte a csontjaimat.

— Ő? Ugyan ne mondj ilyent Hiszen könynyekre fakadt volna, ha csak a kisujjaddal meg-lököd!

Paulinet még jobban fölizgatta a szoba, amelyben voltak: Lazare szobája, ahol Lazareral ő is szerelmeskedett, ahol szintén érezte egykor a forróságot ereiben, amint a fiatalember lázas leheletével feléje közeledett. Mit tegyen ezzel a nővel, hogy boszút álljon rajta? Ostoba zavarban volt a férfi, aki végül elhatározta, hogy beleavatkozik a dologba, amikor Pauline oly erősen lökte el magától Louiset, hogy ez vállával a szekrénynek esett neki.

— Nézd . . . én félek saját magamtól . . . Takarodj!

És ettől fogva csak ez a szó jött Pauline ajkára: „Takarodj!” Ezt hajtogatta a szobán keresztül, ezt kiáltotta bele a folyosó csöndjébe, ezzel rohant le a lépcsőkön. És lihegte egyre:

— Takarodj! Takarodj! . . . Szedd össze sátorfádat! Takarodj!

Ezalatt Chanteauné ott állt az első emeleti pihenőn. Oly gyorsan folyt le a jelenet, hogy nem volt ideje beleavatkozni. De most visszanyerte hangját. Egy kézmozdulattal meghagyta fiának, hogy zárkózzék be szobájába, aztán próbálta csillapítani Paulinet. Eleinte meglepetést színlelt Chanteauné. Pauline, aki addig űzte, kergette Louiset, amíg ez ama szoba elé ért, ahol aludni szokott, még mindig kiáltozott:

— Takarodj Takarodj!

— Mi az, hogy „takarodj“? — szólt Chanteauné. — Megbolondultál?

Pauline ekkor eldadozta, hogy mi történt. Remegett a fölháborodástól. Az ő egyeneslelkűsége Louise cselekedetét a leggyalázatosabb, megbocsáthatatlan, menthetetlen tettnek tartotta. És mennél jobban gondolt erre, annál izgatottabb lett, mert borzadt a hazugságtól és csak hűséggel tudott szeretni. Aki egyszer odaadta magát, ne lépjen többé vissza.

— Takarodj! — kiáltotta Louise felé. — Azonnal csomagolj össze! . . . Takarodj!

Louise egészen meg volt zavarodva, nem talált egy szót sem saját védelmére és már kihúzott egy fiókot, amelyben ingei voltak. De Chanteaunét elfogta a harag.

— Maradj, Louise! . . . Elvégre ki az úr ebben a házban? . . . Ki mer itt helyettem parancsolgatni és elküldeni az embereket? . . . Hallatlan! Hiszen nem vagyunk a vásárcsarnokban!

— Hát nem érted? — kiáltotta Pauline. — Rajtakaptam Louiset odafenn Lazare-ral! . . . Lazare csókolta.

Lazare anyja vállat vont. Minden összegyü-

lemlett dühe egyetlen és gyalázatosan gyanúsító mondatban tört ki belőle:

— Enyelegtek. Mi van ebben? . . . Hát amikor te ágyban feküdtél és Lazare ápolott téged, olyan gyakran bedugtuk-e mi az orrunkat, hogy voltaképp mit csináltok?

Pauline izgalma hirtelen lehűlt. Ott állt mozdulatlanul, roppant sápadtan, megdermedve attól a vádtól, amely most saját fejére hullott vissza. Most hát végül ő a bűnös és nagynénje szörnyű dolgokat tesz fel róla!

— Mit akarsz ezzel mondani? — kérdezte Chanteaunétól. — Ha ezt elhitted volna rólam, akkor aligha túrtél meg volna házadban!

— Eh, eléggé felnőtt emberek vagytok! De én nem akarom, hogy a fiam helytelenül viselkedjék továbbra is . . . Ne állj útjába azoknak, akik még tudnak tisztességes asszonyokká tenni nőket.

Pauline egy pillanatig némán állt ott. Tágra nyílt szeme Chanteaunéra meredt, aki viszont elfordította tekintetét. Pauline fölment a szobájába, miután száraz hangon kijelentette:

— Jól van, akkor hát én megyek el innen.

Ujra csönd állt be, nehéz csönd, amelyben az egész ház mintegy ájuldozott. És ebben a hirtelen támadt némaságban újra felhangzott Chateau panaszos ordítózása, mint valami haldokló és elhagyott állat üvöltése. Szünet nélkül hallatszott ez a jajgatás, mind jobban erősödött, legyőzte a többi zajt.

Chanteauné most már megbánta azt a gyanúsítást, amely kiszaladt száján. Érezte, hogy helyrehozhatatlan sértést követett el. Megremegett arra a gondolatra is, hogy Pauline beválthatja fenyegetését: tüstént távozik a házból. Amilyen bolond ez a leány, mindenre képes. És mit fognak mondani az emberek róla, a ház asszonyáról és férjéről, ha

gyámleányuk elszalad és mindenütt elhíreszteli, miért szakított Chanteauékkal? Pauline esetleg Cazenove doktorhoz menekül, amiből borzalmas botrány kerekedhetnék ezen a vidéken. Chanteauné zavarának mélyén ott lappangott a fenyegető mult, félelem az elveszett pénztől, amelyet most ellenük fordíthatnak.

— Ne sírj, Louise — mondogatta Chanteauné, akit újra elfogott a düh. — Amint látod, már megint benne vagyunk a csávában, Pauline hibájából. És mindig ezek az erőszakos fellépések. Az ember nem élhet békében! . . . El fogom ezt a dolgot igazítani.

— Könyörgök — szólt Louise, — engedje meg, hogy távozhassam. Nagyon szenvednék, ha itt maradnék... Paulinenak igaza van. Én el akarok innen menni.

— De semmiesetre se ma este. Kell, hogy én adjalak át apádnak . . . Várj, megnézem, igazán csomagol-e Pauline.

Chanteauné óvatosan hallgatózott Pauline ajtajánál. Hallotta, amint a leány sietős lépésekkel járt fel-alá, szekrényeket nyitogatott és bezárt. Egy pillanatig az az eszméje támadt, hogy bemegy hozzá, magyarázkodást fog kierőszakolni, amelynek végén az egész dolog könnyekben fog feloldadni. De Chanteauné félt, hogy dadogni fog, el fog pirulni Pauline előtt. És ez még jobban szította gyűlöletét a leány iránt. És ahelyett, hogy bekopogott volna hozzá, lement a konyhába nesztelen lépésekkel. Egy ötlete támadt.

— Hallottad azt a színházat, amit Pauline kisasszony csinált nekünk megint? — kérdezte Veroniquetól, aki örülten pucolni kezdte rézedényeit.

A leány beledugta orrát a fényesítő pasztába és nem felelt semmit.

— Pauline kisasszony kezd elviselhetetlen

lenni. Én már nem tudok reá hatni . . . Képzeld csak, itt akar minket hagyni. Abbizony, már szedi is össze a holmiját . . . Nem mennél föl hozzá? Próbálj okosan beszélni a fejével.

És miután sokáig nem kapott választ, Chanteauné megkérdezte:

— Süket vagy?

— Azért nem felelek, mert nem akarok! . . .
— kiáltotta harsányan Veronique magánkívül és úgy dörgölt egy gyertyatartót, hogy a körmei majd bele nem szakadtak. — Pauline kisasszornynak igaza van, ha elmegy. Az ő helyén én már rég megszöktem volna innen.

Chanteauné tátott szájjal, ámulva hallgatta ezt a szó-özönt.

— Én nem szoktam fecsegni, nagysága, kérem, de ha nagyon piszkálnak, akkor én mindent megmondok . . . Hát bizony én kihajítottam volna a tengerbe Pauline kisasszonyt, amikor idehozták a házba. Csakhogy nem bírom nézni, hogy valakivel rosszul bánnak. És maguk annyira gyötörték a kisasszonyt, hogy most már én kenynék le néhány pofont annak, aki a kisasszonyhoz merne nyúlni . . . Eh, bánom is én, adja ki a nagysága a kétheti béremet. Én majd elmondom Pauline kisasszornynak, amit még nem tud. Az ám, elmondom mindazt, amit maguk csináltak. Azzal a becsületes képükkel!

— Elhallgass, te örült! — mormogta az öreg hölgy, akit nyugtalanított ez az újabb jelenet.

— Nem, én nem hallgatok tovább . . . Gyalázatosság, amit csináltak. Érti? Már évek óta gyűlik bennem. Nem elég, hogy elszedték a kisasszony pénzét. Most még a szívét is négy darabra akarják vágni? . . . Oh, én tudom, amit tudok, láttam az egész csalafintaságot . . . És tudja, mit? Lazare úr talán nem olyan fifikus, mint ön, de ő se jobb,

a deákné vásznánál. Ő is belefojtaná a vízbe Pauline kisasszonyt, ha érdeke kívánja és hogy baja ne legyen a dologból . . . Szent Isten! Vannak emberek, akik csak azért jönnek a világra, hogy mások felfalják őket!

Meglobogtatta rezes gyertyatartóját, aztán felragadott egy üstöt, amely úgy kongott, mint a dob, mialatt ronggyal csiszolta. Chanteauné mérlegelte magában, ne dobja-e ki Veronique-ot? Végül úrrá lett magán és hidegen kérdezte:

— Hát nem akarsz beszélni Pauline kisasszonnyal? . . . Az ő érdekében kellene vele beszélned, hogy ne csináljon bolondságokat.

Veronique újra nem felelt. Végül ezt dörögte:

— Nem bánom, fölmegek hozzá . . . Ésszel köll élni és abból még nem fakadt jó, ha valaki bolond fejjel csinált valamit.

Csak annyi időt vett magának, hogy megmossa a kezét. Aztán levetette piszkos köténytét. Mikor végre elszánta magát arra, hogy kinyissa a folyosó ajtaját, siralmas zaj csapott feléje. Chanteau jajveszékelt szakadatlanul, idegtépően. Chanteaunénak, aki nyomon követte a leányt, egy ötlete támadt és halkán, sürgetően szólt a szolgálóhoz:

— Mondd meg Pauline kisasszonynak, hogy nem hagyhatja itt az urat ilyen állapotban. Megértetted?

— Oh, hogyne, — felelte Veronique. — Az úr derekasan ordít, annyi szent.

Veronique fölment a lépcsőn, ezalatt Chanteauné fejét a férje szobája felé fordította, amelynek ajtaját óvakodott betenni. A jajgatások megrekedtek a lépcsőházban és erősen visszhangzottak a kongó emeletéken. Odafenn Veronique ráakadt Paulinera, aki már épp távozni akart. A legszükségesebb holmija már be volt csomagolva és az volt

a szándéka, hogy a többiért másnap elküldi Malivoire apót. Pauline közben megnyugodott. Nagyon sápadt, kétségbeesett volt még mindig, de már hidegen, harag nélkül gondolkodott.

— Vagy ő, vagy én! — felelte Pauline a szolgálóleány minden szavára. A világért se nevezte volna Louiset a nevének.

Amikor Veronique ezt a választ meghozta Chanteaunénak, a ház asszonyát épp Louise szobájában találta. Louise is fel volt öltözve és makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy azonnal távozik. A kisasszony reszketett és minden neszre összerázkódott. Chanteaunénak bele kellett nyugodnia Louise távozásába. Elhozatta Verchemontból a pék fogatát és elhatározta, hogy maga fogja elkísérni Louiset Léonie nagynénjéhez, aki Arromanchesben lakott. A nagynéninek majd beadnak valami históriát. Ürügyül felhozzák majd Chanteau betegségét, elviselhetetlen jajgatását.

Chanteaunét és Louiset Lazare segítette be a kocsiba. A két nő elutazása után Veronique az előcsarnokban tele torokból ordította:

— Lejöhet már, kisasszony, nincs itt többé senki.

A ház üresnek látszott. Ismét csönd uralkodott és a beteg ember folytonos siráma annál erősebben hallatszott. Lazare, aki visszajött az udvar felől, szembetalálkozott Pauline-nal. Egész teste idegesen remegett. Lazare egy pillanatra megállt. Kétségkívül vádolni akarta magát és bocsánatot akart kérni. De a könnyek fojtogatták és gyorsan visszatért szobájába, anélkül hogy egy szót is tudott volna mondani. Pauline száraz szemmel, komoly arccal lépett be nagybátyja szobájába.

Chanteau még mindig hanyattfeküdt és keresztben az ágyon: karját széttárta és feje hátrahanyatlott a párnán. Nem mert többé megmoc-

canni. Talán még Pauline távollétét se vette észre. Lehunyta szemét, kinyitotta száját, hogy kénye-kedvére ordíthasson. A háznak semmiféle zaját nem hallotta. Az ő dolga nem volt más, mint hogy jajgasson lélekzete fogytáig. Mindinkább elnyújtotta keserves panaszait kétségbeesésében, úgy-hogy végül már kellemetlen kezdett lenni Minouchenak, akinek négy kölyke született reggel, de ezt már elfeledve, boldogan dorombolt a karosszékben.

Amikor Pauline elfoglalta megint a beteg mellett a helyét, nagybátyja oly rémesen ordított, hogy a macska felállt és nyugtalanul fülelt. Merőn nézte Chanteaut, annak a bölcs lénynek érthető felháborodásával, akit kizavartak nyugalmaiból. Ha nem lehetett tovább nyugodtan dorombolni, az egész dolog nem ért semmit. És zászlósan feltartott farkával eloldalgott Minouche.

VI.

Amikor Chanteauné este pár perccel az ebéd előtt hazaérkezett, nem esett többé szó Louiseról. Egyszerűen beszólította Veronique-ot, hogy húzza le a cipőit. A ballába nagyon fáj.

— Szent Isten! nem is csoda, — jajgatott a leány, — meg is dagadt. — Valóban a cipőbőr varrásának vörös nyoma maradt a puha fehér húspan. Lazare, aki lejött, megnézte.

— Túl sokat gyalogolhattál, — mondta.

Azonban éppen csak hogy átment az Arromancheson. Végül is, ezen a napon sokat fulladozott, néhány hónap óta egyre nehezebben lélekzik. Azonban mégis a cipőit okolta.

— Azok a cipészek nem képesek rászánni magukat, hogy elég magas lábfejet csináljanak . . .

mihelyt felcsatolom a cipőket, az kész kínszenvedés.

Papucsban azonban már nem fájt többé a lába, tehát nem is törődtek vele tovább. Másnapra a daganat a csuklóig terjedt, azonban a rákövetkező éjszakán tökéletesen eltűnt.

Elmúlt egy hét. Az első ebéden, melyen Pauline az anya és a fiú jelenlétében a katasztrófa estéjén részt vett, mindenki igyekezett mindennapiasnak beállítani az arcát. Egyetlen célzás sem történt, úgy látszott, mintha semmi sem történt volna köztük. A családi élet gépiesen folytatódott, ugyanazok a kedveskedő szokások követték egymást, a jónapot-, a jóestét-kívánások és a maga idejében a rendes csókolódzás. Mégis, amikor oda guríthatták Chanteaut szorosan az asztalhoz, az általános megkönnyebbülést hozott. Ezúttal térdei megmerevedtek, s lehetetlenné vált számára a felállás. Azonban örült az aránylagos nyugalomnak, amennyire fájdalma csak engedte, anélkül, hogy övéi öröme vagy bánata érintette volna, teljesen belemerült jobban-léte önzésébe. Amikor Chanteauné megkockáztatta, hogy csevegjen Louise hirtelen elutazásáról, könnyörgött neki, hogy ne beszéljen ezekről a szomorú dolgokról. Pauline, mióta kiszabadult nagybátyja szobájának fogságából, igyekezett egy s mással foglalkozni, anélkül, hogy sikerült volna kínszenvedéseit palástolni. Mindenek felett az esték váltak kínosakká, a szokásos békeségnek mimelése alól mindig kiütközött a kínos érzés. Jóllehet, hogy ez így az egykori életet láttatta a maga megismétlődő mindennapi apróságaival; hanem bizonyos ideges mozdulatokból, sőt még egy-egy szótlanságból is mind átéreztek a benső szakadást, a sebet, melyről nem beszéltek, de amely egyre nagybodott.

Lazare eleinte megvetette önmagát. Pauline-

nak erkölcsi fölénye, egyenessége, tökéletessége szégyennel és haraggal töltötte el. Miért nem volt meg a kellő bátorsága, hogy nyíltan meggyónjon neki és bocsánatot kérjen tőle? Elmondotta volna neki a kalandot, érzékeinek a felkorbácsoltságát s hogy a kacér nő illata megrészesgítette; Pauline nagyon is eszes volt ahhoz, hogy meg ne értette volna őt. Ettől leküzdhetetlen akadály tartotta vissza; rettegett, hogy még inkább lealacsonyodnék a fiatal leány szemében olyan magyarázattal, melyben talán dadogna, mint valami gyermek. Azután habozó ingadozásának oka volt egy újabb hazugságtól való félelme, mert Lujza mindig kísértette, mindig viszonlatta, különösen éjjel, azzal az égető sajnálattal, hogy nem tehetette a magáévá, jóllehet, már ajkai tüzetől aléltnan tartotta karjai közt. Akaratlanul is, hosszú sétái szüntelenül az Arromanches felé vitték. Egyik estén elérte Léonie néni kis házát, körül sompolyogta a falat és hirtelen elmenekült, amikor egyik ablak megzörrent. Szinte megzavarodott a rossz-tettől, amelyet el akart követni. Ilyesmik fokozták feszélyezettségét, mert lelkiismerete érezte méltatlanságát; elítélte magát, anélkül, hogy vágyát meg tudta volna ölni; ez a küzdelem egyre kiújult; sohasem szenvedett még annyi kint határozatlanságáért. Arra maradt csak elegendő becsületessége és ereje, hogy kerülje Paulinet és azzal megkímélje magát a legutolsó aljasságtól: a hamis esküdözésektől. Talán még mindig szerette, hanem a másiknak ingerlő jelensége szüntelenül előtte lebegett; letörölte a multat, elzárta a jövőt.

Pauline, a maga részéről, várta, hogy az ifjú mentegesse magát. A leány a maga első felháborodásában megfogadta, hogy nincs számára bocsánata. Később azonban titokban szenvedett amiatt,

hogy nem bocsáthat meg. Miért hallgat, miért az a lázas arc. Minden nap távozik hazulról, mintha félne, hogy vele egyedül marad. Ő kész volna meghallgatni őt és mindent elfelejteni, ha csak kevés megbánást mutatna is. A várt kimagyarázás nem történt meg; feje dolgozott, az egyik elgondolásból a másikba ment át, mialatt valami büszkeség szótlanná tette; amint a kínos napok lassúsággal lepergetek, annyira győzedelmeskedett magán, hogy végül visszanyerte az egykori tevékenykedő leány külszínét; azonban ez a szép, bátor nyugalom minden percrek egy-egy kínszenvedését palástolta; esténként zokogott a szobájában, és jajgatását belefajította a párnájába. Senki sem beszélt házasságról, jóllehet láthatólag mindenki arra gondolt.

Megérkezett az ősz; mit csináljanak?! Mindenki kitért a nyilatkozás elől, látszott, hogy véleményét mindenki későbbre halasztja, majd amikor újra szóba merik hozni.

Chanteauné életének ez a korszaka volt az, amelyben elvesztette nyugalalmát. Máskor is emésztette magát, hanem az a néma munka, mely pusztította benne a jó érzéseket, úgy látszik, elérkezett a rombolás e végső időszakához, sohasem látszott ennyire kiegyensúlyozatlannak, ennyire ideges láztól elpusztultnak. Az a szükségesség, hogy fékeznie kellett magát, még jobban kiterjesztette baját. Szenvedett a pénz miatt, dühöngött a pénzért s ez lassanként fokozódott s magával sodorta az észet és a szívet. Mindig Paulinera tért vissza, most Louise távozásáért is őt vádolta, mint valami ragadozót, aki elrabolta a fiát. Vérző seb volt a lelkében, mely ellentállott annak, hogy behegedjen; kicsiségek is folyton megduzzasztották; nem felejtett el egyetlen mozdulatot sem, még mindig hallotta a kiáltást: „Takarodj“ és azt képzelte, hogy őt is elűzik és a család boldogságát és vagyonát kiteszik

az utcára. Éjjel, amikor félálomban vergődött, teljes rosszullétben, odajutott, hogy már sajnálta, miért nem szabadítja meg őket a halál ettől az átkozott Paulinetól. Tervek, bonyolult számítások tülekedtek benne, anélkül, hogy a legkisebb módját is találta volna a fiatal leány elnyomásának. Ugyanakkor valami fajtája a visszahatásnak megkétszerezte fia iránti szeretetét; úgy imádta, ahogy talán még bölcsőjében sem, amikor ölében teljesen az övé volt. Reggeltől estig őt követték nyugtalan tekintetei. Mikor egyedül maradtak, átkarolta, csókolta, és könyörgött neki, hogy semennyire se bánkódjék. Ugy-e nem teszi, nem rejteget előle semmit, nem sír akkor sem, amikor egyedül marad? És esküdözött neki, hogy minden rendbe jön, inkább megfojt mindenkit, csakhogy ő boldog legyen. Ebben a szünetlen lelkiharcban eltöltött tizenégy nap után az arca viaszsápadt lett, annélkül, hogy egyúttal soványodott volna.

A lábdagadás még két esetben ismétlődött, de azután elmúlt.

Egyik reggelen csengetett Veronique-nak és megmutatta neki lábait, melyek az éjjel combig megdagadtak.

— Nézz csak ide, mi ért engem? Milyen boszszantóan unalmas ez! Ki akartam menni! . . . Ime, kényszerülök az ágyat őrizni. Ne beszélj semmit, nehogy Lazare nyugtalankodjék.

Ő maga legkevesbé sem látszott megijedtnék. Egyszerűen némi fáradságról panaszkodott, de az egész ház valami merevedésnek tartotta. Minthogy Lazare a strandon kóborolt és Pauline érezte, hogy jelenléte kellemetlen, kerülte a felmenetelt. A beteg a cselédleány füleit támadta a Pauline ellen szórt dühös vádakkal. Nem tudott magán tovább uralkodni. A mozdulatlanság, melyre állapota kárhoztatta, a szívdobogások, melyeket a legcsekélyebb

mozgás előidézett, láthatólag fokozták a magánkülvüli állapotot.

— Mondd, mit csinál ő odalent?... megint valami szerencsétlenséget . . . Majd meglátod, még csak egy pohár vizet se hoz fel nekem.

— Dehát, asszonyom, — felelte Veronique, — hisz ép ön az, aki visszautasítja!

— Hadd csak! te nem ismered őt, merő képmutatás minden. Az emberek előtt adja a jószívűt, hanem a hátad mögött megesz . . . Ugyan, leányom, egyedül te láttál világosan azon a napon, amikor idehoztam. Ha az a leány sohase tette volna ide be a lábát, nem jutottunk volna oda, ahol vagyunk . . . és majd mindannyiunkat tönkre tesz: az úr, mióta ez a leány ápolja, úgy szenved, mint valami elkárhozott, bennem felfordul minden, annyira felháborít; a fiam, az már ott tart, hogy elveszítse a fejét . . .

— Oh, asszonyom, hogy lehet ezt mondani! róla, aki mindnyájunk iránt oly kedves.

Chanteauné estig így könnyített magán, minden sorra került, Louise durva elküldése és mindek felett a pénz. Mikor azután Veronique ebéd után lemehetett, Paulinet a konyhában találta, amint a tányérokat rakosgatta, meg is eresztette azt, ami a szívében felgyűlt. Hosszú idő óta visszafafojtotta méltatlankodó bizalmasságait, hanem ezúttal a szavak maguktól ömlöttek belőle.

— Oh, kisasszony, ön nagyon is jó, hogy gondolzza az ő tányérjaikat. Én, az ön helyében, már valamennyit összezúztam volna

— Ugyan miért? — kérdezte a fiatal leány csodálkozással.

— Mert ön sohasem csinálhat olyat, amiért le ne szólnák.

El is kezdte az aznapi estétől és visszament az első napig.

— Hát nem olyan-e ez a dolog, hogy attól

maga a jó Isten is dühbe gurulna? Kiszipolyozta az ön pénzét garasról-garasra, és azt is a lehető legaljasabb módon. Hitemre mondom, még azt mondhatnák, hogy ő az, aki önt eltartja . . . Mikor az ön pénze az ő írószekrényében volt, annyi fajta salemaleikummal ólálkodott körülötte, mintha valami leánynak a szüzessége felett kellett volna örködnie, de azért ez nem akadályozta, hogy karmos ujjaival ne vésett volna rajta csinos lukakat . . . Oh, finom alak! miféle komédiát játszott, hogy az ön nyakába varrja azt a vállalkozási ügyet s ő a megtakarított pénz maradékából jól éljen. Akarja tudni, nos, ön nélkül mind éhen veszték volna . . . Nagyon meg is ijedt, mikor a párisiak firtatták a számlákat. Onnek joga lett volna az esküdszék elé küldeni őt . . . De ez nem javított rajta, ma is rágódik önön és szipolyozza majd az utolsó fillérig . . . Azt hiszi talán, hogy hazugságokat mondok. Nézze, esküre emelem a kezem! A magam szemeimmel látam, a magam füleimmel hallottam és még nem is mondom el önnek a legpiszkosabbját, tiszteletből, kisasszony, midőn ön beteg volt, kisasszony, ő csak amiatt dühösködött, hogy nem turkálhatott, nem keresgélhetett az ön szekrényében.

Pauline csak hallgatta, annélkül, hogy talált volna csak egyetlen szót is a félbeszakításra. Az a gondolat, hogy a család belőle élt, előntötte keserűséggel és megrontotta legboldogabb napjait. Minden alkalommal elutasította magától a gondolatot, hogy ezekkel a dolgokkal foglalkozzék, előnyt adott annak, hogy vakságban éljen, sőt fukarsággal vádolta önmagát. Azonban ebben az esetben, meg kellett tudnia mindent. Ezeknek a bizalmas közléseknek a durvasága még jobban kiélezte az eseményeket. Minden mondatnál újra ébredezett az emlékezete, újra felépítette a régi eseményeket, melyek már eltűnedeztek emlékéből és napról-napra követte

Chanteauné mesterkedését az ő vagyona körül. Lassan egyik székbe ejtette magát, mintha hirtelen nagy fáradtság verte volna le. Fájdalmas vonás vette körül ajkait.

— Te túlszasz! — mormolta Pauline.

— Hogyan?! Én túlsok?! — folytatta dühösen Veronique, — nem azokról a garasokról van szó, nem azok forgatnak ki magamból. Hát lássa, amit sohasem bocsáthatok meg neki, az az, hogy elragadta, visszavette öntől Lazare fiatal urat, miután előbb már önnek adta . . . Igen, teljesen ez történt, ön többé nem elég gazdag, neki gazdag örökös nő kellene. Nos, mit szól hozzá?! . . . Önt kifosztják, azután lebecsülik, mert már nincsen többé semmije... Nem, én nem hallgatok el. Nem, kisaszszony! Nem négyelhetik fel az emberek szívét, miután már kifosztották zsebét. Minthogy ön szerette az ön unokabátyját, annak kötelessége önnek illedelmesen visszafizetni mindent, ez olyan szabados gyalázatosság, hogy meglopták önt még ezen az oldalon is . . . és ő, az asszony követett el mindent, én láttam azt. Igen, igen, minden este környékezte a kicsikét s tüzelte a fiatal emberért, egész halom aljassággal. És mint amilyen igaz, hogy ez a lámpa világít nekünk, igaz az, hogy ő dobta egyiket a másikra és a végén még a gyertyát is tartotta volna, hogy elkerülhetetlenné tegye a házasságot. Nem rajta múlt, hogy ők nem jutottak el a célhoz... Hát védelmezze még most is, mikor önt lábbal tiporta és ő az okozója annak, hogy ön éjjelente sír, zokog, mint Magdolna, mert én jól hallok önt a szobámban; belebetegszem ebbe a sok minden bánatba és mindezekbe az igazságtalanságokba!

— Hallgass el, könnyörgök neked — dadogta Pauline, mert bátorsága kimerült, — túlsok kint okoztál nekem!

Nagy könnyek gördültek végig orcáin. Érezte,

hogy ez az egyszerű leány nem hazudott; összezúzott érzelmei véreztek benne. Minden felidézett jelenet megelevenedett: Lazare karjai közé szorította az elalélt Louiset, mialatt Chanteauné örködött az ajtónál. Fohászban kérdezte Istentől, hát mit tett ő, hogy mindenki megcsalta, mikor ő mindenkihez hűséges volt!

— Könyörgök, hallgass el, megfulladok bele!

Amikor Veronique látta, hogy Pauline menynyire megrendült, megalégelte, hogy letompított hangon szóljon.

— Csak önért teszem, nem őmiatta, hogy nem beszélek tovább . . . Pedig ugyancsak ő az, aki reggel óta egész halom rettenetességet ont önre. Végül is elfogy az én türelmem is, felforr a vérem, amikor azt hallok, hogy rosszra forgat minden jót, amit ön neki tett... Becsületszóra!... azt állítja, hogy ön vitte őket a romlásba és hogy ön ölte meg az ő fiát. Ha nem hinne nekem, menjen és hallgatózzék az ajtón.

Hanem amint Pauline zokogásban tört ki, Veronique megrendülten, szeretettel vette két kezébe Pauline fejét, csókolgatta a haját és ismételte:

— Nem, nem, kisasszony, nem beszélek többé semmit . . . Mégis kellett, hogy megtudja. Ez túlságosan vadállatias, ennyire szétmarcangolni... No, csillapodják, nyugodják meg, már nem mondok semmit.

Csend állott be. Veronique kioltotta a parazsat a kályhán, de nem tudta megállani, hogy ne mormogja még:

— Tudom én, hogy miért dagadt fel! Rossz-sága kiütött a térdeiben.

Pauline, aki zavaros gondolatokkal és terhes gonddal mereven szegezte szemét a konyhyapadló egyik négyszegletes lapjára, kérdezte:

— Miért mondja Veronique ezt, a daganat talán megint kiújult?

Veronique zavarba jött, meg kellett szegnie a hallgatás fogadalmát, megengedte ugyan magának, hogy bírálatot mondjon asszonyáról, de azért engedelmeskedett neki. Közölte tehát, hogy Chanteaunénak már az éjjel mind a két lába megdagadt, de ezt Lazare úrnak nem szabad megtudnia. Mialatt a leány elmondta a részleteket, Pauline arca egészen megváltozott és nyugtalanság űzte el a komor levertséget. Dacára mindannak, amit épen hallott, megborzadt a jelenségtől, melyről tudta, hogy az igen komoly.

— Dehát nem hagyhatjuk így — mondta és felemelkedett. — Veszedelemben forog.

— Ó, ugyan! — kiáltotta durván Veronique, — nem olyannak látszik, akkor nem az foglalná el, hogy másokat szidalmazzon és terpeszkedjék az ágyában . . . Különben is most alszik. Várnunk kell reggelig. Épen holnap van a napja, amikor az orvos eljön Bonnevilleből.

Másnap már lehetetlen volt tovább titkolni Lazare előtt anyja állapotát. Pauline egész éjjel hallgatózott, óráról órára virrasztott s azt hitte, hogy szünetlen jajongást hall alulról a padlózatán át. Végre hajnalban elaludt s oly mély álomba merült, hogy kilencet ütött, mikor valami zajra az ajtón hirtelen felriadt. Miután sietségsben ruhát kapkodott magára s lement a lépcsőn, hogy megtudja, mi ujság, az elsőemeleti lépcsőszakasznál szembe került Lazare-ral, aki a betegtől jött ki.

A dagadás elért a hasig és Veronique elszánta magát arra, hogy értesíti a fiatal urat.

— Nos? — kérdezte Pauline.

Lazare feldúlt arccal állott és nem válaszolt azonnal. Szokása szerint görcsösen mozgó ujjaival

nyomkodta az állát. Amikor azután beszélt, első szava dadogva mondta:

— Elveszett!

Megzavarodott arc kifejezéssel ment fel a szobájába. Pauline követte. Mikor fent voltak a második emeleti nagyszobában, ahova Pauline be nem tette a lábát azóta, hogy ott Louise-zal meglepte, Pauline betette az ajtót azután igyekezett Lazaret megnyugtadni.

— No lásd, te magad sem tudod, hogy mi a baja. Várd meg legalább az orvost . . . anyád erős szervezet, mindig van remény.

A fiú azonban fejeskedett, szívét valami hirtelen meggyőződés lepte meg.

— Ő elveszett, ő néki vége!

Ez előre nem látott csapás volt. Amikor felkelt, szokása szerint szemlélte a tengert s unalmában ásítózott s méltatlankodott a létnek az ostoba üressége felett. Hanem amikor anyja térdig kitakarózott s meglátta azokat a vízkórtól felpuffedt szegény lábakat, a roppant nagyokat és színtelenekeket, hasonlóan már kihalt fatörzsekhez, rémületes érzékenyülés töltötte el.

— Ejh, hogyan, hogy egyik percről a másikra át így jelenjék meg a szerencsétlenség!

Még most is, amikor nagy asztala egyik sarkán ült, teste remegett, nem merte hangosan megnevezni a betegséget, melyet az imént felismert. Mindig szívбай miatt aggódott övéiért és magáért; kétévi orvosi tanfolyam nem győzte meg arról, hogy a halál előtt minden baj egyforma. A csapás, mely a szívét éri, magát az élet forrását, ez maradt az ő szemében a rettenetes, a könyörtelen halál. Ez az a halál, mely anyját elviszi és bizonyos, hogy ez a halál viszi majd őt magát is utána.

— Miért hajszolod magad ennyire a kétségbeesésbe, — folytatta Pauline, — voltak vízkórosak,

akik igen soká éltek. Emlékezzél csak vissza Simonotnéra, végül tüdőgyulladásban halt meg.

Hanem Lazare csak a fejét rázta; ő nem gyermek, hogy ilyesmivel megcsalják. Lelógó lábai az ürességet rugdosták, testének remegése semmit sem csendesedett, mialatt mereven szegezte szemét az ablakra.

A szakítás óta most történt először, hogy Pauline homlokon csókolta Lazaret, úgy, mint azelőtt. Ismét egymás oldalán találták egymást, abban a szobában, ahol felnövekedtek. Minden haragjuk belemerült annak a nagy bánatnak mélységébe, mely fenyegette őket. Pauline leszárította könnyeit, Lazare nem tudott sírni, gépiesen ismételte:

— Ő elveszett, mindennek vége!

Tizenegy óra volt, amikor Cazenove belépett, úgy, amint ezt hetenként egyszer szokásosan tette, amikor Bonnevilleből feljött. Meglátszott nagy csodálkozása, hogy Chanteaunét az ágyban találta. Dehát mi a baja, a kedves Madame-nak, és egyben mókázott: az egész ház túlságosan elkényesedett, talán az a szándék, hogy az egész házat kórházzá alakítsák át . . . Azonban, amikor vizsgálta a beteget, megtapogatta, lehallgatta, nagyon komollyá változott és szüksége volt egész nagy gyakorlatára, hogy ne vegyenek észre rajta legkisebb megdöbbenést sem.

Végül is Chanteauné semmit se tudott meg állapotáról komolyságáról.

— Remélem, hogy megszabadít engem ettől orvos úr, — mondta vidám hangon. — Csak attól félek, hogy ez a puffadás, ha egyre föllebb halad, megfojt.

— Legyen nyugodt, ez nem megy fel odáig, — mondta az orvos is nevetve. — Mi azt könnyen meg tudjuk akadályozni.

Lazare, aki a vizsgálat után visszatért a szo-

bába, remegett, amíg hallgatta s égett a vágytól, hogy félrevonhassa, kikérdezhesse, hogy végül megtudjon mindent.

— Kedves asszonyom, — folytatta az orvos, — ne kínozza magát, holnap megint eljövök, hogy önnel csevegjek . . . Viszontlátásra, lent azonnal megírom a rendelőnyemet.

Lent Pauline megakadályozta őket, hogy beléphessenek az ebédlőbe, mert Chanteau-nak mindig csak egyszerű merevedésről beszéltek. A konyhaasztalra már odakészítette a tintát, papirost.

Pauline és Lazare aggódó türelmetlenségére Cazenove doktor annyit megvallott, hogy az állapot komoly és olyan hosszú és bonyolult mondatoakat használt, hogy a végső következtetést elkerülhette.

— Szóval, anyám elveszett! — kiáltotta Lazare ingerültséggel. — Szívbjaj! . . . nemde?

Pauline könnyörgő pillantást vetett az orvosra, aki azt megértette.

— Ó, hogy a szíve, azt nem gondolom — mondta. — Végül is, ha nem épül is fel teljesen, talán még nagyon sokáig húzhatja, megfelelő életmód mellett.

A fiatalember magasra rántotta vállát és haragos gyermekes mozdulatot tett, mint aki nem hajlandó elhinni a meséket, melyekkel mulattatják.

Folytatta szavait:

— Hogy ön, orvos úr, nem figyelmeztetett engem, ön, aki az utolsó esetben is kezelte őt! . . . Ezek az undorítóóságok soha sem jelennek meg hirtelenében. Ön nem vett észre soha semmit.

— Igen, igen, — mormolta Cazenove — én észrevettem néhány apró dolgot.

Minthogy Lazare megvető nevetéssel válaszolt:

— Kedves öcsém, hallgasson csak meg, nem tartom magamat tudatlanabbnak másoknál s azért

mégsem először történik velem, hogy megelőzően semmit sem vettem észre s a végén tudatlanul állottam a betegséggel szemben... Ön igen követelő, mikor azt kívánja, hogy mindent tudjunk, mikor már az is szép eredmény, amikor az emberi csontvázban, ebben a bonyolult gépezetben az első sorokat is olvasni tudjuk.

Megneheztelt, rendelvénnyét zavaros tollal írta, mellyel a vékony papirost átszúrta. Nagy alakjának ezekben az erőszakos mozdulataiban megjelent megint a tengerész-seborvos. Hanem, amikor ismét felállott, a tengeri viharoktól kicserzett öreg arca megszelídült, amint látta, hogy Lazare és Pauline kétségbeesetten, lehorgasztott fejjel állanak előtte.

— Szegény gyermekeim, — kezdte újra — megteszünk minden lehetőt, hogy kimentsük a bajból... Önök tudják, hogy önökkel szemben nem játszom a nagy embert. Nos hát, nyiltan, én nem tudok semmit se mondani. Nekem úgy tűnik fel, hogy semmi közvetlen veszedelem nem fenyeget.

Távozott, miután előbb meggyőződött arról, hogy Lazarenak van „gyűszűvirág-főzete“. A rendelve nye egyszerűen arról szólt, ezzel a főzettel kenjék a lábakat, s néhány cseppet pohár cukrosvízben vegyen be. Ez pillanatnyilag elég; majd holnap hoz pilulákat. Lehet, hogy holnapig elhatározza az érvágás alkalmazását.

Pauline azonban lekísérte egészen a csézáig, hogy végül is megkérdezze tőle, mi az őszinte, teljes igazság; hanem az őszinte, teljes igazság az volt, hogy nem mert erről őszintén nyilatkozni. Amikor Pauline visszatért a konyhába, ott találta Lazaret, amint ismételten átolvasta a rendelvénnyt. Az egyetlen szótól „gyűszűvirág“ ismételten elsápadt.

— Ne kínozza már magát ennyire nagyon — szólt Veronique, aki krumplihámozásba kezdett,

csak hogy ottmaradhasson és hallgathassa őket. — Az orvosok mind pancsolók. Minthogy a doktor nem tudja, mit mondjon, nem valami nagy a baj.

Tanácskozás alakult a tál körül, melybe a szakácsnő belevagdalta a burgonyáját. Pauline is nyugodtabbnak mutatta magát. Reggel bement a nagynénjéhez, hogy megcsókolja és igen jó színben találta; az ember nem halhat meg ilyen orcákkal. Lazare azonban idegesen forgatta ujjai között a rendelvényt. Az a szó: „gyűszűvirág“ azt villogta: anyja elveszett.

— Felmegyek! — szólalt meg végre.

Az ajtóban azonban habozott és azt kérdezte unokahugától:

— Feljössz-e pár percre?

Az is habozott valami keveset.

— Félek, hogy felbosszankodnék, — mormolta. Megszabadító csönd uralkodott és Lazare magament fel, anélkül, hogy egyetlen szót is ejtett volna el.

A villásreggelinél, hogy atyját ne nyugtalanítsa, Lazare megjelent, nagyon sápadt volt. Közbe-közbe csengetés hívta Veronique-ot, aki sétálgatott a levesestányérokkal, melyekhez a beteg alig-alig nyúlt; mikor lejött asszonyától, azt mondta Paulinenak, hogy a szegény fiatal úr ott fent elveszti a fejét. Kész szánalom, amint ott látja az ember láztól remegően az anyja előtt, keze ügyetlenkedik, az arca eltorzul, mintha attól rettegne, hogy karjai közt érzi kimúlni. Három óra körül Veronique ismét felment, mikor áthajolt a lépcsőkorláton, hívta Paulinet s mikor az elsőemeleti lépcsőfokra ért, így szólt:

— Önnék, kisasszony, be kellene mennie és segítségére lennie. Ha ő megharagszik érte, hát annyi baj legyen. Azt akarja, hogy Lazare úr meg-

fordítsa, óh, ha látná, hogyan borzad, hozzányúlni se mer egyedül! ... nekem meg se szabad őt közeli-
litenem.

Pauline bement. Chanteauné, aki három pár-
nához támaszkodva egyenesen ült, úgy tűnt fel,
mint aki pusztán lustálkodásból őrizi az ágyat, ha
a rövid és kínos lélekezése nem emelte volna áru-
lón a vállait. Előtte Lazare hebegett:

— Hát azt akarod-e, hogy jobboldaladra for-
dítsalak?

— Igen, tolj kissé tovább... Ah, szegény gyer-
mekem, óh, milyen nehezen értesz meg engem!

Pauline azonban már gyengéden megfogta és
megfordította.

— Hadd, hogy én csináljam, én már megszok-
tam ezt a nagybácsimnál... Így jobban érzed-e
magadat?

Chanteauné ingerülten morogta, hogy taszigál-
ták. Már egyetlen mozdulatot sem tehetett azon-
nali fulladozás nélkül; egy percig hevesen lélekezett
s azután halottszínűen feküdt. Lazare az ágy füg-
gönye mögé rejtőzött, hogy elrejtse kétségbeesését.

Még továbbra is maradt, mialatt Pauline be-
dörzsölte a beteg lábait a gyűszűvirág-főzettel. Fe-
jét elfordította, mégis hajtotta a kényszer, hogy
pillantást vessen azokra a monstruózus lábakra,
ezekre a színtelen, élettelen hústömegekre, amelyek-
nek láttára a végletekig elszörnyedt.

Mikor unokahuga látta, hogy mennyire lerom-
lik, arra gondolt, hogy kiküldi. Közledett hozzá, s
amint Chanteauné elaludt, mert még attól az egy-
szerű kis helyváltozástól is kimerült, igen halkán
szólt hozzá:

— Jobban tennéd, ha elmennél.

Pillanatig tusakodott magában, a könnyei
szinte megvakították, azonban szót fogadott, szé-
gyenkezett és remegve mondta:

— Istenem! Nem vagyok rá képes, nem vagyok rá képes!

Mikor a beteg felébredt, egy ideig nem vette észre fia távollétét. Kábulat fogta el, elmerült önmagában, az önzésnek szüksége volt arra az érzésre, hogy él. Csak Pauline jelenléte nyugtalanította, jöllehet az félrevonult, távol ült, nem beszélt és meg se mozdult. Mikor nagynénje feléje fordította fejét, kötelességének tartotta valamit mondani.

— Én vagyok itt, ne nyugtalanodjál... Lazare Verchemontba ment, ahol az ácsot keresi fel.

— Jó, jó, — mormogta Chanteauné.

— Te nem érzed magad olyan nagyon rosszul, ugy-e bár? hogy az őt megakadályozza abban, hogy ügyeit elintézzze.

— Csak intézze!

Ettől a pillanattól kezdve csak ritkán beszélt fiáról, dacára annak az imádatnak, amit iránta mutatott. Élete végéből kitörölte, habár előbb életének minden oka és célja a fiú volt. Az agybomlás, mely megkezdte rajta roncsolását, nem engedte, hogy mással is foglalkozzék, csakis egészségével. Elfogadta unokahuga ápolását, anélkül, hogy gondja lett volna a helyettesítésről, hanem csakis az foglalta el teljesen, hogy szemeivel követte Paulinet, mintha szórakozásul szolgálna az iránta egyre növekedő bizalmatlanság, amint ágya körül jött-ment.

Ezalatt az idő alatt Lazare lement a konyhába magánkívvüli állapotban és remegő lábbal. A házban mindenütt félelem fogta el, a szobájában nem tudott tartózkodni, mert annak üressége megrémítette, az ebédlőn nem mert átmenni, ahol újságát nyugodtan olvasó atyjának látása zokogással fojtogatta. Így azután folyton visszatért a konyhába, ebbe az egyetlen meleg és élő helyiségbe, ahol megnyugodott, ha ott találta Veronique-ot, amint edé-

nyeivel küzködött, mint a nyugalomnak boldog napjaiban. Mikor Veronique látta, hogy Lazare leült közel a kályhához, nyíltan megmondta neki azt, amit kevés bátorságáról gondolt.

— Hát valójában, ön, Lazare úr, ön nem nagy segítség itthon, megint a szegény kisasszony az, akinek a vállára nehezül minden... Azt hihetné az ember, hogy itt soha senki sem volt beteg; pedig milyen szép volt, amikor ön oly gondosan ápolta unokanővérét, amikor az majdnem belehalt a torokbajába... Ugy-e? ön nem mondhat ellent, ön két hétig maradt fenn mellette, mint valami gyermekkel.

Lazare csodálkozással eltelten hallgatta ezt.

Erre az ellentétre nem is gondolt, mirevalók ezek a fajtái a különböző és következetlen érzelmeknek?

— Igaz — ismételte — ez igaz!

— Ön senkit sem eresztett be — folytatta Veronique — és a kisasszony még szomorúbb látvány volt, mint most az úrnő, olyannyira szenvedett. Magamon kívül voltam, amikor lejöttem, s egyetlen falat kenyeret sem tudtam lenyelni... ma azonban hogy megváltozott a szíve, mióta meglátta az anyját az ágyban; nem vinne neki fel még csak csészényi herbateát sem... Az ön anyja lehet bármilyen, azért ő mégis csak az ön anyja.

Lazare már nem is értette tovább, csak üresen maga elé szegezte szemeit. Végül, mormogott:

— Mit akarsz, nem tehetek semmit!... Talán épen mert mamám, én nem vagyok képes semmire.. Amikor látom lábaival, melyek nekem azt mondják, hogy elveszett, mintha megszakadna valami a gyomromban s bömbölnék, mint valami állat, ha nem menekülhetnék a szobából.

Az egész testében újra remegett. Felemelte a földről az egyik konyhakést, mely az asztalról

leesett és vizsgálta azt, anélkül, hogy látta volna, szemei könnybe lábadtak. Csend uralkodott. Veronique lehajtotta fejét főzőfazekára, hogy palástolja az indulatot, mely őt is fojtogatta. Végre megszólalt.

— Lássa Lazare úr, ön lemehetne kissé a part-ra. Ön alkalmatlan, mikor mindég itt van a lábam alatt... és vigye megával Mathieut. Egészen oda van, már azt se tudja, hogy vonszolja testét. Annyi bajom vele, hogy megakadályozzam, hogy ne menjen fel az úrnőhöz.

Másnap Cazenove doktor még mindig habozott. Valami hirtelen baleset lehetségesnek látszott, de azért a beteg állapota hosszabb-rövidebb időre javulhat, ha a vizibetegség kissé csökken. Az érvágásról lemondott, megelégedett azzal, hogy pillulákat rendelt, melyeket magával is hozott, a gyűszűvirágfőzettel továbbra is kenni kellett. Bosszús magatartása, palástolt ingerültsége elárulta, hogy nem nagyon bízik ezekben a gyógyszerekben, a szervezetnek ilyen esetében, amikor valamennyi élet-szerv egymás után bomladozik, hiábavaló az orvos tudománya. Azonkívül megállapította, hogy a baj nem jár szenvedéssel. Valóban Chanteauné egyetlen egyszer sem panaszkodott fájdalmakról, lábai ólomnehezek voltak, egyre többet fulladozott, ha csak meg is mozdult, de ha nyugodtan feküdt a hátán, akkor mindég meg volt az erős hangja, szemei élénken villogtak s ez maga magát is illúziókba ringatta. Körülötte, a fiát kivéve, mikor ilyen jó magatartásában látták, senki sem esett felette kétségbe. Amikor az orvos megint fölült a kocsijába, azzal vált el, hogy már az is kegy úgy a beteg, mint az övéi számára, ha nem látja, hogy meghal.

Az első éjszaka Pauline számára kemény volt. Az egyik karosszékekben félig elnyújtozottan nem tudott aludni, fülei zúgtak a haldokló nehéz lélekzé-

sétől. Mikor közbe elszundított, álmában úgy érezte, hogy ez a lélekzés megmozgatja a házat, s minden ropogásba indul. Amikor pedig kinyiltak a szemei, nyomasztó érzés fogta el, újra átélte azokat a gyötrelmeket, melyek néhány hónap óta megrontották életét. Még a halálos ágy szélén sem tudott béke szállani lelkébe, képtelen volt megbocsátani. Ebben a félig lidércnyomásos gyászvirrasztásban mindek felett Veronique bizalmas közleményei miatt szenvedett. Egykori szertelen természete, féltékeny haragja újra felébredt benne azokra a részletekre, melyeket kínosan maga elé idézett. Istenem, hogy ne szeresse többé senki, hogy látnia kell, hogy megcsalták, akiket szeretett; egyedül kell találania magát, lelke tele megvetéssel és zúgolódással. Lelkének felszakadt sebe újra vérzett; sohasem érezte ennyire Lazerenak ellene elkövetett igazságtalanságát. Hogyha megölték őt, a többinek is meg lehet hálnia. Pénzét ellopták, szívét összezuzták és mindezt szünetlenül átszenvedte a néni erős lélegzetvétele miatt, ami végül az ő mellét is megviselte.

Reggelre Pauline maradt a legyőzött. Az érzelem nem tudott többé lelkébe visszatérni, csakis a kötelesség tartotta ebben a szobában. Ez azután végleg szerencsélenné tette. Tehát ő is ilyen rossz-szá változik?

Az egész nap ebben a tusakodásban mult el; magával elégedetlenül szorgoskodott a beteg körül, de a beteg bizalmatlansága visszautasította. Figyelmességeit gorombasággal viszonzta, folyton fürkésző tekintettel kísérte és hátra-hátra leasett. Ha zsebkendőt kért, mielőtt használta, megszagolta, amikor pedig palackban melegvizet hozott, előbb meg akarta azt fogni.

— Mi van vele? — kérdezte Pauline igen halk hangon Veroniquetól. — Képesnek tartana-e engem arra, hogyvalami rosszat kövessenek el ellene?

Az orvos távozása után, mikor Veronique kanálnyi orvosságot akart beadni Chanteaunénak, aki nem vette észre Paulinet, mert az a fehérnemű-szekrényben keresett valamit, Chanteauné oda-súgta Veroniquenak:

— Az orvos készítette-e ezt az orvosságot?

— Nem asszonyom, a kisasszony!

Erre Chanteauné az ajka széléhez érintette az orvosságot és elfintorította az arcát.

— Réz íze van... Nem tudom, mit igyekszik nekem beadni; tegnap este óta a gyomromban a réz ízét érzem.

Hirtelen mozdulattal az ágy mögé lötytyintette a kanál orvosságot.

Veroniquenak nyitva maradt a szája.

— Ej hát micsoda az ilyen gondolat!

— Még nincs kedvem a túlvilághoz — felelte Chanteauné és a párnára helyezte fejét.

— Nos hát, hallgasd csak, tudom oly erős. Ő igen könnyen előttem patkolhat el, mert nincs valami egészséges vére.

Pauline meghallotta. Megfordult, szívébe markoltak, Veroniquera nézett. Ahelyett, hogy előre lépett volna, még jobban visszavonult, hogy nagynénje helyett szégyenkezzék ezért az alantas meggyanúsításért. Valami szétroppant a lelkében. Nagy száanalom töltötte el, mikor szemben állott a félelemnek és gyűlöletnek ezzel a szerencsétlen elpusztítottjával; távolt maradt tőle az, hogy új haragot érezzen ellene, hanem fájdalmas elérzékenyülés áradt szét benne, mikor lehajolt és meglátta az ágy alatt a gyógyszer maradékát, melyet a beteg odaöntött, mert félt, hogy az méreg. Egészen estig szelid bátorságot mutatott, úgy látszott, mintha észre se venné azokat a nyugtalan tekinteteket, melyek keze mozdulásait figyelték. Forró vágya volt, hogy jóságos gondozásával legyőzze a halódó

gyötrelmét és engedje, hogy a sírba vigye ezt a rettenetes gondolatot. Veroniquenak megtiltotta, hogy Lazarenak ezeket a dolgokat elmondja, nehogy annak rettegését fokozza.

Chanteauné reggel óta egyetlen egyszer kérdezősködött fia után és megelégedett az első könnyed felelettel, nem is csodálkozott, hogy egész nap nem látja. Azonban még kevesebbet beszélt férjéről, nem nyugtalankodott amiatt, hogy mit is csinálhat egyedül az ebédlőben. Számára minden eltűnt, lábainak hidegsége fölfelé haladt és percről-perce fagyasztotta a szívét. Paulinenak minden táplálkozási időben le kellett mennie, s míg nagybátyjával evett, füllentenie kellett neki. Az este még Lazaret is megcsalta, azt erősítette, hogy a puffadás apad.

Azonban azon az éjszakán a baj rettenetesen haladt. Másnap reggel, mikor a nap világított és Pauline s vele Veronique megtekintették a beteget, megrémültek szemeinek zavaros tekintetétől. Az arc nem változott, láz sem bántotta, egyedül elméje látszott megtámadottnak, valami rögeszme végezte el ebben az agyban a lerombolást. Ez volt az utolsó fázis, valami különös szenvedély, mely dühösséggé változott, emésztette föl.

A délelőtt, Cazenove orvos érkezése előtt, rettenetesen telt el. Chanteauné már azt sem akarta, hogy unokahuga csak közeledjék is feléje.

— Kérlek, hadd, hogy ápoljalak — ismételte Pauline. — Pillanatra felemellek, mert te oly nagyon rosszul aludtál.

A beteg azonban úgy ellent állott, mintha megakarnák fojtani.

— Nem, nem, nálad vannak az ollóid, mélyen a testembe szúrod azokat... Nagyon erősen érzem azokat, mindenütt vérzem.

Paulinenak majd a szíve szakadt meg, és távol kellett a betegről állania; támolygott a fáradt-

ságtól és a bánattól, tehetetlen jóságában összeesett. Ha csak a legkisebb figyelemmel akart is kedveskedni, a beteg elhalmozta durvaságokkal és vádakkal, amelyek könnyekre fakasztották. Közbe legyőzötten lerogyott valamelyik székre, sírt, nem tudta többé, hogyan szerezze vissza azt az azelőtti szeretetet, mely dühösséggé változott. Azután a megadás vett rajta erőt, magába mélyedt, megkét-szerezte kedvességét. Hanem az nap ernyedetlen-sége olyan válságot idézett elő, hogy sokáig uralkodott rajta a reszketés.

— Kedves néni — mondta a betegnek, mialatt készítette a kanálban az orvosságot — itt az óra, hogy bevedd az orvosságot. Tudod, hogy az orvos nagyon meghagyta, hogy pontosan végy be.

Chanteauné látni akarta az üveget, hogy megszagolja.

— Ugyanaz-e ez, mint a tegnapi?

— Igen, kedves néném!

— Nem kell belőle.

Mégis hízelgő könnyörgések erejével Pauline rávette a nénit, hogy kanálnyi orvosságot bevegjen. A beteg arcán igen nagy bizalmatlanság ült ki. Alig vette a szájába a kanalat, máris a földre köpte az orvosságot, köhögési roham fogta el, és csuklás közben dadogta:

— Ez vitriol, ez éget engem!

Pauline iránti útálata és a tőle való rettegés, mely lassanként növekedett attól a naptól kezdődőleg, melyen elvette tőle az első huszfrankos pénzdarabot, végre zajosan tört ki most betegsége legmagasabb zavarodásában, örületes szavak egész áradatában; mialatt a megrendült leány hallgatott, s nem talált a maga védelmére egyetlen szót se.

— Te azt hiszed, hogy én azt nem érzem meg! Te mindenbe rezet és vitriolt öntesz... Ez az, ami engem megfojt. Nincsen semmi bajom, ma reggel

felkeltem volna, ha tegnap este nem kevertél volna rézgálicot a húslevesembe... Igen, már te nagyon meguntál, már el akarnál engem földelni. Hanem én szívós vagyok és én temetlek el majd téged.

Szavai egyre erősebben zavarodtak össze, fuladozott és ajkai oly feketékké váltak, úgy látszott, közvetlen katasztrófától kell tartani.

— Oh, nénikém, kedves nénim, — mondta Pauline megrémülten — ha te tudnád, hogy ártasz önmagadnak!

— Ah, igen! ezt akarad te, nemde? Eredj! én ismerlek, te tervedet már régóta készenlétben tartod. Te azzal az egyetlen céllal léptél ebbe a házba, hogy bennünket megölj, kipusztíts! A te gondolatod az, hogy tied legyen ez a ház és én akadályozlak... Oh, te hitvány, el kellett volna hogy tiporjalak mindjárt az első napon... Gyűlöllek! gyűlöllek!

Pauline mozdulatlanul, csendesesen sírt. Egyetlen szó hagyta el ajkát, mint valami akaratlan tiltakozás:

— Istenem... Istenem!

Chanteauné kimerítette erejét, és gyermeki rettegés váltotta fel támadásainak szertelenségét. Visszaesett párnáira.

— Ne közeledj! meg ne érints... Segítségért kiáltok, hogy ha hozzám érsz... Nem, nem akarok inni. Az méreg!

Magára húzta a takarókat és a párnák mögé bujt. Forgatta a fejét, összeszorította az ajkait. Mikor Pauline megdőbbenve közeledett hozzá, hogy megnyugtassa, ordítani kezdett!

— Kedves néni! légy józan... Én nem adok neked inni akaratod ellen semmit...

— Oh, nálad van az üvegce... oh, félek... oh félek!

Viaskodott a halállal, alacsonyan fekvő fejét rémületében hátravetette, arcán kiütköztek az ibolyaszínű foltok. Pauline már azt hitte, hogy karjai között szenved ki s becsengette a szobalányt. Ketten is alig tudták felemelni a beteget és visszafektetni párnáira.

Pauline egyéni gyötrelmei, szerelmi kínldásai teljesen háttérbe szorultak a közös fájdalom következtében. Alig is gondolt frissen szerzett sebére, mely tegnap még annyira vérzett, minden szenvedélyesség, minden féltékenység eltűnt lelkéből e nagy nyomorúság láttára. Mindent elnyelt mérhetetlen szánalma, s már csak egy igyekezete volt: még jobban szeretni, még jobban feláldozni magát, adni, egyre adni, túrni sérelmeket és igazságtalanságokat, mindezt azért, hogy könnyítsen rajtuk. Szinte hősi elszántsággal vállalta az élet nehezebbik részét. E pillanattól fogva állandó felkészültségben állta meg helyét s a haldokló ágya mellett ugyanazt a rezignált nyugalmat mutatta, mint amikor ő maga forgott életveszélyben. Mindig talpon volt és semmitől sem riadt vissza. Még gyengesége is visszatért; már megbocsátotta nénikéjének dühromait, már sajnálta, amiért az évek során úgy felgyült benne a harag s úgy gondolt rá vissza, amilyennek a régi időkben látta, úgy szerette újból, mint tíz esztendővel ezelőtt, amikor egy viharos este együtt érkeztek meg Bonnevillebe.

Cazenove doktor e napon csak ebéd után jelentkezett; helyre kellett igazítania egy parasztgazda kifecamodott karját s ez Verchemontban tartotta. Megvizsgálta Chanteaunét s mikor utána lement a konyhába, nem hallgatta el, hogy állapota kedvezőtlen benyomást tesz rá. Lazare is éppen a konyhában időzött, a tűzhely mellett üldögélt, ahogy szokott, a semmittevés nyugtalan lázában.

— Ugy-e reménytelen? — kérdezte. — Az éj-

szaka újra elolvastam Bouillaud könyvét a szívbetegségekről...

Pauline, aki együtt jött le az orvossal a betegszobából, újból könyörgő pillantást vetett a doktorra, ami arra készítette az utóbbit, hogy ingerült hangon a fiatalember szavába vágjon. Mindig boszszús volt, ha valamelyik betegének állapota rosszra fordult.

— Szívbjaj, szívbjaj, fiatal barátom! Maga mindig csak a szívet hangoztatja... Ki tudja, hol fészkel a baj? Az a benyomásom, hogy a mája még rosszabb állapotban van. Hiszen ez az éppen, a kutyafáját. Ha egyszer megromlik a gépezet, minden szerv felmondja a szolgálatot, a tüdő, a gyomor és természetesen a szív is... Ahelyett, hogy Bouillaud-t böngészi éjnek idején, ami csak arra jó, hogy belebetegedjék, okosabban tenné, ha aludna.

Mindenki azt állította a házaban, hogy Chanteauné májban szenved, csak Lazare tamaskodott a dologban. Ő egy szót sem hitt az egészszből. Álmatlan éjszakáin előkotorta régi tankönyveit s csakhamar teljesen belezavarodott a tünetek ismertetésébe. A doktornak az a kijelentése, hogy a szervek egymásután mondják fel a szolgálatot, egész megörjítette.

— Mégis mit gondol, meddig húzhatja még? — kérdezte gyötrődve.

— Két hétig, egy hónapig talán — felelte Cazenove bizonytalan taglejtéssel. — Ne is kérdezze, barátom, mert hátha tévedek és akkor jogosan hangoztathatja, hogy semmit sem tudunk és nem áll módunkban segíteni... A betegség tegnap óta ijeszítően előrehaladt.

Veronique, aki poharakat törölgetett, tátott szájjal meredt az orvosra. Micsoda? hát csakugyan annyira beteg a nagysága, hogy a halálán volna? Eddig valahogy nem tudott hinni a veszélyben s

úton-útfélen azt dünnyögte haragosan maga elé, hogy rosszság az egész, bolonddá tartja az emberiséget. Most egészen elképpedt, s mikor Pauline azt mondta neki, menjen fel úrnőjéhez, nehogy egyedül maradjon, hamar megtörölte kezét kötenyében s nyomban felsietett.

— Hát ha úgy van, az más... ha egyszer anynyira van... dünnyögte zavartan.

Pauline, az egyetlen, aki nem vesztette el a fejét, most újra megszólalt.

— Ne feledkezzék meg a bácsikáról, doktor úr.. Talán illő volna előkészíteni a dologra. Szóljon be hozzá, mielőtt elmegy.

De ebben a pillantban beállított Horteur abbé is. Csak reggel hallotta, hogy Chanteauné „nincs jól“. Mikor a betegség komoly voltáról értesült, derűs, napbarnított arca az őszinte részvét kifejezését vette fel. Hogyan? Szegény, jó asszony. Még három nappal ezelőtt talpon volt! Elhallgatott s csak kis szünet után kérdezte meg.

— Megnézhetném?

Tudta, hogy Lazare hitetlen s elutasítástól tartva nyugtalan pillantást vetett feléje. A mélyen lesujtott fiatalember mintha nem is hallotta volna a kérdést. Helyette Pauline válaszolt, mégpedig félreérthetetlen határozottsággal.

— Ma semmiesetre se menjen fel hozzá, plébános úr. — A beteg nincs tisztában állapotával s az ön látogatása nagyon megdöbbené... Várjunk holnapig.

— Nagyon helyes — válaszolta megkönnyebbültén a plébános, — hiszen remélem, nem olyan válságos a helyzete. De hát mindenkinek teljesítenie kell a kötelességét, nemde?... A doktor például, aki nem hisz Istenben...

Az orvos néhány pillanat óta elgondolkozva meredt az asztal egyik lábára... Mindig elfogta a

töprengés, a habozás, ha alul maradt a természettel vívott küzdelmében. Am azért hallotta, mit beszélnek s most Horteur abbé szavába vágott.

— Honnan veszi, hogy nem hiszek Istenben?... Isten létezése nem lehetetlenség, annyi különös dolgot tapasztal az ember! ... Elvégre ki tudja?

Töprengve ingatta fejét, mintha álomból ébredt volna.

— Tudja mit? — folytatta. — Jöjjön be velem a derék Chanteau úrhoz egy-két szóra ... Nagy lelkierőre lesz szüksége a napokban.

— Szívesen vele is maradok — ajánlotta fel előzékenyen a plébános, — talán elszórakoztatja az ostábla.

A két látogató átment az ebédlőbe, Pauline pedig újból felsietett nagynénikéjéhez. Lazare egyedül maradt, felállt, tűnődött, felmenjen-e a beteghez, majd az ebédlő felé indult, ahonnan kihallatszott apjának hangja, de nem tudta rászánni magát, hogy bemenjen, megfordult s kétségbeesett tehetetlenséggel visszarogyott a székére.

Mikor az orvos és a pap belépett Chanteauhoz, az éppen azzal szórakozott, hogy ide-ode lökdösött az asztalon egy papirosgombócot, amelyet az ujságához mellékelte prospektusból gyurt. Minouche ott feküdt mellette és zöld szemével a golyót figyelte. Mélységesen megvetette az együgyű játékot, s lábát behúzva hasa alá, még ahhoz is lusta volt, hogy kapkodjon utána, pedig a golyó ott állt meg éppen az orra előtt.

— A, önök azok — fogadta vendégeit Chanteau. — Igazán kedves, hogy meglátogatnak, mert szörnyen unatkozom itt egymagamban ... Nos hát, kedves doktor úr, hogy van a betegünk? Nem mintha nyugtalankodnék miatta, hiszen ő a legerőteljesebb a házban, valamennyiünket ő fog eltemetni.

A doktor alkalmasnak látta a pillanatot arra, hogy felnyíssa a szemét.

— Hát hiszen én sem tartom nagyon komolyan az állapotát... Tény az, hogy igen elgyengült.

— Semmi az, doktor úr, — szólt közbe Chanteau, — maga nem ismeri a feleségemet. Hihetetlenül szívós a szervezete, meglátják, három napon belül talpra áll.

Annyira szükségét érezte, hogy vakon higgyen felesége egészségében, hogy sehogy sem akarta elérteni a célzásokat. A doktor is elhallgatott, nem akarván nyers őszinteséggel feltárni előtte a helyzetet, hiszen különben is várhat még vele. Chanteaut szerencsére most békében hagyta a köszvény, nem voltak nagyobb fájdalmai, csak a lábai romlottak le mindinkább, úgy, hogy már hordozni kellett az ágyból a karosszékekbe.

— Hiszen ha nem kínlódnék a lábaimmal — mondogatta — felmennék, megnézném szegényt.

— Nyugodjék meg szegény barátom — mondta Horteur abbé, aki eleget akart tenni hivatásának és vigasztalni próbálta. — Mindenkinek hordania kell a maga keresztjét... mindnyájan Isten kezében vagyunk.

De észrevette, hogy szavai korántsem nyugtatják meg Chanteaut, sőt inkább terhére esnek, talán még nyugtalanítják is. Derék ember lévén hamosan abbahagyta olesó vigaszait és sokkal eredményesebb szórakozást ajánlott.

— Nem akar ostáblázni? Az kiverné a fejéből a gondokat.

Ő maga hozta el a szekrényről az ostáblát. Chanteau boldogan szorított kezét a távozó orvossal. A két férfi csakhamar belemerült a játékba s megfeledkezett az egész világról, amikor Minouche, akit lassanként mégis idegesíteni kezdett az orra előtt heverő papiros gombóc, hirtelen talpraugrott,

belecsapott lábával a golyóbisba s aztán eszeveszett ugrándozással szaladt utána körben a szobában.

— Átkozott szeszélyes jószágja, — kiáltott rá Chanteau, akit zavart a játékban. — Az imént nem akart játszani velem, most meg egymagában járja a bolondját, hogy még gondolkodni sem tud tőle az ember.

— Hagyja csak — mondta a plébános szokott jóindulatú hangján — a macska szeret magában játszani.

Mikor a távozó Cazenove doktor áthaladt a konyhán, s még mindig ott látta székén gubbasztani Lazaret, elfogta a megindultság, a fiatalemberhez lépett, atyai mozdulattal átölelte s szó nélkül megcsókolta. Éppen akkor jött le Veronique az emeletről, Mathieut kergetve maga előtt. A kutya állandóan a lépcsőkön kószált, halkán szűkülve, ami úgy hangzott, mint valami madár panaszos csipogása. Valahányszor nyitva találta a betegszoba ajtaját, nyomban besompolygott és ott vinnyogott éles, fülsértő hangján.

— Eredj, eredj, — hajszolta a szolgáló. — Még csak a te muzsikád hiányzott a szegény nagyságának.

Aztán megpillantotta Lazaret:

— Vigye már el valamerre, fiatalúr, legalább nem lábatlankodik a házban. A fiatalúrra is ráfér egy kis séta.

Ezt Pauline megbízásából mondta, aki rávette Veronique-ot, hogy küldje el hazulról Lazaret s beszélje rá, hogy hosszabb sétát tegyen. Am erre Lazare nem volt kapható, hiszen még az is erőfeszítésébe került, hogy felemelkedjék a helyéről. Eközben a kutya odaállt elébe és újra vinnyogni kezdett.

— Ez a szegény Mathieu is megöregszik, — mondta a doktor a kutyára pillantva.

— Bizony már tizennégy esztendő — mondta Veronique. — Hanem azért kergeti az egeret, mint a bolond... Most is össze van karmolva az orra, nézze csak, meg a szeme milyen vörös... A múlt éjjel egérszagot érzett a tűzhely alatt, persze le sem hunyta a szemét, feltúrkálta az egész konyhát, még most is viszket a talpa... Nem furcsa, ekkora kutya úgy bolonduljon az után a kis állat után... Persze nemcsak az egeret keresi, hanem mindent, ami kicsi és izeg-mozog. Az egynapos csibék, meg a Minouche kölykei úgy kihozzák a sodrából, hogy se eszik, se iszik. Néha órákhosszát szaglász egy-egy bútor alatt svábbogár után... Most meg mintha valami különös dolgot szimatolna a házban.

Elhallgatott, mert észrevette, hogy Lazare szeme könnybelábad.

— Járjon egyet fiam, — bízta utóbbit a doktor. — Itt csak útban van, jobban teszi, ha elmegy hazulról.

A fiatalember végre nagynehezen elhagyta helyét.

— Hát gyere, öreg Mathieu, járjunk egyet.

Felsegítette az orvost hintájába, majd elindult a kutyával a sziklafalak mentén. Időnként meg kellett állania, hogy megvárja Mathieut, mert a kutya csakugyan nagyon megöregedett. Hátsó teste megbénult, nagy mancsai úgy csoszogtak a földön, mint a papucsok. Már nem ásott gödröt a zöldséges kertben s ha elkezdett körbe forogni, farka után kapkodva, csakhamar kábultan rogyott össze. Különösen akkor fáradt ki nagyon s prüszkölt sokat, ha a vízbe ugrott; negyedórai séta után már lihegett s le kellett heverednie. A tengerparton egyre gazdája lábai körül ténfergett.

Lazare mozdulatlanul állt néhány pillanatig egy port-en-bessini halászbárkát figyelve, amelynek szürke vitorlája sirályszárny módjára söpörte

a vizet. Aztán újból nekiindult. Haldoklik az anyám! harsogott pörölyütéseként a lelkében. Ha egy-két pillanatra kiverte fejéből ezt a gondolatot, a következőkben még erősebb, még fájóbb ütés remegtette meg. Minden egyes ütés új meglepetésként érte s az ütések nem szüntek meg, ezt a gondolatot nem tudta megszokni, elképpedése mindannyiszor megújult s annyira lekötötte figyelmét, hogy más érzésre nem maradt hely a lelkében. A gondolat néha elhomályosult s ilyenkor valami bizonytalan lidércnyomás érzése fogta el, amely csak annyit árult el egész biztonsággal, hogy valami nagy-nagy szerencsétlenségre kell nyugtalanul elkészülnie. Hosszú percekig semmit sem látott abból, ami körülötte volt, majd, mikor újra felmerült a homok, a sok moszat s a távolba vesző tenger, a végtelen égbolt, egy pillanatig bambán meredt a világba s nem ismerte fel. Csakugyan erre járt ő annyiszor? Mintha megváltozott volna a dolgok értelme, soha nem érezte ennyire körvonalait és színeiket. Meghal az anyám — gondolta s ment, ment, mintegy menekülni akarván a halántékában kopogó szózat elől, amely megőriztette.

Egyszerre csak lihegést hallott maga mögött. Hátrafordult s megpillantotta a kilógó nyelvű, ki-fulladt kutyát. Fennhangon fordult felé.

— Ugy-e, hogy nem megy, szegény Mathieu. — No ne félj, megyünk már haza. Hiába igyekszik az ember, gondolatai sehol sem hagyják békében.

Este valamennyien sebtében vacsoráztak. Lazare, aki néhány falat kenyérnél többet nem tudott lenyelni, sietve visszavonult szobájába, kifogásul azt mondva apjának, hogy sürgős munka vár rá. Az első emeletre érve bement anyjához s rá tudta venni magát, hogy mielőtt megcsókolná és jóéjt kívánna neki, öt percet ágya mellett töltsön. Az anya egyébként teljesen elfeledkezett fiáról s nem

is nyugtalanította, hogy az mivel tölti a napját. Mikor a fia lehajolt hozzá, odatartotta arcát, szinte természetesnek találta a gyors búcsúzkodást, ösztönszerűleg érezte közelgő halálát s egyre jobban elmerült önzésében. Pauline igyekezett valamilyen ürüggyel megrövidíteni Lazare látogatását s kiküldeni őt a szobából, amiknek az sietve tett eleget.

De fenn, a második emeleten, a maga nagy szobájában, Lazare kínjai megsokszorozódtak. Kivált a hosszú-hosszú éjszaka nehezedett elgyötört lelkére. Gyertyákat vitt fel magával, nehogy sötétben maradjon. Annyira irtózott a homálytól, hogy egyiket a másik után gyújtotta meg s reggelig égette a világot. Ha lefeküdt, hasztalanul próbált olvasni, régi orvosi könyvein kívül semmi más nem érdekelte, s azokat is eltolta magától, mert hovatovább félni kezdett tőlük. Nyitott szemmel feküdt a hátán, attól az egyetlen kínos érzéstől áthatva, hogy a közelében, a fal mögött, valami szörnyű esemény játszódik le, amelynek fuldokolt a súlya alatt. Füle visszhangzott haldokló anyjának lélegzetvételtől, amely az utolsó két nap óta hörgéssé vált s még a lépcsőre is kihallatszott, úgy hogy már csak futva mert végigsietni azon. Az egész ház visszhangozta e hörgést, mintegy panaszos sírámként, mely még ágyában sem hagyta nyugodni; ha néha csönd támadt, nyugtalanság fogta el s mezítláb szaladt ki a folyosóra, hogy a lépcső karfája fölé hajoljon és hallgatózzék. Odalent Pauline és Veronique, akik együtt virrasztottak a beteg mellett, nyitva hagyták az ajtót, hogy friss levegő jöjjön a szobába. Így Lazare megpillanthatta a folyosó kőkockáin az éjjeli lámpa halovány, szundikáló négyszögét s a sötétségben még hangosabbnak, még nyujtottabbnak, még végetnemérőbbnek hallatszott a hörgés. Mikor visszatért a szobájába, hogy lefeküdjék, nyitva hagyta maga után az ajtót, hiszen hallania

kellett e panaszos hangot, ez gyötrelmes kényszerképzetévé vált s hallotta még félálmában is, mikor virradat felé nagynehezen elszunnyadt. Mint unokahúga betegsége idején, most is eltűnt a haláltól való félelme. Anyja meg fog halni, minden meg fog halni és ő átengedte magát az élet nagy összehomlásának és nem érzett egyebet csak a maga tehetetlenségének gyötrelmeit, amiért nem változtathat rajta.

Másnap megkezdődött Chanteauné haláltusája, a huszonnégy óráig tartó fecsegő haláltusa. Chanteauné megnyugodott, már nem őrvongott a mérgezéstől való félelmében; most megállás nélkül beszélt értelmes hangon, rövid mondatokban, anélkül, hogy fejét felemelte volna párnáiról. Nem beszélgetés volt ez, hiszen senkihez sem szóltak a szavai, inkább azt lehetne mondani, hogy agya a gépezet pusztulása közben siettette működését, mint a lejáró óra s a sietős rövid mondatok ez áradata mintegy utolsó ketyegése volt fogytán levő szellemi képességeinek. Egész multja elvonult előtte, de egy szót sem ejtett a jelenről, az uráról, a fiáról, az unokahúgáról s erről a bonnevillai házról, amelyben nagyravágyása tíz esztendőn át gyötrődött. Ismét De le Vigniere kisasszony volt, aki buzgón szaladgált leckeórákat adva Caen egyik előkelő házából a másikba, a legtermészetesebb hangsúllyal ejtett ki neveket, amelyek teljesen ismeretlenül hangzottak Pauline és Veronique előtt, hosszú, összefüggéstelen történeteket mesélt a legaprólékosabb részletezéssel, amelyeknek körülményeire még a szolgáló sem emlékezett, pedig ott vénült meg a házban. Mint mikor régi, elsárgult iratokat szed elő az ember a levelesládából, úgy akart megszabadulni emlékezete az elmúlás előtt fiatalkori benyomásaitól. Pauline minden bátorsága mellett borzongott, amikor ez idegen benyomások serege felmerült a haldoklóból,

elszédült az ismeretlen mélységből felszínre törő akaratlan gyónás hallatára. Most nem a hörgés, hanem ez a rettenetes fecsegés töltötte be a házat. Lazare fülét megütötte egy-egy mondat, mikor elment a betegszoba ajtaja előtt. Ide-oda forgatta e szavakat, nem tudott értelmükre bukkanni s végigfutott rajta a hideg; úgy rémlett neki, hogy az anyja már a túlvilágon meséli láthatatlan lényeknek ezeket az általa nem ismert történeteket.

Mikor Cazenove doktor megérkezett, Chanteaut és Horteur abbét az ebédlőben találta az ostábla mellett. Mintha el sem mozdultak volna azóta, mintha még a tegnapi játszmát folytatnák. Minouche hátsó lábain ülve figyelmesen szemlélte a játékot. A plébános már korán reggel eljött, hogy teljesítse hivatását, a vigasztalást. Pauline most már nem ellenezte, hogy meglátogassa nénikéjét s így a pap, mihielyt a doktor megjelent, felkelt az ostábla mellől s együtt mentek fel a beteghez, baráti látogatásnak állítván be a dolgot, mintha csupán hogyléte iránt érdeklődnének. Chanteauné még felismerte őket, kérte, hogy ültessék fel az ágyban és világos, vidám deliriumában úgy fogadta a látogatókat, mint caeni szépasszony korában szokta volt tenni. A kedves doktor bizonyára megvan elégedve betegével, hiszen nemsokára elhagyja az ágyat, majd udvariasan érdeklődött az abbé egészségi állapota iránt. Utóbbi, aki papi hivatásának kötelességét teljesítendő ment fel a beteghez, e fecsegő haldoklás láttára megdöbbenésében nem talált szavakat. Egyébként Pauline is ott volt, aki bizonyos dolgokat amúgy sem hagyott volna szóba hozni. Neki volt annyi lelkiereje, hogy bizakodó vidámságot erőltessen magára. Mikor a két látogató visszavonult, Pauline kikísérte őket a folyosóra, ahol az orvos halkan ellátta utasításokkal a végső pillanatok esetére. „Gyors feloszlás“, „kar-

bol“ s más ilyen szavakat emlegetett, míg a szobából egyre hangzott a zavaros duruzsolás, a halódó asszony kifogyhatatlan tereferéje.

— Azt hiszi, hogy kihúzza estig? — kérdezte Pauline.

— Igen. Alkalmasint a reggelt is megéri — mondta Cazenove. — De ne ültesse fel többé, mert még a karjai közt halhatna meg... Különben este még visszajövök.

Abban maradtak, hogy Horteur abbé Chanteau mellett marad és előkészíti a szerencsétlenségre. Veronique ijedt arccal hallgatta a küszöbön az intézkedéseket. Mióta elkészült asszonya halálára, mintha megnémult volna, szótlan igavonó állat módjára sürgött-forgott a betegágy körül. Am most egyszerre elhallgattak valamennyien. Lazare jött fel a lépcsőn, kinek nem volt ereje jelen lenni az orvosi látogatásnál, mert nem mert szembenézni a valósággal s ezért addig a ház körül imbolygott. A hirtelen csend, mely jöttét fogadta, mindennél ékebben szólt. Lazare halálsáppadt lett.

— Jó volna, ha elkísérne, kedves fiam — mondta az orvos. — Velem ebédel s együtt jövünk vissza estefelé.

A fiatalember még sápadtabb lett.

— Köszönöm, — mormogta — de inkább itthon maradok, nincs kedvem elmenni hazulról.

Ettől kezdve Lazare gyötrelmes szívszorongásban várakozott. Mintha vaspánt szorította volna össze a mellét. Örökkévalóságnak tetszett a nap s mégis úgy mult el, hogy nem tudta, mivel teltek az órák. Később sem tudott soha visszaemlékezni rá, hogy mivel töltötte az időt, hányszor szaladgált föl-le az emeleteken, hányszor bámult ki a tengerre, amelynek hatalmas hullámozása végleg elkábította. A percek ellenállhatatlan múlása időnként mintha testet öltött volna, gránitsziklaként haladt volna

tova, mindent magával söpörve a mélységbe. Aztán kijött a sodrából s azt kívánta, bár lenne már mindennek vége, bár kipihenhetné már az irtózatos várakozás kínjait. Négy óra tájban, mikor újból szobája felé indult, hirtelen benyitott az anyjához. Látni akarta, szükségét érezte, hogy még egyszer elbúcsúzzék tőle. De mikor föléje hajolt, a beteg csak motollálta tovább végetnemérő mondatainak kusza fonalát, még az arcát sem nyújtotta feléje azzal a fáradt mozdulattal, amellyel betegsége óta fiát fogadni szokta. Talán észre sem vette őt. Ez az ólomszürke arc a máris megfeketedett ajkakkal nem az édesanya volt már.

— Eredj ki — szólt rá Pauline szelíden — sétálj egy kicsit. Még nem ütött az órája.

Igy hát Lazare nem ment fel a szobájába, elmenekült hazulról. Távozott, de magával vitte, mint egy látomást, annak a szenvedő arcnak a képét, amelyben nem ismert anyjára. Unokahúga megtévesztette, igenis ütött az órája, de Lazare majd megfulladt, szabad térre volt szüksége, futott, mint a bolond. Ez vol hát az utolsó csók. Az a gondolat, hogy soha, de soha nem látja többé az anyját, irtózáttal töltötte el. Egyszerre úgy rémlett neki, mintha valaki futna utána, megfordult s mikor megismerte Mathieut, amint nehéz mancsaival lohol utána, minden ok nélkül elfogta a düh, kövekkel kezdte hajigálni a kutyát s dadogva szidta, hogy hazakergesse. Mathieu elképpedt a fogadtatáson, elszaladt, majd mégis csak visszafordult s szelíden, szinte könnyektől csillogó szemmel pillantott gazdájára. Lazarenak most már nem volt ereje elúzni az állatot, amely messziről kísérte, mintegy kétségbeesése fölött örködve. A végtelen tenger is idegesítette, nekivágott a földeknek, az elhagyott zugokat kereste, hogy egyedül és rejtve legyen. Késő éjszakáig bolyongott keresztül-kasul a fel-

szántott földeken, átlábolva a sövényeken. Végre kimerülten hazafelé indult, amikor egy különös látvány szinte babonás félelemmel nehezedett reá. Elhagyott út szélén magányos, fekete jegenye meredt az égnék s a kelő hold sárga fénye mintegy hegyére volt tűzve. Ugy állt ott, mint égő gyertya az alkonyatban, valami roppant halott fejénél, aki keresztben fekszik a földeken.

— Gyerünk, Mathieu! — kiáltott elfulladt hangon a kutyára, — siessünk!

Futva igyekezett hazafelé, ahogy indult. A kutya most már oda mert menni hozzá, nyaldosni kezdte a kezét.

Éjszaka volt már, de a konyhában nem volt világosság. Üres, sötét volt a konyha, csak a menyegyzetre vetett vörös fényt a tűzhely izzó parazsa. Ez a sötétség megdöbbentette Lazaret. Nem mert tovább menni. Magánkívül állt ott, a rendületlenül szerteszét heverő edények és törlórongyok között, fülelt a ház kiszüremelő zajaira. Oldalvást apjának halk köhécselése s Horteur abbé tompa, egyhangú beszéde hallatszott. Leginkább az ijesztette meg, hogy a lépcső felől sietős lépteket, sugdolódzást hall, majd az emeletről valami elfojtott zajt, amelynek miértjét nem érti, de úgy hat reá, mintha sebbel-lobbal végeznének valami titkolt munkát. Nem merte megérteni. Hát csakugyan mindennek vége? És csak állt, állt mozdulatlanul, nem volt bátorsága felmenni és megtudni mindent. Akkor megpillantotta Veronique-ot, amint szalad le a lépcsőn, sietve gyertyát gyújt s már viszi rohanvást magával, úgy siet, hogy egy szót sem intéz hozzá, egy pillantást sem vet rá. A konyha a pillanatnyi világosság után újra elsötétedik. Fent a léptek elcsendesednek. Újra megjelenik a cseléd, ezúttal tálért jött. Még mindig ugyanaz a rémült és néma rohanás. Lazare már nem kételkedik: mindennek vége. És most

megsemmisülten rogy az asztal mellé s vár a sötétben, anélkül, hogy tudná, mire vár s füle zúg a hirtelen beállott roppant csendben.

A betegszobában két órája folyt a haláltusa, a szörnyű haláltusa, mely valósággal megőrijtette Paulinet és Veroniqueot. Chanteauné utolsó perceiben megint a mérgezéstől félt, felemelkedett ágyában, még mindig hadart, mesélt s hovatovább dühösödni kezdett. Ki akart ugrani az ágyból, el akart rohanni a házból, ahol valaki az életére tör. Pauline és a szolgáló erejük teljes megfeszítésével is alig tudták visszatartani.

— Eresszetek. Azt akarjátok, hogy megöljenek? . . . Mennem kell, tüstént, tüstént . . .

Veronique csillapítani próbálta.

— Nézzen ránk a nagyságos asszony . . . Csak nem hiszi tán, hogy bántani akarjuk?

A haldokló kimerülten lihegett. Zavaros tekintettel keresgélni látszott valamit, de már nem tudott felismerni semmit. Aztán előről kezdte:

— Csukjátok be az íróasztalt. Ott van a fiókban . . . Lám, már jön felfelé . . . félek tőle. Mondom, hogy jön. Nem halljátok? Oda ne adjátok neki a kulcsot. Engedjete el innen! Mennem kell! Most, most azonnal . . .

Erőlködve fetrengett párnáin, Paulinenak úgy kellett visszanyomni.

— Nincs a szobában rajtunk kívül senki, néni.

— Nem igaz. Halljátok? Itt van . . . Végem van, a bitang mérget itatott velem. Meghalok . . . meghalok . . . meghalok.

A foga vacogott, unokahuga karjai közé menekült, akit nem ismert fel többé. Pauline görcsösen a szívére szorította. Már nem is akart harcolni a förtelmes gyanúsítás ellen, beletörődött, hogy nénikéje magával viszi azt a sírba.

Szerencsére Veronique ügyelt. Hirtelen a beteg felé kapott s ijedten suttogetta.

— Vigyázzon kisasszony.

Az utolsó roham volt. Chanteaunénak sikerült hirtelen erőfeszítéssel kirúgni két dagadt lábát az ágyból s ha nincs ott a eseléd, kétségkívül a földre zuhan. Kitört rajta az örültség, szaggatottan rikácsolt, ökölbe szorított kézzel hadonászott, mintha birokra akarna kelni valakivel, mintha védekezni akarna valami torkát szorongató látomás ellen. Ez utolsó percben nyilván rájött, hogy haldoklik, értelmes tekintet sugárzott irtózatától tágra nyílt szemiből. Hirtelen a kebléhez kapott, mintha valami szörnyű fájdalom kínozná, aztán visszahanyatlott párnáira és elfeketedett. Meghalt.

Hirtelen csönd támadt. Pauline, bármennyire ki volt merülve, le akarta fogni a halott szemét. Ez volt erejének végső megfeszítése. Mikor eltávozott a halottas szobából, otthagya virrasztóul Veroniqueot, meg Prouane-nét, akiért elküldött a doktor látogatása után, azt hitte, hogy összeesik a lépcsőn. Egy pillanatig le is kellett ülnie, hogy összeszedje erejét és közölni tudja Lazare-ral és Chanteauval a szörnyű esetet. Forogtak a falak körülötte. Percekig tartott, míg magához tért, aztán a karfába fogózva, elindult. Az ebédlőből kihallatszott Horteur abbé hangja. Így jobbnak látta, ha előbb a konyhába megy. Ott megpillantotta Lazaret, akinek sötét alakja élesen kirajzolódott a tűzhely vörös visszfényében. Szó nélkül közeledett a fiatalemberhez és kitárta karjait. Az megértette, Pauline vállára borult és hosszan magához szorította. Aztán megcsókolták egymást. A lány csöndesen sírdogált, a fiatalembernek azonban nem jött könny a szemébe, csak a torkát fojtogatta a sírás, úgy hogy szinte fuldoklott. Végül Pauline

kibontakozott s azt mondta, ami hirtelen éppen eszébe jutott.

— Mért ülsz sötétben?

A fiatalember legyintett, mintha azt akarná mondani, fájdalmában nincs szüksége világosságra.

— Gyertyát kell gyújtani, — mondta a lány.

Lazare alig állt a lábán. A székre rogyott. Mathieu nyugtalanul kóválygott az udvaron az éjszakai nedves levegőbe szaglászva. Most bejött a konyhába, mereven nézte a fiatal párt, majd nagy fejét Lazare térdére fektette s úgy nézett egészen közélről a szemébe, mintha kérdezősködni akarna. Lazare remegni kezdett, mikor magán érezte a kutya tekintetét. Hirtelen szemébe szöktek a könnyek, elfogta a sírás s akit édesanyja tizennégy esztendő óta szeretett, a vén háziállat nyaka köré fonta kezeit. Elfúló hangon dadogta:

— Ó szegény öregem, szegény öreg kutyám, nem látjuk őt többé.

Pauline izgatottan nézett gyufa után s végre meggyújtotta a gyertyát. Nem is próbálta Lazaret vigasztalni, tudta, hogy a sírás könnyit rajta. Ámde hátra volt még egy nehéz feladat, közölnie kellett a szerencsétlenséget a bácsival. Mikor végre rászánta magát, hogy bemenjen az ebédlőbe, ahol Veronique már szürkületkor lámpát gyújtott, Horteur abbé hosszadalmas, ájtatos fejtegetéseivel már előkészítette Chanteaut arra a gondolatra, hogy feleségét el kell veszíteni és hogy halála csupán órák kérdése. Így aztán, mikor az aggastyán megpillantotta unokahuga feldúlt arcát és kisírt szemeit, nyomban tisztában volt mindennel.

— Istenem — kiáltotta — az volt az egyetlen vágyam, hogy mégegyszer élve láthassam . . . Ezek a gyalázatos lábak, ezek a gyalázatos lábak!

Egyre csak ezt ismételte. Sírt egy keveset, de könnyei felszáradtak, halkan nyögdécselt, sóhaj-

tozott, ahogy beteg emberek szoktak, aztán megint visszatért a lábaira, azokat szidta s megint csak a saját sorsán sopánkodott. Egy pillanatig szóba került, nem lehetne-e felvinni őt az első emeletre, hogy elbúcsúzhassék a halottól. Ám a dolog kivételének nehézségétől eltekintve, veszedelmesnek tartották a beteg, öreg embert kitenni a végső Isten-hozzád izgalmainak. Chanteau egyébként maga sem nagyon erőszakoskodott. Így hát lenn maradt az ebédlőben, a felforgatott ostábla előtt, nem tudva, mivel foglalkoztassa szegény, elnyomordott kezeit. Még arra sincs fejem — mondotta — hogy elolvassam az ujságot. Egy szót sem értenék belőle. Mikor lefektették, alighanem régi emlékek ébredtek benne, mert sokáig sírdogált.

Két hosszú éjszaka s egy végtelen hosszú nap következett, az a borzalmas idő, mikor halott van a házban. Cazenove már csak a halált állapíthatta meg. Őt magát is nagyon meglepte ez a hirtelen vég. Lazare, aki az első éjszakát ébren töltötte, reggelig írta a leveleket a távoli rokonoknak. Ugy határoztak, hogy a halottat a caeni temetőben, a családi sírboltba temetik. A doktor előzékenyen magára vállalta az összes elintéznivalókat s így Bonnevilleben csak az a kínos feladat várt Chanteaura, hogy mairei minőségében tudomásul vegye a haláleset bejelentését. Paulinenak nem lévén alkalmas fekete ruhája, sebtében kellett a gyászruhát összeütnie egy régi szoknyából s egy merinó sálból, amelyből a derekat készítette. Elmúlt valahogy az első éjszaka s a rákövetkező nap is e sietős tennivalók közepette. Csak a második éjszaka nem akart véget érni s húzódott el nagyon a másnap fájdalmas várásában. Senki sem tudott aludni, tárva-nyitva álltak az ajtók, a bútorokon és a lépcsőkön égő gyertyák szerteszét, a karbol szaga behatolt a legtávolabbi helyiségekbe is. Mindnyájukat megnyomorí-

totta a fájdalom, szájpadróluk száraz volt, szemük zavaros, sóváron vágyódtak arra, hogy újra kezd-
hessék az életet.

Végre másnap délelőtt tíz órakor megszólalt az út túlsó oldalán a kis falusi templom harangja. Horteur abbére való tekintettel, aki igazán derekasan viselkedett a gyászos körülmények közepette, abban állapodtak meg, hogy a halottat Bonneville-ban szentelik be, mielőtt a koporsót a caeni temetőbe szállítanák. Alig szólalt meg a harang, Chanteau nyugtalankodni kezdett karosszékében.

— Legalább látni akarom, amikor elviszik — mondogatta. — Ó, ezek a nyomorult lábak! Minő csapás, hogy ilyen nyomorult lábaim vannak.

Hasztalanul igyekeztek megkímélni a szörnyű látványtól. Amint a harang szava gyorsabb lett, Chanteau haragra gerjedt és kiabálni kezdett.

— Toljátok ki a folyosóra! Hallom, most viszik le... mindjárt, mindjárt. Látni akarom, mikor elviszik őt.

Paulinenak és Lazarenak, gyászban, kesztyűsen, teljesíteni kellett kívánságát. Egyik jobbfelől, másik balfelől tolta a karosszéket a lépcső aljáig. Négy ember hozta a halottat, csak úgy görnyedtek a súlya alatt. Mikor feltűnt a koporsó új fájával, ragyogó fogantyúival, friss vésetű rézlemezével, Chanteau ösztönszerű erőfeszítést tett, hogy felálljon a karosszékből, de lába nehéz volt, mint az ólom, oda volt szegezve a székbe, nem mozdulhatott s olyan remegés fogta el, hogy a foga vacogását lehetett hallani s állkapcsa úgy mozgott, mintha magában beszélne. A keskeny lépcsőn nehéz volt mozogni. Nézte, hogyan hozzák lassan a nagy, sárga koporsót s mikor az térdeit súrolta, előre-hajolt, hogy megnézze, hogy mit írtak a rézlemezre. Itt már kiszélesült a folyosó s az emberek gyors léptekkel haladtak a tornác előtt álló Szent Mihály

lova felé. Chanteau meg nézte, nézte, hogyan viszik tova élete negyven esztendejét, mindazt, ami elmúlt, a jót és a rosszat, amit most oly fájdalmasan sír vissza, ahogyan ifjúságát siratja az ember. Pauline és Lazare a karosszék mögött sírdogált.

— Nem, nem, hagyjatok. Hagyjatok itt — mondta Chanteau nekik, amikor vissza akarták tolni az ebédlőbe. — Menjetek csak, végig akarom nézni.

A négy ember a saroglyára tette a koporsót, más négy ember vállára emelte a saroglyát. A gyászmenet elrendezkedett az udvaron, mely tele volt falusiakkal. Mathieu, akit kora reggel bezártak a szíembe, panaszosan vonított bele a nagy csendbe, Minouche pedig meglepetten nézte a konyha ablakából a sok embert s a skatulyát, amit kivisznek a házból.

Minthogy azonban a menet lassan verődött össze, elunta a dolgot és tisztogatni kezdte magát.

— Hát te nem mégy velük? — kérdezte Chanteau, megpillantva a mellette álldogáló Veroniqueot.

— Nem nagyságos úr, — felelte elfúló hangon a lány. — A kisasszony azt mondta, hogy maradjak az úr mellett.

A harang egyre szólt, a halott végre eltávozott az udvorból. Lazare és Pauline gyászba öltözve követték a ragyogó napsütésben. A tornác nyitva hagyott ajtajából, a nagy karosszékből a beteg Chanteau nézte, hogyan távozik örökre.

VII.

A temetéssel járó szaladgálások s egyéb intézni való ügyek miatt Lazare és Pauline két napot volt kénytelen Caenben tölteni. Mikor a temetőben tett

utolsó látogatás után visszatértek, az idő megváltozott, heves szélrohamok ostromolták a tengerpartot. Zuhogó esőben indultak el Arromanchesből s a szél úgy süvöltött, hogy majdnem elvitte a kocsi fedelét. Paulinenk önkéntelenül is első útjára kellett gondolnia, amikor Chanteauné elhozta Párisból. Ugyanilyen vihar volt, s szegény megtiltotta neki, hogy kihajoljon a kocsiból, folyton szorosabbra kötégette nyakán a kendőt. Lazare a kocsi sarkába húzódva, szintén elábrándozott. Ő is anyjára gondolt, amint alig várja, hogy megölelhesse hazatérő fiát; egyszer decemberben két mértföldnyire gyalogolt elébe s ő itt találta ülve, ezen a határkövön. Az eső szakadatlanul zuhogott. A fiatal leány és unokabátyja Arromanchestól Bonnevilleig egy szót sem váltott egymással.

Mire hazafelé közeledtek, elállt az eső, de a szél még hevesebben dühöngött. A kocsisnak le kellett szállnia, hogy zablájánál fogva vezesse a lovat. Végre megállt a hintó a ház kapuja előtt. Éppen akkor szaladt arra Houtelard, a halász.

— Lazare urfi! — kiáltotta. — Most aztán itt a baj. A víz szétszedi a masináját.

Az útnak erről a kanyarodójáról nem lehetett látni a tengert. A fiatalember föltekintett és megpillantotta Veronique-t, amint a tornácon áll és a tenger felé néz. A tulsó oldalon, a kertfalhoz lapulva, hogy a szél ne csapkodja reverendáját, Horteur abbé figyelte a tengert. A pap előrehajolt és ugyancsak feléje kiáltott:

— A víz bontogatja a cölöpeidet!

Lazare nyomban leszaladt a parthoz s Pauline, a förtelmes idő ellenére, utána sietett. Mikor leértek a sziklafal alá, gyökeret vert a lábuk a megdöbbenő látványra. A dagály, a szeptemberi hatalmas dagályok egyike, félelmetes bömböléssel ostromolta a partot. Az áradást ugyan nem jelezték veszedelmes-

nek, de a már tegnap este óta dühöngő északi szél úgy megduzzasztotta a vizet, hogy szüntelen hullámhegyek emelkedtek a látóhatár alján, törtek a part felé és omoltak össze a sziklákon. Távolabb, az ólomszínű égen nyargalászó felhők árnyékában, tintafeketének tűnt fel a tenger.

— Eredj haza — mondta a fiatalember Pauline-nak. — Én szétnézek egy kicsit s aztán megyek utánad.

A leány nem felelt, követte a partig. A hullám-törők s a nem régen épített cölöpgát iszonyú ostromnak voltak kitéve. Egyre hatalmasabb hullámok zúdultak új és új tömegekben, s mintha faltörő kosok lennének, úgy ostromolták a gátat. A hatalmas, zöldhátú hullámok fehér habtarajukkal egymás hegyén-hátán tolongtak a végtelenségből és iszonyú lökéssel olvadtak egymásba. Az összeütközés dühében csak úgy porzott a tajték, majd fehér vízporban omlott alá, amelyet nyomban elnyelt és magával sodort a hatalmas áradat. Minden újabb lökésnél csak úgy recsegett-ropogott a gát deszkázata. Az egyik sarkantyúnak már eltört az alapzata s a hosszú középső gerenda, amelynek egyik vége még szilárdan állott, kétségbeesetten ingott ide-oda mint valami csonka emberi törzs, amelynek ágyúgolyó szedte le a tagjait. Két másik sarkantyú jobban ellentállt, de szinte érezni lehetett, mint remegnek, mint bágyadnak egyre jobban s mennek össze a folyton megújuló ölelésben, mely mintha el akarná venni előbb erejüket, hogy azután össze-törje őket.

— Megmondtam én előre — hajtogatta a tökrészeg Prouane egy ócska bárka repedezett oldalához támaszkodva — hogy akkor válik el, mit ér az egész, ha majd egyszer felülről fúj a szél... No hiszen! Meg se kóttyan neki az a pár gyufaszál, amit a fiatalemberünk odaállított!

Hangosan röhögtek szavain. Künn volt az egész falu, Bonneville férfiai, asszonya, gyereke s valamennyien nagy mulatsággal nézték, hogyan döngeti a tenger a cölöpzetet. S ha mindjárt magával is söpri rozoga vityillóikat, ők csodálattal imádták a tengert, s önmagukat ért gyalázatnak tekintették volna, ha egy jött-ment kabátos embernek sikerül négy-öt szál cölöppel meg egy féltucat gerendával megfékezni az erejét. Valósággal izgatta hát és személyes diadal örömeivel töltötte el őket, hogy a tenger végre fölébredt s egyetlen bődüléssel széttépi a béklyót, amelyet rá akartak rakni.

— Nézzétek csak — kiáltotta Houtelard — nézzétek, mennyire érti a módját! Püff neki! Két fogát már kitörte!

— Három elég lesz neki, meglássátok... Az első kikezdte, a második elvitte! Két rohammal végzett vele a bestia... Ez aztán a bestia, az áldóját!

Ez az elnevezés bók volt. Becéző káromkodások hallatszottak. A gyerekhad táncolt örömeiben, mikor egy-egy félelmetes víztömeg közelgett s rést ütött a cölöpzetben. Megint egy! Megint egy! Valamennyit elviszi az ördög, hiszen úgy recsegnek-ropognak, mint facipős gyermek talpa alatt a tengeri tetű. S az áradat egyre nőtt, de maga a nagy gát még állt. Ez volt a várva várt látványosság, itt dől el a csata. De már kezdett behatolni a víz a cölöpök közé. Mindjárt kezdetét veszi a mulatság.

— Kár, hogy nincs itt az a ficsúr! — kiáltotta csufondárosan a nyomorult Tourmal. — Kicsit megtámaszthatná a hátával, hogy ne düljön össze olyan hamar.

Valaki pisszegett, mire elhallgatott. A halászok megpillantották Lazaret és Paulinet. Utóbbiak minden szót hallottak s most némán, halotthalványan figyelték a pusztulást. Az a pár kettétört cölöp még nem sokat számít. De a dagály már két óra hosszat

emelkedik s ha a gát nem állt ellent, a község bizonyosan veszedelembbe kerül. Lazare magához húzta a leányt s átölelte derekát, hogymegvédje a szél-rohamoktól, amelyek élesen süvöltöttek, mint a kaszasuhogás. Az elsötétült ég komor árnyékot hintett, a hullámok üvöltöttek, s ők ketten ott álltak, talpig feketébe öltözve, mozdulatlanul a víz szál-longó pora s az egyre növekvő zúgás, bömbölés közepette. S ott álltak körülöttük a halászok, de már arcukra fogyott a torz vigyorgás s lassanként valamennyiükön erőt vett valami szorongó nyugtalanság.

— Már nem állja sokáig, — mormogta Houtelard.

De a gát ellenállt. Ha elöntötte egy-egy hullám tajtékja, a kátránnyal bevont fekete cölöpzet nyomban újra felbukkant a porló víz alól. Csak az volt a baj, hogy mihelyt egy gerenda összetört, a szomszédjai is egymásután recsegni-ropogni kezdtek. Ötven esztendeje nem volt ilyen nagy az áradat — mondogatták a falu vénjei.

Nemsokára odébb kellett állaniok. A leszakított gerendák zúzták, törték a gátat, hamarosan az egész szerkezet szétrombolódott s a tenger kivetette a partra deszkadarabjait. Már csak egy gerenda maradt állva, mint valami jelfa, amelyet a tenger egy szirtjén állítottak fel. A falu most már nem nevetett. Az asszonyok hazacipelték siránczó gyermekeiket. Ujra beléjük kötött a bestia. Tehetetlen megadással fogadták a csapást, amely nem lephette meg őket, amellyel számolniok kellett, nekik, akik az őket tápláló és öldöklő tenger szomszédságában éltek. Nagy kavarodás támadt, csattogtak az otromba facipők, mindnyájan a kőfal mögé menekültek, mert már csak annak a védővonala oltalmazta a házakat. A cölöpök engedtek, az oldaldeszkák összeomlottak s a nagyon is alacsony falon át-

csaptak a roppant hullámok. Most már semmi sem állotta útját a tengernek. A becsapódó hatalmas víztömeg bezúzta Houtelard ablakait és elöntötte a konyháját. Vad menekülés támadt, a part elnéptelenedett, a diadalmas tenger magára maradva söpört tova a parton.

— Haza ne menj! — kiabáltak Houtelard felé.
— Rád dől a ház.

Lazare és Pauline csak lassan, lépésről lépésre hátráltak az áradat elől. Itt már nem lehetett segíteni, haza indultak tehát. A fiatal leány a félúton még egy utolsó pillantást vetett a veszedelemben forgó falura.

— Szerencsétlen emberek — suttogetta.

De Lazare nem bocsátotta meg nekik együgyű röhgésüket. A pusztulás, amelyet saját vereségének tekintett, mély nyomot hagyott benne. Mérgeesen legyintett s végre megszólalt:

— Hát csak feküdjék bele a bestia az ágyukba, ha annyira szeretik. Én ugyan nem állok az útjába.

Veronique esernyővel jött elébük, mert újra szakadni kezdett az eső. Horteur abbé, még mindig a fal védelme alá húzódva, feléjük kiáltott valamit, de nem értették a szavát. Az undorító idő, a gát pusztulása, a veszedelemben forgó falu nyomorúsága még szomorúbbá tette hazatértüket. Mikor hazaérkeztek, csupasznak, pusztának és fagyosnak találták a házat. Csak a szél süvöltött állndó üvöltéssel végig a komor szobákon. Chanteau, aki a koksszal fűtött kályha mellett szundikált, elsírta magát, alighogy beléptek. Egyikük sem ment fel, hogy átöltözzék, annyira féltek a kínos emlékektől, amelyek a lépcsővel álltak kapcsolatban. Az asztal terítve volt, a lámpa égett, nyomban megvacsoráztak. Szomorú este volt. Ha nagynéha megszólalt valaki, kettévágta szavait a falak reszketése, mert a

ház meg-megremegett az áradat heves lökéseitől. Véronique, mikor behozta a teát, elujságolta, hogy Houtelard háza öt más házzal együtt már összedőlt. Ezuttal a fél falu kárvallottja maradt a viharnek. Chanteau, akit kétségbeejtett, hogy a sok csapás közepette még mindig nem tudta visszanyerni lelki nyugalmát, rászólt, hogy elég neki a maga baja, nem akar még a másokéről is hallani. Lefektették s aztán a fáradságtól összetörve valamennyien pihenni tértek. Lazare szobájában hajnalig égett a gyertya. A nyugtalan Pauline tízszer is kinyitotta szobája ajtaját, hogy hallgatózzék, de az immár üres első emeletre halotti csend borult.

Másnap már elkövetkeztek a fiatalember számára a nagy gyászt követő lassú és fájdalmas órák. Mintha ájulásból ébredt volna, valami nagy zuhanás után, mintha tagjai még zsibbadtak volnának. De feje tiszta maradt, emlékezete éles, a lidércnyomás, amelyet átélt, a láz kusza látomásai tisztulni kezdtek. Újra átélt minden kis részletet, újra átélte gyötrelmeit. A halál, amelynek közelségét eddig nem ismerte, most itt volt a házban, édesanyja személyében, akit olyan durván ragadott el néhány nap alatt. Most kézzelfoghatóan érezte, milyen borzalmas dolog a nemlét. Eddig négyen voltak, aztán megnyílt egy gödör és ők a nyomorúságtól vacogva hárman maradtak s kétségbeesetten szorulnak össze, hogy megleljék egy morzsáját az elvesztett melegségnek. Hát ez a halál? Ez a solatöbbé? Ezek a reszkető karok, amelyek egy árnyék fölé fonódnak, akik után nem maradt itt egyéb, csak a riadt, sajnálkozó emlékezés!

Lazare a nap minden egyes órájában újra meg újra elveszítette szegény édesanyját, mindannyiszor, ahányszor a halott képe felelevenedett lelkében. Előbb nem szenvedett ennyire, sem akkor, amikor unokahúga lejött hozzá, hogy a karjaiba

vesse magát, sem a temetés kegyetlenül hosszú gyötrelmei idején. Igazán csak azóta érezte szörnyű veszteségét, mióta visszatért az üressé vált házba. Fájdalmát növelte lelkiismeretfurdalása, hogy a haláltusa fölött érzett elképpedésében, amikor még volt itt valami az elköltözöttből, miért nem siratta jobban. Azzal gyötörte magát, hogy nem szerette eléggé édesanyját s kínlódásában néha fuldukló zokogásban tört ki. Szüntelenül anyjára gondolt, egyre maga előtt látta őt. Ha felment a lépcsőn, el volt készülve arra, hogy kijön a szobájából s apró, gyors lépteivel végigsiet a folyosón. Annyira el volt telve anyjával, hogy gyakran hátra fordult, azt hívén, hogy szólítja s néha úgy rémlett neki, hallja suhogni a ruháját, amint eltűnik valamelyik ajtó mögött. Édesanyja nem haragudott rá, csak nem is tekintett feléje. Családiás jelenés volt, hajdani életének árnyéka. Éjjel nem merte eloltani a lámpát, halk léptek közeledtek ágya felé, futó lehelletet érzett a homlokán a sötétben. Sebe ahelyett, hogy begyógyult volna, egyre tátongóbb lett, a legcsekélyebb emlék megrázta idegeit, élő hirtelen látomások bukkantak föl előtte, amelyek nyomban tova-tűntek a sohatöbbé lelketbénítő iszonyatát hagyva maguk után.

Minden anyjára emlékeztette a házban. A halott szobája érintetlen maradt, egy bútort sem mozdítottak el a helyéből, megkezdett hímzése és a gyűszű mellette ott hevert dolgozóasztalkáján. A kandallón a megállított ingaóra hét óra harminchét percet mutatott, a halál pillanatát. Lazare került a szobát. Néha aztán gyors léptekkel felsietett a lépcsőn s hirtelen elhatározással benyitott. Szíve hevesen dobogott s úgy rémlett neki, hogy a megszokott ósdi bútorzat, az íróasztal, a kisasztalka, főként pedig az ágy valami idegen, ünnepélyes méltóságot vett magára. A mindig csukva tartott ablaktáblák

résein beszűrődő bizonytalan, halvány világosság még jobban fokozta nyugtalanságát, miközben megcsókolta a párnát, amelyen a halott dermedt feje pihent. Egy reggel megdöbbenve állt meg a küszöbön, amint benyitott a szobába. A kitárt ablaktáblákon át szabadon áradt be a nappali világosság. Vidám fénypászma feküdt keresztben az ágyon, előntve a vánkost is. A bútorokon összeszedett edényekben és vázákban virágok illatoztak. Erről eszébe jutott, hogy születésnap van, születésnapja annak, aki nincs többé. Ezt a napot minden esztendőben megünnepelték s unokahúga most sem feledkezett meg róla. Szegény őszi virágok voltak csak, gerepcsin, margaréták, elkésett, dércsípte rózsák, de az életet illatozták s vidám színekkel vették körül azt a holt keretet, amelyben mintha megállott volna az idő. Ez a gyengéd női figyelmesség mélyen megindította. Hosszan, sokáig sírt.

Minden édesanyjára emlékeztette, az ebédlőben, a konyhában, még a tornácon is. Anyjára emlékeztették az apró tárgyak, amiket felszededegetett, anyjára bizonyos megszokott dolgok, amelyeknek a híjját most egyszerre érezte. Valósággal meg volt babonázva, de nem beszélt róla s szinte nyugtalan szégyennel rejtegette állandó gyötrelmét, a halállal folytatott szüntelen társalgását. Mivel még azt is kerülte, hogy a nevét kiejtse annak, akivel telítve volt a lelke, azt hihették, hogy elfelejtette anyját, hogy soha nem gondol rá, holott szívének sajtása, az emlékezés gyötrelme egy pillanatra sem szünetelt. Csak unokahúga látott a szívébe. Ilyenkor hazudozáshoz folyamodott, esküdözött, hogy éjfélkor eloltotta lámpáját, nem létező munkájára hivatkozott s heveskedni kezdett, ha tovább is faggatták. A szobája volt a búvóhelye, oda menekült fel, ha át akarta magát adni fájdalmának, a kis zúgba, ahol felnövekedett; ott biztonsággal érezte magát s nem

kellett attól tartania, hogy kiszolgáltatja györtelmének titkát idegen szemeknek.

Az első napokban folytatni próbálta megszokott hosszú sétáit. Ezzel legalább elmenekült volna a cseléd morcos hallgatása elől s megszabadul attól a kínos látványtól, hogy szegény édesapja ott ül leverten a karosszékekben, nem találván mivel foglalkoztassa ujjait. De leküzdhetetlen irtózást érzett a sétálással szemben s ha elment hazulról, a csömörlésig unatkozott odakünn. A tenger örökös hullámozása, az ár makacs dühe, amellyel kétszer naponta megostromolja a partot, egyenesen bosszantotta, mint valami fájdalomra iránt közömbös, otromba erő, amely századok óta síkálja ugyanazokat a sziklákat s még soha nem siratta meg egyetlen emberi lény halálát sem. Nagynak, hidegnek érezte a tengert és máris sietett haza, hogy szobájába zárja magát, hogy ne érezze magát annyira törpének, annyira összelapítotttnak az ég és a tenger végtelensége között. Egyetlen hely vonzotta csak, a templom körül elterülő temető. Anyja nem ott pihent, ám a megsemmisüléstől való borzalma ellenére lelke ott különösképpen megnyugodott s igen szelíden tudott ott visszagondolni anyjára. A sírok aludtak a fűben, tiszafák zöldeltek a templom árnyékában s nem hallatszott más, csak a szélben imbolygó vízimadarak sikongása a szabad tenger felől. Órákig ott feledkezett, pedig még a régi halottak neveit sem tudta kibetűzni a sírköveken, annyira elmosta azokat a gyakori eső.

Ha legalább hitt volna Lazare a túlvilágban, ha legalább bizakodni tudott volna abban, hogy az ember valaha még viszontlátja kedveseit, ott túl a fekete falon. Ám ez a vigasza nem volt meg. Nagyön is meg volt győződve ő az egyéni létezés végességéről, amely a halál pillanatában belevész az általános élet örökkévalóságába. Pedig, maga előtt is

titkoltan, lázongott e meggyőződése ellen, amely nem akart elmúlni. Minő öröm volna valahol másutt, a csillagok között, újrakezdeni az életet rokonainkkal, barátainkkal. Milyen könnyű volna a haláltusa, ha az ember tudná, hogy elvesztett szereteteihez indul, minő csókolózás volna a találkozásnál, minő gyönyörűség együtt élni örökké, halhatatlanul! Szinte önkívületbe ejtette a vallások e kegyes hazugsága, amely könyörületesen eltakarja a rettentő igazságot a gyengék elől. Nem, nem: a halállal mindennek vége, érzelmeink nem élednek fel, a búcsú örökre szól. Örökre! Örökre! Ez a félelmes szó szédületbe ejtette, mert feltárta az ürt, amely mögötte táton-gott.

Egy reggel, mikor Lazare a tiszafák árnyékában álldogált, megpillantotta Horteur abbét a konyhakertjében, amelyet csak egy alacsony fal választott el a temetőtől. A plébános ócska, szürke ujjasban, facipőben, egy káposztás ágyat ásott fel. Az éles tengeri levegőtől kikezdett arcával, naptól barnult tarkójával olyan volt, mint valami vén paraszt, aki kemény földmunkában görnyed. Fizetése alig volt, mellékese úgyszólván semmi, ebben az istenhátamögötti kis parókiában, s nyilván éhkoppon maradt volna, ha nem termel a kertjében egy kis zöldséget. Kevés kis pénzét alamizsnaként széjjelosztogatta, így élt magányosan s bár egy kis leányka szolgálta ki, sokszor előfordult, hogy magának kellett megfőznie az ételét. Tetézte a bajt, hogy a föld nagyon hitvány volt e sziklán, a szél megperzselte a salátáját, szinte alig volt érdemes verekedni a kövekkel, hogy egy-két nyápic vöröshagymát kapjon. Még hozzá titkolóznia is kellett, ha munkazubbonyt öltött, nehogy a valláson essék sérelem, ha netán gúnyolódónának felette. Látván, hogy a plébános pipát húz elő a zsebéből, megtömködi a hüvelykujjával s hangosan szöresölgve rágyujt, Lazare

éppen el akart osonni. Ám az abbé alig hogy egyetkettőt szippantott a pipa vidáman bodorgó füstjéből, megpillantotta a fiatalembert. Riadt mozdulattal el akarta dugni a pipát, aztán elnevette magát és feléje kiáltott:

— Sétálni jött ki? ... Jőjjön már, nézze meg a kertemet.

Mikor Lazare átment hozzá, vidáman folytatta:

— Dorbézoláson csípett rajt! ... Nincs más örömöm csak ez, barátocskám. Az Uristen bizonyára nem veszi tőlem rossznéven.

Nagyokat szippantva pőfékelt tovább s csak olyankor vette ki a szájából a pipát, amikor odavetett egy-két rövid mondatot. Nagyon irigyelte a verchemonti plébánost: az ám a boldog ember! Gyönyörű kertje van, jó földdel, amiben minden megterem. Pedig hát ez a pap — ilyen már a világ sora — hozzá se nyúl a kapához. Azután amiatt panaszkodott, hogy két éve alig terem burgonyája, pedig ez a talaj kedvez a krumplinak.

— Nem akarom feltartóztatni, plébános úr, — mondta Lazare. — Lásson csak nyugodtan a dologhoz.

— Bizony igyekeznem kell ... Mindjárt jönnek a kátéra a gyerekek, addig végezni akarok ezzel az ágygal.

Lazare leült a templom alacsony falához támaszkodó gránitpadra, amely valamikor sírkő lehetett. Elnézte, hogyan küzd Horteur abbé a kövekkel, hallgatta éleshangú, gyerekesen öreges locsogását és arra gondolt, milyen jó volna, ha ilyen szegény, együgyű, üresfejű, nyugdtvérű ember lehetne. Nyilván püspökei sem tartották lángésznek, hogy itthagyták megöregedni a jámbort, ezen a nyomorúságos plébánián. Azok közül való volt

különben is, akik nem panaszkodnak és meg vannak elégedve a vízzel és a száraz kenyérrel.

— Nem lehet valami kellemes dolog itt élni a sírkövek között — bökte ki fennhangon gondolatát a fiatalember.

A plébános elcsodálkozott és abbahagyta az ásást.

— Miért ne volna kellemes?

— Hát azért, mert itt mindig szeme előtt van az embernek a halál. Bizonyára még éjszaka is vele álmodik.

A pap kivette szájából a pipát és nagyot köpött.

— Ennekem ugyan eszembe se jut... Mindnyájan Isten kezében vagyunk.

Ásója után nyúlt s a sarkával mélyen benyomta a földbe. Hite megóvta a félelemtől. A katekizmus-hoz tartotta magát. Az ember meghal és fölmegegy a mennybe, ennél nincsen egyszerűbb és megnyugtatóbb valami a világon. Fölényesen mosolygott. Az üdvözülés gondolata annyira betöltötte szűk koponyáját, hogy egyéb bele sem fért.

Ettől kezdve Lazare majdnem mindennap felkereste a plébánost kertjében. Leült a kopott kőre, elnézte, hogyan gondozza a plébános a veteményeit s egy kis időre megnyugtatta az a vak nai-vitás, amely a halálból él, anélkül, hogy érezné a borzalmát. Miért ne lehetne ő is olyan gyermekes, mint ez az aggastyán? Titokban abban reménykedett, hogy visszatér eltűnt hite, ha el-elbeszélget ezzel az egyszerű lelkű emberrel, akinek nyugodt tudatlanságát megirigylete. Ő is pipát hozott magával, most már kettesben pöfékeltek, beszélgettek a földigilisztákról, amelyek a salátát pusztítják, vagy a trágyáról, amely oly sok pénzbe kerül. A pap ugyanis ritkán beszélt Istenről. Mintegy

a maga lelki üdvözülésére tartogatta, türelmes természetű és bőséges gyóntatóatyai tapasztalata következtében. Mindenki a maga dolgát végzi, ő is az övét. Harmincesztendő hasztalan intés, oktatás után most már nem ment túl hivatalos kötelességén, azt pedig okos, paraszti emberszeretettel végezte, amely magát tekinti elsőnek. Nagyon kedvesnek találta, hogy ez a fiatalember naponta felkeresi s nem akarván untatni, sem pedig Párisból hozott nézeteivel szembeszállni, leghelyesebbnek tartotta, ha kifogyhatatlan bőséggel kertjéről társalog vele, míg a fiatalember, akinek zúgott a feje a sok haszontalan beszédől, néha már azt hitte, hogy közel jár ahhoz a szerencsés korhoz, amelyben az ember, tudatlansága következtében, semmitől sem fél.

De mire beesteledett, Lazaret megint felkereste szobájában anyja emléke s ismét nem volt bátorsága eloltani a lámpát. A hite halott volt. Egy nap, amint éppen Horteur abbéval a padon ülve pipáztak, a plébános hirtelen hátradugta pipáját, mert lépteket hallott a körtefák mögül. Pauline volt, aki unokabátyját kereste.

— A doktor van nálunk, — mondta — itt tartottam ebédre... Ugy-e mindjárt hazajössz?

Mosolygott, mert észrevette, hogy a pap zubbonya alá dugja a pipáját, mire a plébános jóízűen nevetve, mint mindannyiszor, ha valaki rajtacsípte a dohányzáson, nyomban a szájába dugta a füstölő jószágot.

— Bolond história — mondta. — Még elhitem az emberekkel, hogy valami nagy vétket követek el... Most már csak azért is megtömöm újra a pipámat és rágyujtok maga előtt.

— Tudja mit, plébános úr, — szólt vidáman Pauline — jöjjön át hozzánk ebédre a doktor úr-

ral, a pipáját pedig majd nálunk szívja el, ha készen leszünk.

A plébános örömmel kapott a meghíváson.

— Rendben van, elfogadom... Tessék csak előremenni, amíg fölveszem a reverendámat. És — Isten ugyse — magammal viszem a pipámat.

Ez volt az első ebéd, amelynek során ismét felhangzott a nevetés az asztal mellett. Horteur abbé csakugyan pipára gyújtott ebéd után, amin a vendégek kitünően mulattak, mert olyan kedélyesen bűnözött, hogy egészen természetesen hatott a viselkedése. Chanteau sokat evett és látható jóérzéssel engedte el magát, valósággal megkönnyebbült az életnek attól a lehelletétől, amely visszatért a házba. Cazenove doktor a vademberekről beszélt, Pauline sugárzott, boldoggá tette az élnéki, amelynek szokatlansága talán-talán kiköki-kenti Lazaret végre örökös komor hangulatából.

A fiatal leány jónak vélte most már felújítani a szombati ebédeket, amelyek nagynénje halála óta elmaradtak. A plébános és az orvos lelkiismeretesen el is járt hozzájuk, s megkezdődött ismét a hajdani élet. A vendégek tréfálkoztak, az öreg özvegyember a combjait tapogatta s azt állította, hogy ha nem gyötörné az átkozott köszvény, még táncra is kerekednék, olyan virgoncnak érzi magát. Csak Lazare kedélye nem olvadt fel, erőltetett, ideges élnékiességgel társalgott s néha-néha összerázkódott szóáradata közepette.

Egy szombat este éppen a pecsenyénél tartottak, amikor Horteur abbét haldoklóhoz hívták. Ki se itta borát, rögtön elsietett s ügyet sem vetett a doktor szavára, aki utánakiáltott, hogy éppen az imént volt a betegnél, nem érdemes sietni, mert már úgysis vége van. Ez esti együttlétük során a plébános olyan együgyüéseket beszélt össze, hogy amikor elment, Chanteau megjegyezte:

— Néhanapján igazán nagyon bamba az öreg.

— Bár cserélhetnék vele! — kiáltott fel keserűen Lazare. — Sokkal boldogabb ő nálunknál.

Az orvos elnevette magát.

— Lehetséges. Hanem akkor Mathieu és Minouche is boldogabbak, mint mi... Milyen jellemző ez a kijelentés a mai fiatalságra, amely belekóstol a tudományokba és beléjük betegedett, mivel azok nem felelnek meg abszolutumot hajszólo ósdi nézeteknek, amiket dajkájuk tejével magukba szoptak. Önök azt szertnék, ha a tudomány egytömegben tálalná fel az összes igazságokat, holott még csak kutatásaink kezdetén vagyunk, holott talán sohasem deríti fel őket a bűvárkodás s örökké keresni kell azokat. Önök erre megtagadják a tudományokat, vizsamenekülnek a hithez, amely nem nyujthat már semmit a magukfajta embereknek és elmerülnek a pesszimizmusban... Igen, igen, ez a századvég betegsége, önökben a Wertherek hazajáró lelke éli ki magát.

Tűzbejött, ez volt kedvenc témája. Vitatkozásaik folyamán Lazare a másik végletbe esett, tagadott minden bizonyosságot s annak a hitének adott kifejezést, hogy mindennek általános és végső valósága: a rossz.

— Hogyan is élhetne az ember, — kérdezte, — mikor minden recseg-ropog a lába alatt.

Az aggastyán fiatalos hévvel felelt a kérdésre.

— Hát éljen! Nem elég a pusztta tény, hogy él? A cselekvésben van az öröm.

Hirtelen Pauline-hoz fordult, aki mosolyogva hallgatta.

— Magyarázza meg kérem neki, minek köszönheti azt, hogy mindig elégedett.

— Oh, én! — felelte tréfásan a fiatal leány — én igyekszem nem törődni magammal, nehogy szomorúságba essem; inkább másokra gondolok, vagy

arra, ami foglalkoztat s így a rosszat is türelemmel viselem el.

Úgy látszik, a válasz még jobban idegesítette Lazaret, aki az ellentmondás kötekedő gonoszságával kijelentette, hogy a nőknek vallásra van szükségük és nem érti, miért hagyott fel Pauline már régóta a vallásos kötelességek teljesítésével. Pauline szokott nyugalmával indokolta meg álláspontját.

— Egyszerű oka van. Sértette önérzetemet a gyónás. Azt hiszem, igen sok nő ugyanígy van ezzel... Aztán meg nem tudok hinni olyan dolgokban, amelyeket értelmetleneknek tartok. Így hát minek hazudjak? Miért tegyek úgy, mintha hinnék bennük?... Az ismeretlen egyébként nem nyugtalanít, mert csak logikus lehet. Legjobbnak tartom nyugodtan bevárni, ami jön.

— Hagyjuk, itt az abbé — szakította félbe őket Chanteau, akit ez a beszélgetés untatott.

Az abbé csakugyan halva találta azt az embert. Nyugodtan befejezte ebédjét s utána egy pohárka chartreuse-t ittak.

Pauline vette át a ház vezetését, a jó háziasszony bölcs és derűs szerepében. Ő intézte a bevásárlásokat, a legkisebb dolog sem került el a figyelmét, a kulcsesomó állandóan ott lógott az övéen. Szinte magától jött ez, még Veronique sem ütődött meg rajta. Ez a cseléd egyébként valami mogorva és kábult módon viselkedett Chanteauné halála óta. Mintha újabb fordulat állott volna be lelkében. Ujra szeretni kezdte a halottat, Pauline-nal szemben pedig bizalmatlan, ellenséges érzés töltötte el. Akármilyen szépen és kedvesen beszélt vele a fiatal leány, az első szóra felfortyant és gyakran dohogott magában, künn a konyhán. Amikor így, hosszú, konok hallgatás után hangoosan gondolkodott, mindig az átélt katasztrófán

való megdöbbenés ütközött ki a szavaiból. Hát tudhatta ő, hogy a szegény nagysága halálán van? Hiszen ha sejtette volna, sosem mondta volna el azt, amit elmondott. Fő az igazság. Megölni senkit sem szabad, még ha hibái vannak is. Egyébként ő mossa a kezeit. Arra hárul minden, aki az igazi oka a szerencsétlenségnek. De az eféle elmélkedés korántsem nyugtatta meg. Tovább dörmögött, dohogott és harcolt elképzelt bűnével.

— Ugyan minek gyötröd efféle gondolatokkal magadat? — mondta neki egyszer Pauline. — Megtettük, amit lehetett; a halál ellen nincs segítség.

Veronique a fejét rázta.

— Akárhogy is van, mégse szép dolog így meghalni... Akármilyen volt a nagysága, engem még kicsikoromban vett magához, és inkább levágatnám a nyelvemet, ha azt kellene hinnem, hogy én is oka vagyok a szerencsétlenségének... Ne is beszéljünk róla, rossz vége lehet.

A házasságról soha szó nem esett többé Pauline és Lazare között. Chanteau, aki mellé a fiatal leány le szokott ülni hímzésével, hogy szórakoztassa, egyszer célzást tett rá; most, hogy az akadály megszűnt, szeretett volna túllenni rajta. Főként az ösztökélte, hogy a leányt maga mellett tartsa, mert rettegett attól, hogy ki legyen szolgálatva a cselédnek, ha Pauline egyszer elkerülne a háztól. Pauline megértette vele, hogy a gyászév letelte előtt szó sem lehet a dologról. Nem csupán az illendőség mondatta e józan választ vele, hanem az időtől várt feleletet arra a kérdésre, amelyet fel sem mert vetni maga előtt. Ez a hirtelen haláleset, ez a szörnyű csapás, amely őt is, unokabátyját is oly mélyen megrendítette, mintegy szünetet teremtett vérző szerelmükben. Kezdték ugyan lassacskán fölocsudni, de szenvedésük nem

enyhült, mert a pótolhatatlan veszteség mögött ott lappangott saját külön drámájuk:: Louise rajtakapartása és elkergetése, tönkretett szerelmük, egész életük, amely talán teljesen más alakot fog ölteni. Mit határozhatnak most? Ha szeretik is még egymást, lehetséges és észszerű-e még mindig az összeházasodásuk? Ezek a kérdések kavargtak a katasztrófa utáni kábultságuk mögött, anélkül, hogy egyikük vagy másikuk siettetni akarta volna a helyzet megoldását.

Pauline lelkében azonban már megenyhült az elszenvedett sérelem emléke. Ő már rég megbocsátott s késznek mutatkozott kibékülésre nyújtani Lazare-nak kezét, mihelyt megbánást mutat. Nem a diadal vágya volt ez nála, hogy Lazaret megalázkodni lássa; kizárólag az ő érdekében óhajtott s kész volt fölmenteni őt ígérete alól, ha már nem szerette többé. Szorongó aggodalommal töltötte el a kétség, vajjon gondol-e még Louise-ra, vagy elfelejtette-e és visszatért-e gyermekkorá vonzalmához. Mikor arra gondolt, hogy inkább lemond Lazaréről, semhogy boldogtalanná tegye, mélységes fájdalom fogta el, de számított rá, hogy lesz hozzá ereje, ha aztán utána rövidesen bele is pusztul.

Nagynénje halála után nyomban az a nagy-lelkű gondolata támadt, hogy kibékül Louise-zal. Chanteau írhatna neki, ő majd néhány szóval hozzáírja a levélhez, hogy mindent megbocsátott. Olyan egyedül, olyan szomorúak voltak, hogy e nagy gyermek jelenléte mindenki számára szórakozás lesz. Aztán e súlyos megrázkódtatás után a mult már nagyon is távolinak tetszett; különben is szemrehányást tett magának, hogy talán túlságosan hevesen viselkedett. Am ahányszor szóba akarta hozni ezt nagybátyja előtt, valami tiltakozó érzés visszatartotta. Nem teszi-e ezzel koc-

kára jövőjét? Nem ejti-e kísértésbe, nem veszti-e el Lazaret? De talán mégis lett volna ereje és büszkesége Lazaret próbára tenni, ha igazság-érzete nem lázad fel e gondolat ellen. Egy megbocsáthatatlan bűne van: az árulás. Aztán nem elegendő-e ő maga is arra, hogy újra felderítse a házat? Minek hívna idegent ide, mikor tele a lelke gyöngédséggel és odaadással? Tudtán kívül volt valami gőg önfeláldozásában és féltékenységgel jósívúságában. Lelke fellobogott arra a reményre, hogy egyedül ő tehesse boldoggá övéit.

Ettől kezdve Pauline minden törekvése erre az egy dologra irányult. Igyekezett, törte magát, hogy boldog legyen körülötte a ház. Soha még nem pazarolta így jószágát és vidámságát, mint most. Minden reggel mosolyogva kelt fel, gondosan titkolta a saját kis bajait, hogy ne növelje velük a másokét. Életkedve szembeszállt minden bajjal, egyenletes hangulata lefegyverezte a rosszindulatot. Jól érezte magát, erős, egészséges volt, mint egy fiatal fa s a jókedv, amelyet maga körül árasztott, az egészség kisugárzása volt. Minden reggel boldogan ébredt, örömét lelte abban, hogy minden nap ugyanazt tegye, amit előző nap cselekedett, nem várva semmit, izgalom nélkül nézett a másnap elé. Hiába morgott Veronique konyhájában egyre szeszélyesebbé válva, érthetetlen képzelgésekben gyötrődve, az új élet tovaűzte a házból a gyászt, kacagás verte fel újra a szobákat s szállott a lépcsőn vidáman, hangosan fölfelé. Különösen a nagybácsi volt boldog, aki mindig nehezen viselte el a szomorúságot és szeretett mókázni, mióta nem tudott elmozdulni karosszékéből. Bármilyen rettenetes volt az élete, görcsösen ragaszkodott hozzá a beteg ember riadt elszántságával, aki mindenáron élni akar, habár kínok között is. Minden megélt napja diadalszámba ment; úgy tetszett

neki, hogy unokahugából a nap áldott jó melege árad a szobába és sugarai nem engedik őt meghalni.

Pauline-nak mégis volt egy nagy bánata: Lazaret sehogyan sem tudta megvigasztalni. Nyugtalanul látta, hogy a fiatalember visszaesik sötét hangulataiba. Az anyja halálán érzett gyász feltámasztotta benne régi halálfélelmét. Mióta első gyötrő bánatát megenyhítette az idő, megint feltámadt benne ez a riadalom, az öröklött betegség félelmével súlyosbítva. Szívbajban fog ő is elpusztulni. Biztosra vette, hogy rövidesen szomorú vége lesz. Folytonosan azt figyelte, hogyan dolgozik benne az élet, ideges izgalomban, úgyhogy szinte hallani vélte a gépezet minden részének járását. Most a gyomra húzódik össze görcsösen, a veséje vörös váladékot ad, a máját forróság lepi el, de minden más szervének hangja eltompult szívének harangzúgásként hangzó lármája mellett, melyet minden egyes tagjában érzett, még az ujjahegyében is. Ha rákönyökölt az asztalra, könyökében érezte a szívét. Ha hátratámaszkodott a karosszékekben, tarkójában érezte a dobogását, ha leült, ha lefeküdt, a combjában, a lágyékában, a gyomrában érezte és folyton, folyton hallotta a zúgó kalapálást, amely a lejáráó óra ketyegésével mérícskélte életét. Beleszédülve testének szünetlen tanulmányozásába, minden pillanatban úgy érezte, hogy mindjárt összeroppan minden, hogy elhasznált szervei darabokban mennek szét, hogy nagyra puffant szíve maga töri össze, mint valami pöröly, az egész gépezetet. Nem volt ez már élet, hallani folyton az életet, reszketni a szerkezet törékenysége miatt, várni folyton azt a homokszemet, amely tönkreteszi az egészet.

S aztán ezek a gyötrelmek megsaporodtak azóta. Már évek óta úgy volt, hogy lefekvéskor

mintegy arcába lehelt a halál gondolata s egész testét megdermesztette. Most már el sem mert aludni attól való félelmében, hogy nem ébred fel többé. Gyűlölte az álmod, irtózott attól az érzéstől, hogyan veszti el lassan öntudatát, amint az ébrenlétből átsüllyedt a megsemmisülés szédületébe. Még jobban megrémítették a hirtelen fölriadások, amelyek valósággal kirántották a sötétből, mintha valami óriás kéz hajánál fogva rántotta volna vissza az életbe, még telve az ismeretlen dadogó irtózatával, amelyet maga mögött hagyott. Istenem, Istenem! Hát meg kell halni! S még soha nem kulcsolódtak össze ilyen őszinte kétségbeséssel kezei. Esténként már annyira gyötrődött, hogy inkább le sem feküdt. Megfigyelte, hogy ha nappal elnyúl a diványon, nyugodtan, békében alszik el, mint a gyermek. Üdítő pihenés, mélységes álmom volt, de sajnos még jobban tönkretette az éjszakáit. Hovatovább már rendszeresen ébren töltötte az éjszakákat, annyira hozzászokott a hosszú délutáni pihenésekhez s csak hajnal felé szunnyadt el, mikor a pitymallat elűzte a félelmetes sötétséget.

De voltak jobb napjai is. Néha két-három éjszakán megkímélte a halál látogatásától. Egy napon Pauline apró vörös vonásokkal telejegyzett naptárt talált nála. Meglepetve kérdezte tőle:

— Mi ez?... Mit jelentenek ezek a jelekkel ellátott napok?

Lazare zavartan válaszolt:

— Nem jelentenek semmit... Magam sem tudom.

Pauline vidáman folytatta:

— Azt hittem eddig, hogy csak a leányok bíznak a naptárra olyasmiket, amiket senkinek sem árulhatnak el... Ha a megjelölt napok azt jelentik, hogy ilyenkor reám gondoltál, akkor nagyon-nagyon kedves vagy... Ah, hát titkaid vannak!

De mikor látta, hogy Lazare egyre zavartabb lesz, megkönnyörült rajta és abbahagyta a faggatást. Észrevette, hogy a fiatalember sápadt homloka elborult s tudta, hogy ez az a titkolt baj, amelyből nem tudja kigyógyítani.

Egy idő óta unokabátyjának egy újabb mániája ejtette csodálatba Paulinet. Lazare bizonyosra vette, hogy a halála közeleg s ha kiment a szobából, ha letett egy könyvet, ha kezébe vett valamit, ezt abban a hitben tette, hogy utolsó cselekedetét végzi s nem látja többé soha azt a tárgyat, azt a könyvet, azt a szobát viszont. Szokásává vált tehát állandóan búcsúzni a dolgoktól, beteges szükségét érezte annak, hogy újra meg újra kezébe vegye a tárgyakat, újra meg újra megnézegetse őket. Hozzájárult ehhez bizonyos szimmetriára való törekvés: három lépést tenni balra és hármat jobbra. A kandallótól, vagy az ajtótól jobbra és balra álló bútorokat megérinteni, mégpedig mindegyiket ugyanannyiszor; mindennek alapja az a babonás feltevés volt, hogy bizonyos számú érintés, öt vagy hét például, a megfelelő módon végrehajtva, megakadályozza azt, hogy a búcsú végleges legyen. Eleven szelleme, a természetfölötti dolgokban való hitetlensége ellenére baromi módon gyakorolta ezt az együgyű babonát, amelyet egyébként úgy titkolt, mint valami szégyenletes betegséget. Így álltak bosszút a megviselt idegek a pesszimista pozitivistán, aki azt állította, hogy kizárólag a tényekben, a tapasztalatban hisz. Viselkedése idegesítővé vált.

— Mit járkálsz folyton? — szólt rá Pauline.
— Már harmadszor méggy vissza ahhoz a szekrényhez, hogy megérintsd a kulcsát... Ne félj, nem repül el az a szekrény.

Este alig tudott távozni az ebédlőből, bizonyos eltökélt rendbe állította a székeket, annyiszor

csapta be az ajtót, ahányszor magában előre megállapította, aztán újra visszajött, hogy nagyapja remekművét megérintse előbb a jobb-, azután a balkezevel. Pauline a lépcső aljánál várta s végül is jól kinevette.

— Milyen vén bolond leszel te nyolevaneszten-dős korodban!... Igazán nem tudom, mi értelme van folyton piszkálni a dolgokat!

Később abbahagyta a tréfálkozást, Lazare baja nyugtalanította. Egy reggel azon érte, amint hétszer megcsókolja annak az ágynak a fáját, melyben anyja meghalt. Nagyon meghökkent, mert rájött, minő gyötrelmekkel mérgezi meg a szerencsétlen az életét. Amikor egy újságban egy jövő-századbéli évszám olvastára Lazare elsápadt, Pauline olyan részvéttel tekintett rá, hogy a fiatalember szégyenkezve fordította el a fejét. Megérezte, hogy a leány a lelkébe lát, kiszaladt, hogy elbuj-jék szobájába, mint a zavartan szégyenkező asz-szony, akit meztelenül értek. Hányszor tett már szemrehányást magának a gyávasága miatt, hányszor fogadta meg, hogy szembeszáll a bajával. Észre akarta téríteni magát, elhatározta, hogy erélyesen szembenéz a halállal. Majd, hogy dacol-jon vele, nem virrasztotta át az éjszakát a karos-székében, hanem nyomban befeküdt az ágyába. Ám jöjjön a halál, várja, mint a megkönnyebbü-lést. Csakhogy szívdobogása csakhamar elfeled-tette vele fogadalmát, testén végigfutott a hideg, kitárta karjait s hörögve nyögte: Istenem! Iste-nem! Borzalmas visszaesések voltak ezek, ame-lyek szégyennel és kétségbeeséssel töltötték el. Unokanővére részvéte ilyenkor végleg leverte. Olyan nyomasztóknak érezte a napokat, hogy azt hitte, sohasem éri meg az estét. Kezdett össze-morzsolódni, jókedve már rég oda volt, most már az ereje is elhagyta.

Pauline azonban önfeláldozása göggyében elhatározta, hogy győzni fog. Tudta, hol a baj, a maga lelki erejéből akart hát juttatni Lazarenak, meg akarta vele szerettetni az életet. Csakhogy jóságos törekvését kudarc kudarc után követte. Előbb egyenesen támadt rá. Gúnyolni kezdte, mint hajdan „utálatos, csúf pesszimizmusát“. No hiszen! Most már ő, Pauline lóbálja a tömjénfüstölőt, a nagy, a szent Schopenhauer előtt, míg Lazare, mint a legtöbb pesszimista komédiás, hajlandónak mutatkozik ugyan egy petardával felrobbantani a világot, ahhoz azonban semmi kedve sincs, hogy maga is résztvegyen a táncban. Lazare az effajta ingerkedéseket elkényszeredett nevetéssel fogadta s szem melláthatólag annyira szenvedett alattuk, hogy Pauline nem kezdte el újból. Aztán vigasztalni próbálgatta, úgy valahogy, ahogy a gyermekekkel feledtetik el a bajukat, igyekezett kedvessé, szeretetreméltóvá, derüssé, békéssé tenni a környezetét. Ő maga mindig jókedvű, friss, élettől duzzadó volt. Napsugaras lett a ház. Lazarenak csak el kellett volna engednie magát, de erre képtelen volt, a boldogság, a derű még csak fokozta a túlvilágtól való irtózatát. Végül Pauline cselre szánta el magát, arról álmodozott, hogy be fogja ugratni Lazaret valami nagy munkába, mely majd teljesen leköti a figyelmét. Ámde Lazare a tétlenségtől betegen semmiben sem lelte örömét, még az olvasást is fáradságosnak találta s azzal töltötte az időt, hogy önmagát eméssze.

Egy pillanatig Pauline-nak reménye támadt. Egy ízben rövid sétát tettek a tengerparton s ekkor Lazare a hullámtörő sarkantyúk és a gát romjainak láttára, amelyekből alig maradt meg egyéb egy-két gerendánál, valami újabb védőrendszert kezdett magyaráztatni, amely — így mondom — feltétlenül megbízható. A bajt az alapza-

tok gyengesége okozta. Azoknak még egyszer olyan vasagoknak kell lenniök, a középgerendának pedig rézsutabban kell állania. Hangja olyan lelkesen csengett, tekintete úgy gyulladt ki, mint hajdan. Pauline nógatni kezdte, hogy fogjon nyomban munkához. A község bajban van, minden áradás elsöpri egy-egy darabját. Ha felkeresi a préfet-t, bizonyára anyagi támogatásban is részesült. Egyébként ő maga is szívesen fedezi a költségeket, mert ez olyan közérdekű feladat volna, amelyben dicsőség résztvenni. Minden áron tevékenységre akarta sarkalni Lazaret, még ha rámegy is maradék pénze. De Lazare csak a vállát vonogatta. Minek? És hirtelen elsápadt, mert eszébe jutott, hogy ha belekezd a munkába, meghal, mielőtt befejezhetné. Hogy zavarát titkolja, a bonnevillai halászoktól elszenvedett sérelmeire hivatkozott.

— Ezeknek a fickóknak, akik kicsufoltak, mikor ez a veszekedett tenger dühöngeni kezdett!... Nem, nem! Csak pusztítsa el őket! Az én „gyufaszálaimon“ — ahogy csúfondárosan nevezték — ezek nem fognak többé nevetni.

Pauline gyöngéden csillapítani kezdte.

— Hisz olyan nyomorultak ezek az emberek. Mióta az ár elvitte Houtelard házát, mely a legszilárdabb volt valamennyi között, három más ember rozoga vityillójával együtt, még nagyobb lett a nyomor. Houtelard a falú legmódosabb embere, egy húsz méterrel hátrább álló ócska pajtában húzódott meg, de a többi halász, nem tudván, hol hajtsa le a fejét, holmi vénhedt bárkából összetákolt ideiglenes kalyibákba költözött. Siralmas nyomoruság volt ez, vadak összevisszasága, ahol asszonyok és gyermekek vegyest fetrengtek nyüzsgő férgek között a bűnben. A környékből beérkezett könyöradmányokat elitták. Eladtak ezek a nyomorultak mindent, amit kaptak, ruhákat, konyhaedényeket, bu-

torokat, hogy literszámra nyakalhassák a gyilkos calvadost, amely lebunkózta őket, hogy úgy hevertek keresztben a küszöbökön, mint a halottak. Csak Pauline fogta a pártjukat; a papjuk elfordult tőlük. Chanteau le akart köszönni tisztségéről, azt hajtogatván, hogy nem akar tovább maire-je lenni ennek a disznócsordának. Lazare, mikor unokahuga azon buzgólkodott, hogy meglágyítsa szívét a sorsüldözötte, részeges, nyomorult nép irányában, egyre atyja érvelését hajtogatta:

— Ki kényszeríti őket arra, hogy ittmaradjanak? Telepedjenek le másutt... Micsoda örültség idetapadni, ezekhez a tengerverte sziklákhöz.

Különben mindenki így gondolkozott. Mindenki haragudott rájuk, mindenki bolondnak tekintette őket. Azok meg bizalmatlan, bamba képet vágtak. Hiszen itt születtek, hát mért mennének el innen. Így megy ez már sokszáz esztendeje, mi keresnivalójuk volna nekik másutt. Vagy ahogy Prouane szokta mondani, mikor holtrészegre itta magát: „Valami fene úgyis megeszi az embert.”

Pauline mosolygott s helyeselt neki, mert úgy vélte, hogy a szerencse nem az emberektől függ és nem is a körülményektől, hanem attól, hogy tudunk-e okosan alkalmazkodni a körülményekhez és az emberekhez. Megduplázta buzgalmát, még bővebben osztogatta alamizsnáit. Végül nagy boldogságára sikerült rávenni Lazaret is arra, hogy jótékonykodásában résztvegyen. Azt remélte, hogy ezzel elszórazoztatja s az emeberekkel való együttérzéssel eltereli a figyelmét önmagáról. Szombatonként együtt maradtak s együtt fogadták négytől hatig falusi pártfogoltjaikat, azoknak a rongyos gyermekeknek a seregét, akiket a szüleik alamizsnáért küldtek a kisasszonyhoz. Csepegős orrú, tetves gyerekek nagy tömege volt.

Egy szombati nap esett az eső s így Pauline

nem oszthatta szét a tornácon alamizsnáit, mint máskor szokta. Lazare felkutatott valahol egy padot s bevitte a konyhába.

— Mi az, fiatal úr? — zúdult föl Veronique. — A kisasszony most már a konyhába akarja a nyakamra hozni azt a sok tetves kölyket? Mondhatom, szép dolog... Aztán ne csodálkozzanak, ha majd tetvek uszkálnak a levesben.

Pauline megjelent a konyhában az ezüstpénz zacskóval és a gyógyszeres ládikával. Jókedvűen vágott vissza:

— Ej, hát majd kisöpörgetsz utánuk... Amúgy is úgy zuhog, hogy az eső bizonyára lemosta a piszkot szegénykékről.

Csakugyan, az első jövevények kipirult, esőtől tisztára mosott ábrázattal vonultak fel. Azonban úgy átáztak, hogy patakocskákban csorgott rongyaikról a kövezetre a víz, amitől a szolgáló még dühösebb lett, kivált mikor a kisasszony ráparancsolt, hogy gyujtson be, hadd száradjanak meg a gyerekek. A padot odatolták a tüzhely elé. Hamarosan egész sor átfázott, hetyke, alattomos, komisz kölyök szorongott egymás mellett, szemükkel majd elnyelve, ami a konyhában szanaszét hevert: a megkezdett borosüvegeket, a maradék hust, a csomó sárgarépat, amely egy tuskóra volt odadobva.

— Még csak ez hiányzott — dohogott tovább is Veronique. — Kamaszkorban lévő gyerekek, akik már maguk kereshetnék meg a kenyerüket!... Hiszen ezek még huszonötesztendőskorukban is babusgatják majd magukat, ha a kisasszony rákapatja őket.

Paulinenek végre is rá kellett szólni, hogy elhallgattassa.

— Most már aztán elég... Attól, hogy nőnek, még nem laknak jól.

Pauline leült az asztalhoz, kirakta maga elé a

pénzt és a természetbeni adományokat és éppen hozzá akart kezdeni a kiosztáshoz, amikor az asztal mellett álló Lazare észrevette a gyermekek között Houtelard fiát és hangosan kifakadt:

— Nem megtiltottam neked, haszontalan kamasz, hogy betedd ide a lábadat! ... A szüleid szégyelhetnék magukat, hogy ideküldenek koldulni, mikor van mit enniök s körülöttük a többieknek betevő falatjuk sincs.

A Houtelard gyerek, hirtelen nőtt, sovány, tizenötéstudós, szomorkás képű, félszeg kamasz, elsírta magát.

— Verést ígérték, ha nem jövök el... Az az asszony kötéllel esett nekem, az apám meg kilökött az ajtón.

Feltúrta inge ujját és megmutatta a csimbókos kötél kékespiros nyomait. Az az asszony egykori szolgálójuk volt, akit apja feleségül vett s aki ütötte-verte a fiút. Mióta az a nagy csapás érte őket, gonoszságuk és fukarságuk még fokozódott. Most a pizsokban éltek s a gyereken boszulták meg magukat.

— Tégy arnikás kötést a könyökére — súgta Pauline Lazarenak.

Azzal egy ötfrankost nyújtott át a fiúnak.

— Nesze! Vidd haza nekik, hogy ne bántsanak, ha pedig mégis megvernének és jövő szombaton megint ütések nyomait látom a testeden, megmondhatod nekik előre, nem látnak tőlem egy garast se.

A többi gyerek felvidulva a hátát kellemesen melengető lángoktól, hangosan viháncolt a padon. Oldalba bökték egymást, rendetlenkedtek. Rongyaik gőzölögtek, csupasz lábukról csöpögött a víz. A legkisebb csemeték egyikének sikerült elcsennie egy szál sárgarépat s titokban nagyot harapott belőle.

— Cuche, állj fel — folytatta Pauline. — Meg-

mondtad édesanyádnak, hogy alkalmasint rövidesen felveszik közbenjárásomra a bayeuxi menhelyre?

Cuchené elhagyott, nyomorult teremtés volt, aki a parti buvóhelyeken minden jöttmentnek odaadta magát három souért, vagy egy darab szalonáért. Júliusban kitörte a lábát. Azóta nagyon sántított, ami visszataszítóbbá tette förtelmes rutságát, anélkül, hogy e testi fogyatkozása miatt elvesztette volna rendes látogatóit.

— Igenis, megmondtam neki — felelte rekedt hangon a fiú. — Nem akarja.

Tizenhatodik évében járó, erőteljes fickó volt. Felállt, lóbálta karjait s félszegen ingatta testét.

— Micsoda? Nem akar? — fortyant fel Lazare. — S úgy látom, te sem akarsz dolgozni, hiszen megmondtam neked a héten, hogy gyere segíteni a veteményes kertben s még most is várhatnék rád.

A fiú csak himbálózott tovább.

— Nem értem rá.

Pauline látva, hogy unokabátyját elfogja a harag, közbelépett.

— Ül csak le, majd mindjárt beszélünk a dologról. Térj az eszedre, mert még engem is magadra haragítasz.

Most a kis Gonin lányra került a sor. Tizenháromesztendős, csinos, pirosképű leányka volt, hosszú, szőke hajfonatokkal. Kérdezni sem kellett, szapora szóáradattal, egyetlen nyers részletet sem hagyva ki, elmesélte, hogy apjának most már mind a két karja, sőt a nyelve is megbénult s már csak morogni tud, mint az állat. A rokona, ugyancsak egy Cuhe, valami hajdani matróz, aki elhagyta a feleségét, hogy az ő asztalukhoz és ágyukhoz fészkelje be magát, éppen ma reggel esett neki az öregembernek, hogy agyonverje.

— A mama is mindig üti-veri. Éjjel egyyingben fölkel az ágyból a bácsival és fazékszámra öntik a hideg vizet apámra, mer hogy annyira nyög, hogy nem tudnak tőle aludni . . . Csak látná kisasszony, milyen állapotban van szegény . . . Egészen meztelen, kellene neki valami kis fehérnemű, mert kisebesedik a fekvéstől a teste . . .

— Jól van, hallgass! — szakította félbe Lazare, Pauline pedig szánakozva szalasztotta el Veronique-ot, hogy keressen elő valami lepedőfélét.

Lazare korához képest nagyon is kitanultnak találta ezt a kisleányt. Hiszen lehetséges, hogy a leánykának is kijutott néha otthon az ütlegekből, ám valószínű, hogy maga sem igen kimélte apját s szintén nekiesett néha, arról nem is szólva, hogy amivel ellátják, a pénz, a hús, a fehérnemű, nem a beteg emberhez kerül, hanem az asszony, meg a „bácsi“ a maguk javára fordítják. Nyomban valla-tóra fogta.

— Mit csináltál tegnapelőtt Houtelard bárkájában azzal a férfival, aki olyan hirtelen elillant?

A leány sűnyin nevetett.

— Nem férfi volt az, hanem ez itt ni, — felelte fejével a Cuhe fiú felé bökve. — Hátulról fellökött . . .

Lazare újból félbeszakította.

— Tudom, tudom, láttalak. A rongyaid a fejedre voltak. Mondhatom jókor kezded tizenhárom esztendőskorodban!

Pauline figyelmeztetésül megérintette Lazare karját, mivel a gyermekek, még a legapróbbak is, tágranyílt, mosolygós szemekkel figyeltek s tekintükben ott lobogott a korai romlottság lángja. Meg lehet-e állítani a rothadást ebben a zagyva összevisszaságban, ahol férfi, asszony, poronty közösen rontja egymást? Pauline, mikor átadta a kislánynak a lepedőt s a liter bort, halkan a fülébe sú-

gott valamit, figyelmeztetvén őt rosszaságának következményeire, amelyek betegségbe dönthetik és elcsufítják, még mielőtt felnőne. Ez volt az egyetlen eszköz arra, hogy útját állja romlásának.

Lazare, siettetni akarván a kiosztást, amitől undorodott s ami már kezdte idegesíteni, Prouane leányát szólította elő.

— Szüleid tegnap este megint részegek voltak... s azt hallom, te még náluk is részegebb voltál.

— Dehogyan voltam fiatalúr, csak a fejem fájt.

Lazare eléje tolt egy tányért, amelyen apró, nyers húsgombócok voltak.

— Egyél.

A leányt már megint megtámadta a görvélykór, idegzavarok jelentkeztek nála, éppen a nemi érés kritikus időszakában. A részegeskedés még csak rontott az állapotán, mert a leány szüleivel együtt szintén az iszákosságra adta magát. Mikor három gombócot lenyelt, megbicsakolta magát s utálkozó grimaszt vágott.

— Elég volt. Nem tudok többet enni.

Pauline az asztalon álló palack után nyúlt.

— Hát jó, — mondta. — Ha nem eszed meg a húst, nem kapsz kinabort.

A leány, csillogó szemeit a tele pohárra függesztve legyőzte utálkozását, majd gyakorlott iszákos kézmozdulatával egy hajtásra öntötte le torkán az italt. De még nem ment el, hanem könnyörögni kezdett a kisasszonynak, hadd vigye magával a palackot, mert nagyon nehezére esik minden nap eljönni azért a pohár kis borért, s megígérte, hogy még az ágyba is magával viszi az üveget s úgy elrejti a ruhája közé, hogy a szülei nem akadnak rá s nem isszák el előle.

Pauline ridegen megtagadta kérését.

— Hogyne, hogy egyszerre kiidd az egésztest, még mielőtt hazaérnél, — mondta Lazare. — Nem

bízunk már benned, te kis borissza.

Lassanként megürült a pad, a gyermekek egyenként léptek elő, hogy átvegyék a nekik járó pénzt, kenyeret, húst. Egyik-másik még szívesen maradt volna egy darabig a vidáman pattogó tűz mellett, mikor már megkapta a maga részét, de Veronique már észrevette, hogy sárgarépájának felét megették s könyörtelenül kezdte kizavarni őket az esőbe.

— A csuda látott ilyet! Megzabálják még a földes répát is!

Már csak a Cuche fiú maradt a konyhában, komoran és bambán várva a kisasszony pirongatását. Pauline magához szólította, halkan és hosszasan beszélt hozzá, aztán a pirongatás ellenére is odaadta neki a rendes szombati kenyerét és ötfrankosát; a fiú elment, lomhán himbálva a testét, mint valami gonosz és makacs állat; megígérte, hogy dolgozni fog, de szentül feltette magában, hogy csak azért sem csinál semmit.

A cseléd megkönnyebbülve sóhajtott fel, de egyszerre csak felkiáltott.

— Hát még most se ment el mind? Még mindig itt kuksol egy a sarokban!

A kis Tourmal lány volt, az országútak idétlen torzszülöttje, aki tízesztendős kora ellenére törpe maradt. Csak az arcátlansága nőtt folytonosan, egyre lerázhatatlanabb, egyre tolakodóbb lett, mint kit már a bölcsőjében koldulásra neveltek, ahogy a cirkuszi csodagyermek csontjait bukfenchányásra idomítják. Ott kuksolt a konyhaszekrény és a tűzhely között, mint aki rossz fát tett a tűzre s ezért a sarokban húzza meg magát. Veronique gyanús-nak találta a dolgot.

— Mit csinálsz te ott? — kérdezte Pauline.

— Melegszem.

Veronique nyugtalanul tekintett szét a konyhá-

ban. Más szombatokon is előfordult, mikor még a tornácon gyűlt össze a gyereksereg, hogy egyes apró tárgyak eltűnedeztek. Ám a konyhában minden a helyén volt, — a leányka pedig hirtelen felugorva, sipító hangos kezdte szokott sápítózását.

— Apám a kórházban fekszik, nagyapám megsebesült munka közben, anyámnak nincs kimenő ruhája... tessék megkönyörülni rajtunk, drága, jó kisasszony.

— Ne jajveszékeld tele a fejünket, hazug teremtés — kiáltott rá Lazare dühösen. — Apád börtönben ül, mert csempészett, a nagyapád keze meg akkor ficamodott ki, amikor a roqueboisei osztrigatelepet dézsmálta meg; anyád meg, ha nincs ruhája, bizonyára egy szál ingben jár lopni, mert már megint feljelentették, hogy elloptott a verchemonti korcsmárostól öt csirkét... Bolonddá akarsz tartani bennünket, hogy efélékkel állsz elő, mikor jobban ismerjük a dolgokat náladnál? Méséld a hazugságaidat az országúton az idegeneknek.

A gyermek mintha nem is hallotta volna. Szemtelen tolakodással újra rákezdte.

— Tessék szíves lenni megkönyörülni rajtunk, kedves, jó kisasszony, a két ember beteg, az anyám ki se mer jönni a házból... a Jóisten majd visszafizeti.

— Nesze! De most takarodj innen és ne hazudozz tovább! — mondta Pauline pénzdarabot nyujtván feléje, hogy lerázza a nyakáról.

A leány kétszer sem mondatta magának. Egy ugrással künn volt a konyhából s rövid lábaival végigfutott az udvaron, oly sebesen, ahogy csak tudott. De a cseléd rémülten sikoltott fel e percben.

— Szent Isten! Hova lett a serleg a szekrényről?... Elvitte a kisasszony serlegét.

S már rohant is kifelé a tolvaj leány után. Két perc sem telt belé, már a karjánál fogva cipelte

vissza, mint valami könyörtelen, szigorú zsandár. Alig tudták megmotosni a tolvajt, úgy kapálódzott, harapott, karmolt, üvöltve, mintha nyúzták volna. A serleg nem volt a zsebében, a csupasz keblén találták meg, a rongyok közt, amiket ing gyanánt viselt. Akkor felhagyott a sírással s szemtelenül azt kezdte állítani, hogy nem tudja, miként került hozzá a serleg, talán akkor eshetett a keblébe, mikor a földön kuporgott.

— Megmondta azt előre a plébános úr, hogy meg fogja lopni a kisasszonyt, — hajtogatta Veronique. — A legszívesebben hívnám a csendőröket.

Lazare is amellett kardoskodott, annyira felbosszantotta a vásott leány kihívó viselkedése, aki úgy berzenkedett, mint a fiókvipera, ha a farkára lépnek. Nagy kedve lett volna lekenni neki néhány pofont.

— Add vissza, amit kaptál! — kiáltotta. — Hol a pénz?

A leány már a szájába vette a pénzt, hogy lenyelje, de Pauline kiszabadította és azt mondta neki:

— Tartsd meg, de mondd meg otthon, hogy utoljára kaptál. Ezentúl magam nézek utána, hogy mire van szükségetek... Eredj!

Hallották, amint a szaladó leány meztelen lába paskolja az udvaron a pocsétákat, azután elesedsedett a konyha. Veronique odébblokta a padot és lehajolt a szivaccsal, hogy feltörölje a padlóról a tócsákat, amelyeket az ázott gyermekek hagytak maguk után. Nohiszen jól nézett ki az ő tiszta konyhája. Ugy büzlött a nyomortól, hogy ajtót, ablakot sarkig ki kellett tární. A kisasszony komolyan, szótlánul szedegette össze pénzeszacskóját és gyógyszereit, a fiatalúr pedig mogorva arccal, undortól és unalomtól ásítva mosta a kezét a kútnál.

Epp ez bántotta Paulinet. Láttá, hogy Lazaret már az ő falubeli kis pártfogoltjai sem érdeklik. Ha szombatonként segített is neki, ezt már merő előzékenységből tette, szíve nem volt ott a dolognál. Míg Paulinet semmi sem riasztotta vissza, sem a szegénység, sem a bűn, a fiatalembert felháborították, elkedvetlenítették e rútságok. A leány nyugodt és vidám maradt, mert szerette az embereket, míg az ifjú nem tudott kibontakozni önmagából, anélkül, hogy a külső világban új meg új okot ne talált volna az elkeseredésre. Lassanként valósággal szenvedett már, ha meglátta a piszkos gyermekhadat, amelyben már ott erjedezett minden emberi bűn. A nyomorultak e kis gyülekezete még jobban megrontotta az életét, megtörte, kétségbe ejtette s csak gyűlöletet és megvetést érzett ez emberi csorda láttára. A jótékonyságra fordított két óra gonosszá tette a szívét, tagadta az alamizsna jogosultságát, gúnyolódott a szánalom felett. Azt hangoztatta, hogy okosabb volna eltaposni ez ártalmas férgek seregét, nem még segíteni rajtuk, hogy nagyra nőhessenek. Pauline meghallgatta, csodálkozott heveségén és nagyon fájt neki, hogy Lazare nem úgy érez, mint ő.

Ezen a szombaton, mikor egyedül maradtak, a fiatalember egyetlen egy mondatban foglalta össze gyötrelmes érzéseit.

— Ugy érzem magam, mintha pöcegödörből másznék elő. — Majd hozzátette: — Mit is szeretsz ezeken a szörnyetegeken?

— Én önmagukért szeretem őket, nem magamért — felelte a fiatal leány. — Ha egy rühes kutyát látnál az uccán, nem segítenél rajta?

Lazare legyintett.

— A kutya nem ember.

— Azért kell segítenünk, hogy segítsünk, nem igaz? — folytatta Pauline. — Szomorú, hogy nem

igyekeznek javulni, mert akkor talán a nyomorúságuk is csökkenne. De ha egy kis ételt tudok adni nekik és egy kis meleget, hát, Istenem! ez is valami, beérem ennyivel. Ezzel is csökkent valamit az emberi nyomorúság... Miért számítász hálára azért, amit értük tettél?

Majd szomorúan így fejezte be:

— Látom, szegénykém, hogy téged nem nagyon mulattat ez a dolog, jobb is, ha máskor nem segítesz nekem... Nem akarom még jobban nyugtalanítani a kedélyedet, nem akarom, hogy rosszabbak mutakozzál, mint amilyen vagy.

Érezte, hogy nincs hatása Lazarera s ez kétségbeejtette; most már látta, hogy nem tudja kiragadni a rettegés és unalom szorongásából. Amikor ilyen idegesnek látta, nem tudta elhinni, hogy ez valami eltitkolt betegségének pusztító következménye, hanem arra kellett gondolnia, hogy egyéb oka is lehet szomorúságára s ilyenkor újra feléledt benne Louise emléke. Nyilván még mindig arra a leányra gondolt, s azért szenved ennyire, mert nem láthatja. E gondolatra végigfutott rajta a hideg, igyekezett megerősíteni magát lemondása göggyében s újra megfogadta, hogy igyekezni fog örömmel, boldogsággal elárasztani környezetét.

Egy este Lazare kegyetlen kijelentést tett.

— Milyen egyedül érzi itt magát az ember, — mondta ásítva. Pauline ránézett. Célzás akar ez lenni? De nem volt bátorsága ahhoz, hogy nyíltan megkérdezze tőle, mit jelentenek szavai. Jósága kínosan vergődött, merő szenvedés volt az élete.

Lazarera még egy nagy megpróbáltatás várt. Vén kutyája, Mathieu, a végét járta. Szegény állat márciusban mult tizennégyesztendő s hátsó lábai mind jobban merevedtek. Ha elfogta a roham, alig tudott járni, kifeküdt a napos udvarra s méla tekintettel nézegette a jövő-menőket. Különösen hű

kutyatekintete hatotta meg Lazaret, megzavarodott, kékes ködben úszó tekintete, mellyel olyan tétován pillantott maga elé, mint a vakok. De még látott. Odavonszolta magát gazdájához, lomha fejét ráfekttette térdére, s mereven nézett fel az arcába, bús képpel, mint aki már tisztában van a sorsával. Bizony már nem volt szép a kutya. Göndör, fehér szőre megsárgult, hajdan csillogóan fekete orra meghalványodott; mióta megvénült, már nem igen mosdatták s piszkossága, gyámoltalan, félszeg viselkedése szánalmassá tették. Már soha nem játszott, nem hempergett a hátán, nem kapkodott a farka után, még az sem izgatta, mikor a cseléd elvitte kötényében Minouche apró kölykeit, hogy a tengerbe dobja őket. Mint a vén emberek, egész nap szundikált s oly nehezen tudott felállani, elgyengült lábai annyira nem birták, hogy akárhányszor a házbeliék valamelyike szánta meg, segítette, támogatta kis darabig, amíg odébb tudta vonszolni magát.

Vérzése is volt, ami napról-napra gyöngítette. Elhivatták az állatorvost, aki elnevette magát, amikor meglátta a kutyát.

Mi, hát ezért a kutyáért háborgatják? Ezt a legjobb agyonütni. Az ember életét igyekezni kell meghosszabbítani, de mire való egy dögvőroson levő állat szenvedését nyujtani? Az állatorvost kineézték a házból, markába nyomva a látogatásért járó hat frank tiszteletdíjat.

Egy szombaton Mathieu annyira vérzett, hogy be kellett zárni a színbe. Amerre ment, nagy, piros vércseppek maradtak utána. Cazenove doktor ezuttal korábban érkezett s önként ajánlkozott, hogy megnézi a kutyát, akit szinte családtagnak tekintettek a házban. Fekve találták, nagyon elgyengülten, de felemelte a fejét s tekintetében még volt élet. A doktor alaposan megvizsgálta, azzal a ko-

moly arccal, amellyel betegeit szokta szemügyre venni. Végül megszólalt:

— Ez a bő vérzés arra mutat, hogy az állat veserákban szenved... A végét járja. Néhány napig még élédegélhet, ha valami hirtelen, erős vérzés meg nem öli.

Mathieu végzetes állapota miatt igen szomorú hangulatban folyt le a vacsora. Felemlgették, hogy a boldogult Chanteauné mennyire szerette; hány idegen kutyát harapott meg fiatal korában; mi-csoda csínyeket követett el; hányszor lopta el a sültet a rostról; hogy nyeldeste le azon melegében a frissen tojt tojást. Hanem aztán, a csemegénél, amikor Horteur abbé előszedte a pipáját, mégis csak felvidult a társaság. A pap eldicsekedett azzal, hogy az idén nagyszerű körtéi lesznek. Chanteau, noha közeli rohamra mutató gyanús bizsergést érzett a lábaiban, egy ifjúkorabeli víg nótát kezdett dudorászni. Nagyon kedves együttlét volt. Még Lazare is felderült.

Egyszerre csak, kilenc óra tájban, mikor éppen a teát szolgálták fel, Pauline felkiáltott:

— Nini, itt a szegény Mathieu.

Csakugyan a vérző, sovány, tántorgó Mathieu lopódzott az ebédlőbe, nyomában Veronique-kal, aki kiabálva követte a törőronggyal. A leány nagy kiabálással lépett a szobába.

— Dolgom volt a színben, úgy szökött meg. Utolsó pillanatáig itt akar lenni az uraságok közt. Az ember egy lépést se tehet, hogy a szoknyája után ne szaladjon... No, alló, egy-kettő! Ki innen!

A kutya szelíden, alázatosan hajtotta meg reszkető vén fejét.

— Ugyan hagyd már — könyörgött Pauline. De a cseléd felfortyant:

— Azt már nem! Még csak az hiányzik! Éppen eleget törölgetem utána a vért. Két nap óta csupa

vér a konyhám. Ez utálatos ... Még az egész lakást televérzi, ha mindenhová beeresztik ... No gyerünk, gyerünk! mész-e már?

— Hagyd azt a kutyát — mondta Lazare. — Te kimehetsz.

Veronique dühösen csapta be maga után az ajtót, Mathieu pedig, mintha megértette volna gazdája szavait, térdére támasztotta a fejét. Mindenki kedvében akart járni szegény kutyának, cukorral kínálták, igyekeztek felvidítani. Hajdanában minden este azzal szórakoztak, hogy letettek egy darab cukrot, jó messze a kutyától, az asztal tulsó végére. A kutya megkerülte az asztalt, de a cukor már közben az asztal másik végére vándorolt. A kutya keringett az asztal körül, a keringő cukorral együtt, míg végül is kábultan, feldühödve a folytonos csalás miatt, eszeveszetten ugatni kezdett. Ezt a játékot ujította fel most Lazare, azzal az emberséges szándékkal, hogy a dögrováson levő, szomorú állatot még egyszer felvidítsa. A kutya egy pillanatig csóváltgatta a farkát, körüljárta az asztalt. aztán beleütdött Pauline székébe. Észre sem vette a cukrot, elvánnnyadt teste jobbra-balra dőlt, vörös vércseppek szegélyezték az asztal környékét. Chan-teau felhagyott a dudolással, mindenkinek a szíve összeszorult a szegény, haldokló Mathieu láttára, amint bizonytalanul ide-oda tántorgott, igyekezőn visszaemlékezni a hajdani falánk Mathieu játékára.

— Ne fárasszák tovább — mondta halkan a doktor. — Megölik vele.

A csöndesen pipázgató pap mintegy magyarázatát akarván adni elérzékenyülésének, ezt a megjegyzést tette:

— Ezek a nagy kutyák éppen úgy viselkednek, mint az emberek.

Mikor tíz óra tájban a pap és az orvos eltávoztak, Lazare személyesen csukta be Mathieut a

színbe, mielőtt felment volna szobájába. Friss szalmára fektette az állatot, megnézte, ott áll-e vizes csöbre, megcsókolta s aztán magára akarta hagyni. De a kutya kínos erőlködéssel feltápászkodott és követni kezdte. Háromszor is vissza kellett fektetni a szalmára. Végre megnyugodott, de felemelt fővel oly bús tekintetet vetett távozó gazdája után, hogy Lazare elszomorodva visszafordult és még egyszer megölelte.

Szobájába érve Lazare éjjéligen olvasással próbálta elütni az időt. Végül lefeküdt, de nem tudott elaludni, folyton a kutyára kellett gondolnia. Láta, amint az ajtó felé fordított, elhomályosuló tekintettel ül a szalmán. Mire megvirrad, kileheli páráját. Önkéntelenül is minden percben felemelkedett, hallgatózott, úgy rémlett neki, hogy kutyaugatást hall az udvar felől. Erősen fülelt s képzelt hangokat hallott. Két óra tájban mintha nyögést hallott volna: nyomban kiugrott az ágyból. Vajjon ki sír? Kiment a folyosóra, a ház sötét és néma volt, Pauline szobájából semmi nesz. Ellenállhatatlan vágy sarkalta, hogy lemenjen az udvarra. Abban a reményben, hogy még életben találja kutyáját, öltözni kezdett. Sebtében magára kapta nadrágját s gyertyával a kezében gyors léptekkel lesietett.

Mathieu nem maradt a színben kiteretett szalmafekhelyen; elvonszolta magát egy darabon s lefeküdt a kemény földre. Mikor meglátta belépő gazdáját, annyi ereje sem volt már, hogy fel tudta volna emelni a fejét. Lazare letette a gyertyát egy ócska deszkarakásra, lekuporodott, csodálkozott, milyen fekete a szín agyagos földje. Mikor észrevette, hogy a kutya véreben fürödve haldoklik, térde esett szorongó szívvel. Mathieut vértócsa vette körül. Alig volt benne élet, gyengén verdeste farkával a földet és szemei erősen csillogtak.

Fennhangon vigasztalta, beszélt hozzá:

— Várj, majd más helyre vislek... Ne félj, nem bántalak, nem nyúlok hozzád... Egész átáztál a vértől! Sajnos, szivacsom sincs... Szomjas vagy?

Mathieu mozdulatlan, merev tekintettel figyelt. Lassanként hörögni kezdett, oldala zihált, a vértócsa, mintha rejtett forrás táplálná, némán növekedett. A létrák és a rozoga üres hordók nagy árnyékokat vetettek a padlóra, a gyertyafény alig világította meg a színt. A szalma megzörrent. Minouche volt, a macska, aki a Mathieu számára készített fekhelyen szunnyadt s akit úgylátszik zavart a fény.

— Akarsz-e inni, szegény, vén kutyuskám? — ismételte Lazare.

Valahol talált egy rongyot, megmártotta a vizescsöbörben s odaszorította a haldokló állat orrához. Mintha ettől kissé megkönnyebbült volna a kutya, láztól kicserepesedett orrát hűsítette a vizes rongydarab. Lazare vagy félóra hosszat rakta a vizes borogatást a kutya orrára, megilletődéssel, fojtogató, mélységes szorongással töltötte el e szomorú látvány. Mintha beteg mellett virrasztott volna, időnként kétségbeesett reménykedés fogta el. Talán ez egyszerű borogatással sikerül életben tartania.

— Mit csinálsz? Mit csinálsz? — kiáltott fel hirtelen. — Fel akarsz tán állani?

Mathieu, lázban vergődve, fel próbált tápáskodni, kinyujtva tagjait, miközben heves csuklás és zihálás szorongatta torkát. Ez már a vég volt; rároskadt gazdája térdeire, le nem véve róla a tekintetét, meg-megnehezedő pillái ellenére állandóan látni akarta. Lazaret mélyen megindította a haldokló értelmes tekintete. Ott tartotta a térdein a kutyát s a nagy, nehéz és hosszú test, mintha emberé volna, emberi módon vívta meg a vég-

tusát gazdája kétségbeesett karjai között. Mindez csak néhány percig tartott. Könnyek, nagy, szívből jövő könnyek csordultak ki a kutya zavaros szemeiből és görcsösen vonagló szájából kibukkant a nyelve egy utolsó búcsúlihegésre.

— Szegény, jó kis kutyuskám! — kiáltott fel Lazare zokogásban törve ki.

Mathieu kiszenvedett. Szája szélén kevésnyi véres hab látszott. Mikor Lazare letette a földre, mintha csak aludt volna.

Ekkor Lazare úgy érezte, hogy megint vége mindennek. Most a kutyája halt meg, s ő aránytalanul nagy fájdalmat érzett, oly nagy kétségbeesést, hogy a saját élete is elborult tőle. Ez a halál eszébe juttatta a mások halálát, hiszen akkor sem érzett kinzóbb fájdalmat, mikor anyja koporsóját kísérte ki az udvarból. Most is édesanyjából vezett el egy darab, most vezett el egészen. Hónapok titkolt szenvedései fakadtak fel újból, lidércálmoktól meggyötört éjszakái, sétája a kis temetőben, rettentő félelme az örök elmulástól.

Nesz hallatszott. Lazare megfordult s Minouchet pillantotta meg, aki nyugodtan nyalogatta magát a szalmán. De az ajtó is megcsikordult. Pauline jelent meg, ugyanattól a nyugtalanságtól hajtva, mint unokabátyja. Mikor Lazare megpillantotta a leányt, mégjobban erőt vett rajta a zokogás s ő, aki szinte vad szemérmertességgel rejtgette anyja halála fölött érzett bánatát, most így kiáltott fel:

— Istenem, Istenem, édesanyám annyira szegyet!... Emlékszel-e? Még egészen kicsi volt, mikor hozzá került, ő nevelte fel s a kutya sohasem maradt el mellőle a házban.

Majd hozzátette:

— Senkink sincs már. Nagyon egyedül vagyunk!

Paulinenak könny szökött a szemébe. Lehajolt, hogy a gyertya imbolygó fényében megnézze a szegény Mathieut. Nem is igyekezett vigasztalni Lazaret, lemondóan legyintett, feleslegesnek és tehetetlennek érezte magát.

(Vége a második kötetnek)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

